

Vijfde
boekje

DE WERELDREIS VAN

Bulletje en Bonestaak

Verteld door A. M. de Jong

*Getekend door
G. van Raemdonck*

N.V. DE ARBEIDERSPERS • AMSTERDAM

DE WERELDREIS
VAN
BULLETJE EN BONESTAAK

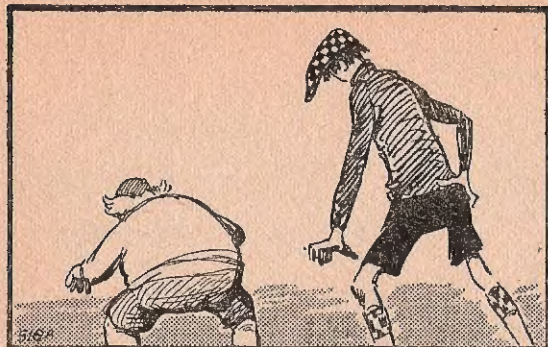
Verteld door A. M. de Jong

Getekend door George van Raemdonck

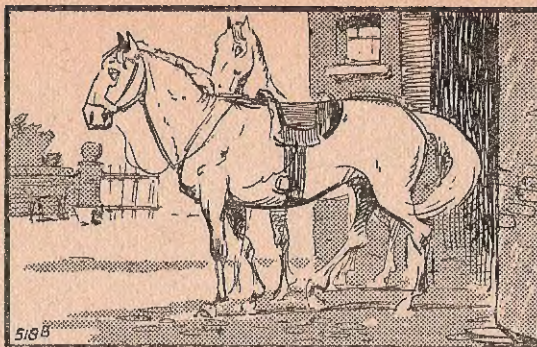
VIJFDE BOEKJE

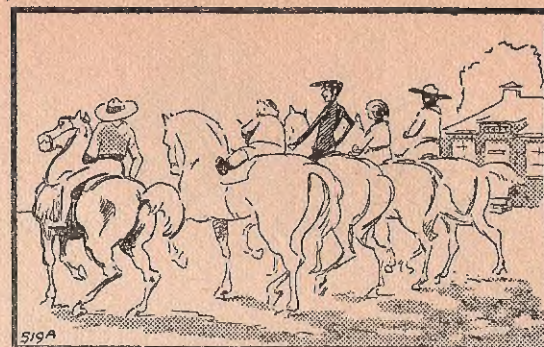
AMSTERDAM · N.V. DE ARBEIDERSPERS · 1954

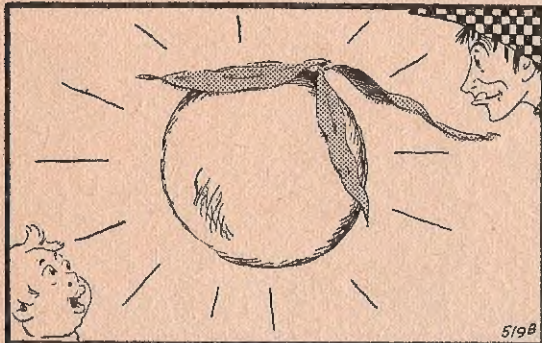
Voor die dag hadden Bulletje en Bonestaak rijkelijk hun portie en ze kwamen haast niet van de bank in de tuin vandaan. Als ze liepen, deden ze het komiek wijdbeens en trokken er telkens gruwelijk pijnlijke gezichten bij. Maar Piet en Marie bleven beweren, dat ze vol moesten houden en dat de ellende dan gauw voorbij was en het plezier van het paardrijden begon. Bulletje en Bonestaak waren er trouwens de jongens niet naar om het op te geven en toen ze een week op de farm waren, reden ze al heel aardig.

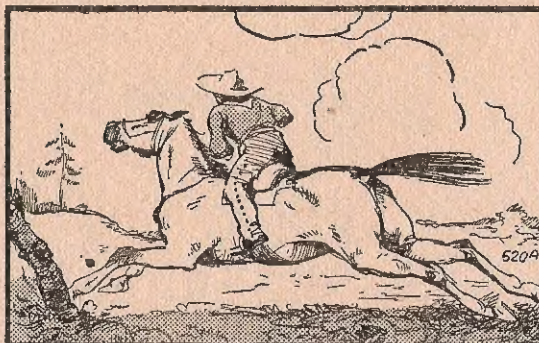
De blaren aan hun zitvlak waren weg en de stijfheid in de rug en benen verdween ook. Toen werden er twee rustige paarden voor hen bestemd en konden ze rijtochtjes gaan maken. Dat was een feest! Ze voelden zich zo trots als koningen en zaten in het zadel, met de voeten in de stijgbeugels, als waren ze volleerde cowboys. En zodra Ned een vrije dag had, reden ze met hun vijven het hek uit om eens een verder uitstapje te maken. Bulletje en Bonestaak zwaaiden hun petten boven hun hoofd en betreurden de „Hercules” niet meer.

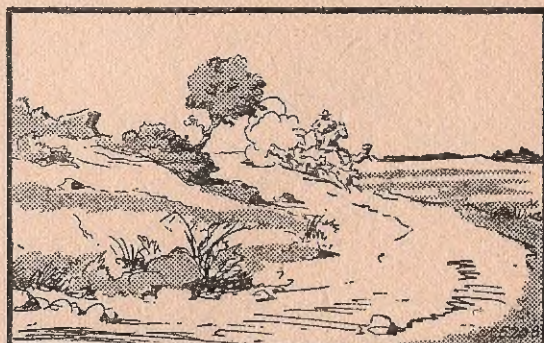
Daar draafde het kleine gezelschap lustig langs de weg. Het was een mooie zomermorgen. De zon scheen en de vogeltjes zongen om het hardst in de bomen. Bulletje en Bonestaak waren in de zevende hemel van gelukzaligheid. Ze zaten nog wel niet zo vast en sierlijk op hun paarden als Piet en Marie, maar ze konden het toch al wát aardig! Voor zandruiter worden was niks geen gevaar meer, als er ten minste geen bijzondere dingen gebeurden. En Bonestaak riep vrolijk: „Hé, cowboy Bulletje! 't Gaat fijn, hè!”

Cowboy Bulletje bromde in zijn baard, dat het best ging. En met zijn gewone stem voegde hij er bij: „Waar gaan we eigenlijk heen, Ned?” „Wel,” zei Ned, „ik denk, dat we maar es perziken moesten gaan eten op de farm van boer Smith. Nergens vind je d'r zulke fijne. En dan kan ik tegelijk m'n broer even spreken. Die is daar knecht.” Bulletjes ogen glinsterden al van genot bij de gedachte aan de perziken en Bonestaak wreef over z'n buik. Opeens zei Piet:

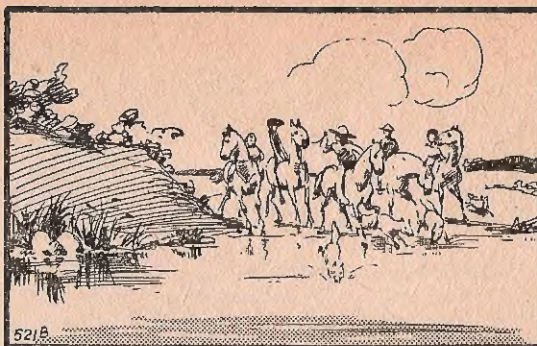
„Hoe jammer, dat we de honden niet meegenomen hebben!” Dat vonden Bulletje en Bonestaak ook. „Nou,” zei Ned, „dan haal ik ze even.” Meteen had ie z'n paard gekeerd en vloog in volle ren terug. Verbaasd keken Bulletje en Bonestaak hem na en bekenden met weemoed, dat ze heel wat zouden moeten leren, eer ze zó rijden konden als Ned. En die zag niet tegen een eindje op ook! Ze waren be-

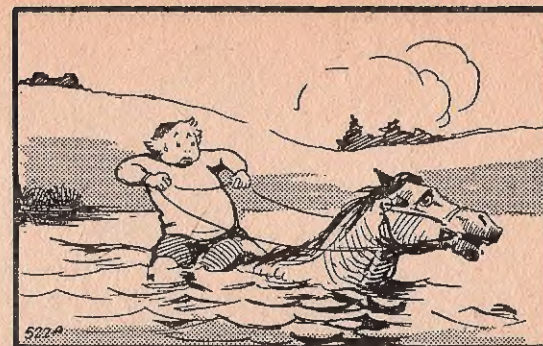
nieuwd hoe lang het wel duren zou, eer hij hen weer ingehaald had. In een kalm drafje reden zij voort en keken telkens om. En in verwonderlijk korte tijd zagen zij een grote stofwolk over de weg nader komen en daar vloog in vliegende galop Ned uit te voorschijn, omstuwd door de vier grote wolfshonden, die als razenden blaften en allerlei dolle sprongen maakten van vreugde. Toen was het gezelschap compleet en zetten de ruiters er wat meer gang in. Door een bos over de heuvels reden ze en daar hadden

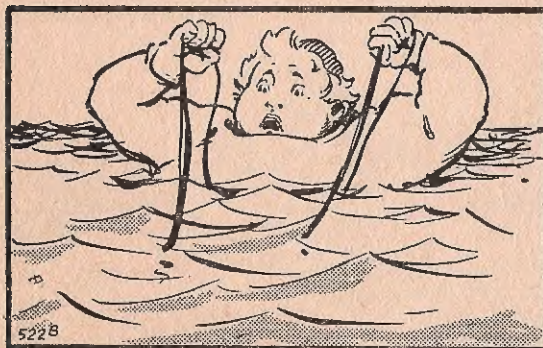
ze prachtige vergezichten. Ze zagen de Missouri door de velden slingeren en Bulletje en Bonestaak dachten aan de tijd, toen hier Indianen nog op hun jachtvelden rondzweerven en vochten met elkaar en met de blanke indringers. Toen Padvinder en Lederkous door de bossen en prairiën dwaalden, leefden van de jacht en de visvangst en voortdurend op moesten passen, dat ze niet overvallen werden. Dat was een tijd geweest! Ze daalden de heuvels af en kwamen voor de rivier te staan.

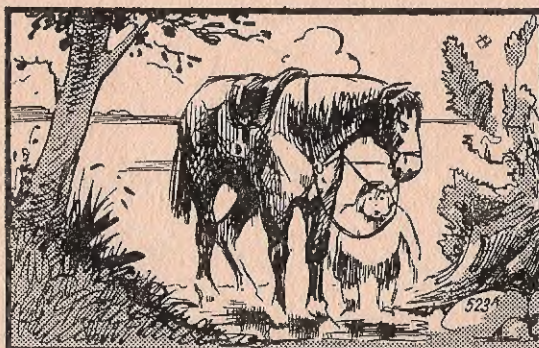
„Daar moeten we over,” zei Ned. Bulletje en Bonestaak keken beteuterd: er was nergens een brug te zien. „Ik weet een doorwaadbare plaats,” vertelde Ned, „kom maar achter mij aan.” Voorzichtig daalden de paarden de oever af en aarzelden een beetje toen ze met de hoeven in het water kwamen. „Nou goed vasthouden,” waarschuwde Ned. „En als je paard soms grond verliest rustig blijven zit-

ten of liggen op z'n rug, dan kan je niks gebeuren.” Het klonk wel een beetje verontrustend, maar de jongens meenden dat het wel zo'n vaart niet lopen zou. Toch keek Ned gedurende de overtocht telkens om en dat was maar goed ook, want Bulletje z'n paard begon in het midden ineens raar te doen, wankelde, gleed uit en schoof ineens met de stroom mee naar de diepere plaatsen. Bulletje zat ineens tot over z'n buik in het water en schreeuwde moord en brand.

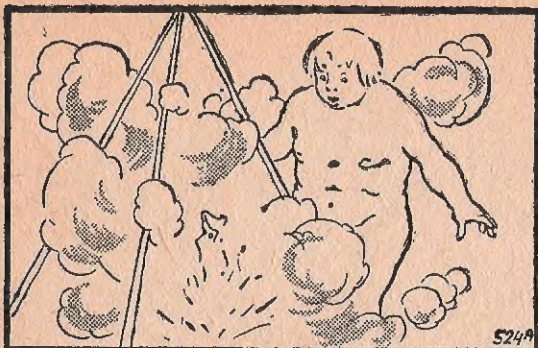
„Doorgaan!” riep Ned op bevelende toon tot de drie anderen, die bleek werden van schrik. Zelf stuurde hij zijn paard het diepe in, naar Bulletje. Snel greep hij de teugels van het snuivende en proestende dier. Zijn eigen beest had hij volkomen in bedwang en zo trok hij het angstige dier schuin met de stroom mee naar de overzij. En toen ze daar kwamen, stonden de anderen daar al te wachten. Bulletje was geheel ontdaan en tot z'n nek toe drijfnat.

Hij stond naast z'n paard te bibberen en te klapper-tanden. Bonestaak was wat van de schrik bekomen en z'n spot-zucht kwam weer boven. „Die Bulletje moet het altijd anders doen dan andere mensen,” zei hij plagend. „I-i-k d-d-dee et t-t-toch zeker n-n-niet exp-p-pres,” protesteerde Bulletje verontwaardigd. „Nou, dat weet ik nog zo niet niet,” plaagde Bonestaak.

„Je trok zo'n baldadig gezicht toen je ging zwemmen.” Bulletje wou opnieuw stotterend uitvaren maar Ned zei: „Kift nou niet. Trek je kleren uit, dan kunnen ze drogen. Ik ga koffie zetten.” Dat stond het gezelschap wel aan. De paarden mochten gaan grazen op de oever en Ned maakte een vuur, hing aan drie stokken de waterketel er boven en Bulletje zat er moedernaakt bij, terwijl ieder een stuk van z'n natte plunje bij het vuur hield.

Ned zette fijne koffie en Bulletje keek zo vol aandacht toe, dat hij niet goed oplette en plotseling een lelijke brandvlucht in z'n neus kreeg. Verschrikt sloeg hij zijn ogen op het hemd, dat hij in de hand hield en zag tot zijn ontsteltenis een rood vlammetje vlak bij zijn vingers. Toen liet hij ontzet het hemd os, dat in het vuur gleed. Even sloeg er een geelrode vlam hoog op... toen was Bulletjes hemd er geweest! Verslagen keek hij de anderen

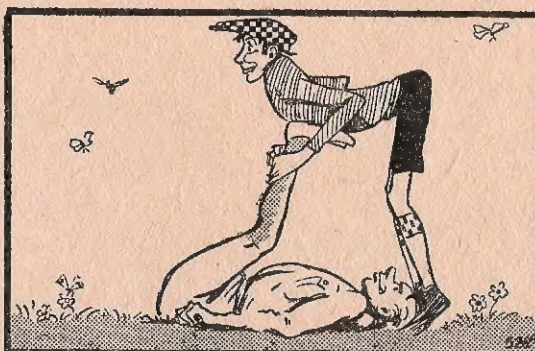
aan, die hun lachen niet konden houden, al vonden ze 't nog zo akelig voor Bulletje. „Nou Bulletje,” lachte Ned, „dat hemd van jou zal nooit meer nat worden, dat is al vast een troost.” Bulletje vond dat een erg schrale troost en hij mompde wat binnensmonds, maar hij vond het beter er geen woorden meer aan vuil te maken, die anderen zouden nog maar meer plezier hebben. Terwijl ze Neds lekkere koffie dronken en brood met

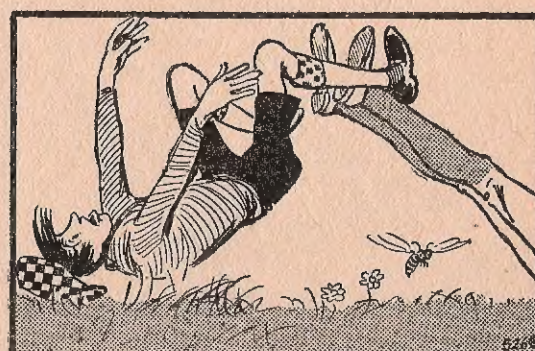
koud vlees aten, droogden Bulletjes kleren verder in de zon en spoedig kon hij zich weer aankleden, al voelde alles ook een beetje klam. „Zullen we een beetje Haantje-wippen?” stelde Piet voor. Bulletje en Bonestaak keken verbaasd op. „Haantje-wippen?” vroeg Bonestaak. „Is dat een spelletje?” „Nou, en wat een fijn!” riep Marie. „Dat doen de kinderen hier veel. Kennen jullie het niet?”

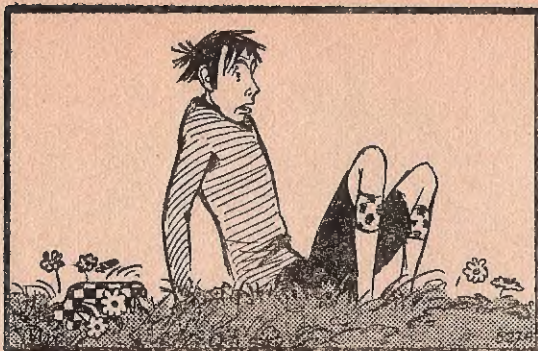
Nee, Bulletje en Bonestaak kenden het niet. Dan zou Piet het hun wel eens even leren. Hij ging op z'n rug liggen en stak zijn benen rechtstandig in de lucht. Marie ging achter zijn hoofd staan, trok zijn voeten naar zich toe, ging daar met haar bovenlijf op liggen en toen sloeg Piet z'n benen stevig omhoog en naar achteren weg, zodat Marie met een boog de lucht inging en wel twee meter verder weer netjes op haar voeten neer kwam.

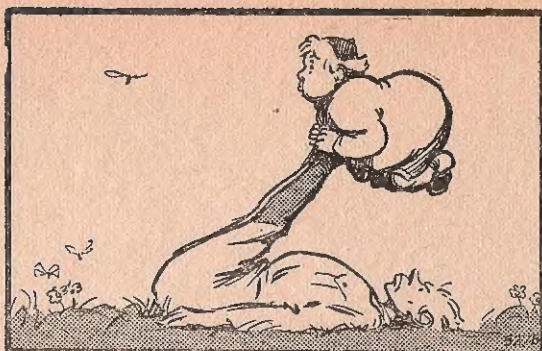
„Bravo!” riep Ned en Bulletje en Bonestaak klapten in hun handen. Ze vonden het een prachtig spelletje en wilden het dadelijk ook proberen. Piet vond het best en zou wel als wipplank dienen. „Maar 't is niet zo gemakkelijk als je wel denkt, hoor,” waarschuwde Marie. „In het begin gaat 'et wel es een beetje raar.” Nou, daar waren Bulletje en Bonestaak helemaal niet bang voor! Wat een meisje kon, dat zouden zij toch zeker

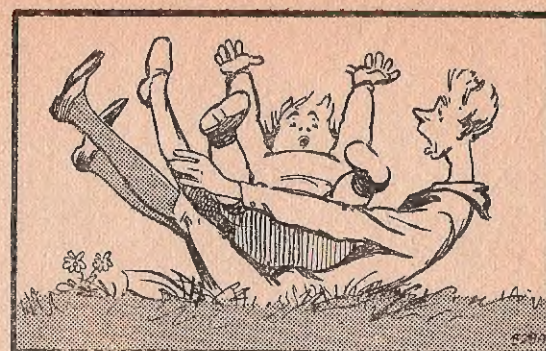
ook wel kunnen! En Bonestaak stond al achter Piet z'n hoofd en leunde voorover op diens voeten. „Vooruit maar!” riep hij en lachte al in het vooruitzicht van zijn kleine luchtreis... Piet duwde om Bonestaak naar boven en vooruit te krijgen, maar Bonestaak wist niet, dat hij flink mee moest geven en afzetten en daarom hing hij als een zoutzak op Piets voeten, ging langzaam en log omhoog en toen Piet zijn voeten uitsloeg duikelde de lange haantje-

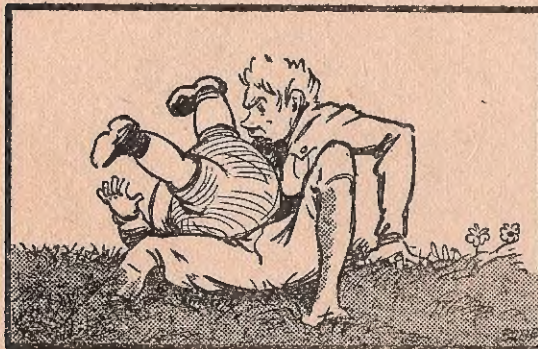
wipper over de kop en viel languit, hevig spartelend met armen en benen, ruggelings in het gras. Bulletje had schik voor drie en ook de anderen lachten, toen Bonestaak zijn verbouwereerd gezicht uit het hoge gras opstak. „Je had meer mee moeten geven!” riep Bulletje. Bonestaak keek wat suffig en daardoor kreeg Bulletje een nieuwe lachbui en hij zei: „Nou ja, Bonestaak is nou eenmaal niet zo vlug van begrip. Laat mij het es proberen... Ga op zij lange, anders val ik je plat.” „Opschepper!” bromde Bonestaak, maar kroop toch

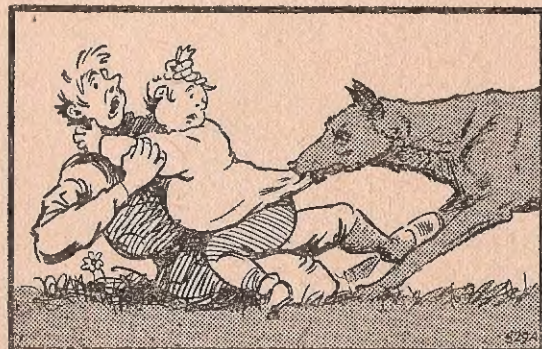
gauw opzij, uit vrees om onder Bulletjes gewicht verpletterd te worden. En Bulletje leunde al op Piets voeten. Maar Bulletje was erg klein, zodat de voeten ver naar achteren getrokken werden, waardoor Piet niet zo veel kracht kon zetten. En bovendien was Bulletje erg zwaar, zodat Piet er ondanks alle krachtsinspanning geen beweging meer in kon krijgen. „Je moet een beetje mee opwippen!” riep hij benauwd. „Goed,” antwoordde Bulletje. Hij nam een sprongetje

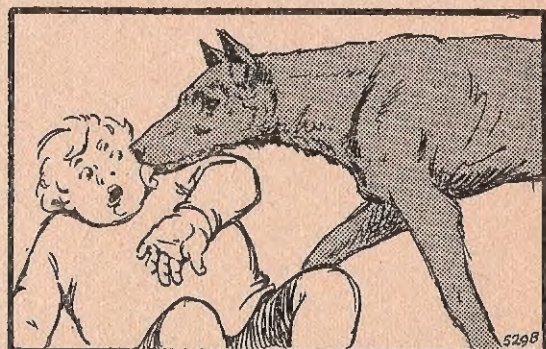
en nu duwde Piet hem omhoog. Maar er zat helemaal geen vaart in en Ned keek heel bedenkelijk. Bulletje zweefde op Piets voeten in de lucht en keek wat benauwd. En Piet keek naar het dikke mannetje boven hem en trok ook een wat angstig gezicht. Om er een eind aan te maken sloeg hij z'n voeten snel omhoog en naar achteren. Bulletje vloog rechtstandig omhoog en in plaats van achter Piets benen kwam hij met zijn ronde bolwerk boven op diens buik terecht. Piet kweekte er van en Bulletje keek verbaasd in het rond, tot grote

vreugde van Marie, Ned en Bonestaak, die luid lachten. Vooral Bonestaak deed z'n best om Bulletje door een honend geschater diep te beledigen en dat lukte hem boven verwachting. Juist wou Bulletje hevig tegen hem uitvaren, toen Piet hem van zijn lijf wipte zodat onze dikke vriend zijwaarts in het gras rolde, wat zijn verontwaardiging deed stijgen, evenals het plezier van de onbarmhartige lachbekken. Piet stond op en wreef met een pijnlijk gezicht zijn buik, zonder acht te slaan op

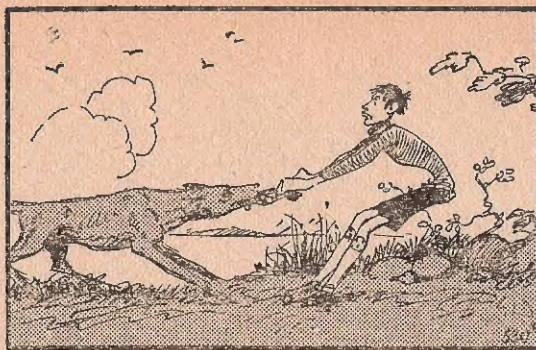
Bulletjes protestkreten, die zich dientengevolge gerechtigd voelde hem aan zijn benen omver te trekken. En omdat Piet nu mee begon te lachen om Bulletjes woedende beschuldigingen, pakte de kleine driftkop hem beet en rolde hem om en om door het gras. Dat deed zijn wraakzuchtig hartje goed. Maar Cesar, Piets lievelingshond, vond het minder geschikt en hij schoot plotseling luid blaffend op Bulletje af, greep hem van achteren in z'n trui en trok hem om-

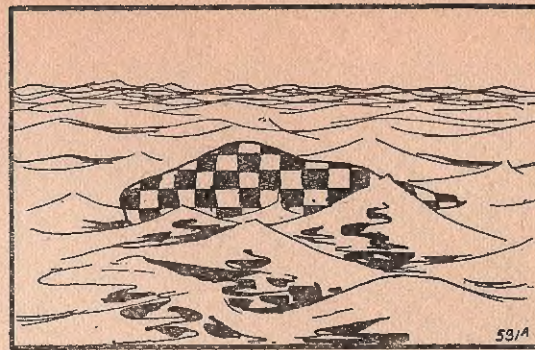
ver. Bulletje schrok geweldig, bleef doodstil liggen en keek ernstig naar de witblinkende tanden die zo gevaarlijk dicht bij zijn gezicht kwamen. „Alla, Cesar!” riep Piet. „'t Is immers maar een lolletje!” Cesar keek hem even aan en net of ie 'm begreep zwaaide hij met z'n staart en gaf het bange Bulletje een grote lik over z'n gezicht. Bulletje sprong gauw opzij en veegde zijn natte wang met z'n mouw droog. Bonestaak kon zijn pret niet op en hield zijn handen in z'n zijden, die pijn

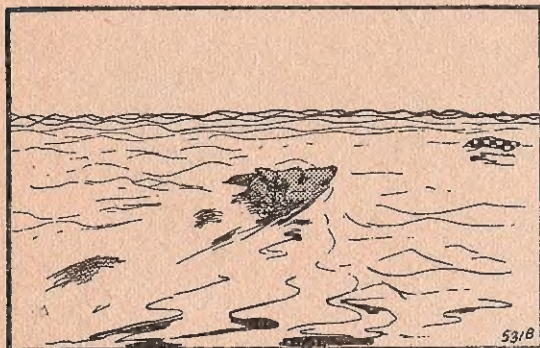
deden van het lachen. En toen wees Piet ineens op hem en zei tegen z'n hond: „Toe Cesar, pak 't petje!” Cesar was een gehoorzame hond, die bovendien wel van een aardigheidje hield. En daarom sprong hij dadelijk tegen Bonestaak op en trok hem met een krachtige beweging de pet van z'n hoofd en ging er mee vandoor. Bonestaaks lach was ineens weg. Tierend holde hij achter Cesar aan, riep, dat ie stil moest staan en de pet afgeven, maar Cesar had maling aan die vreemde jongen, en zwaaide de pet lustig heen en weer, zodat Bonestaak ieder

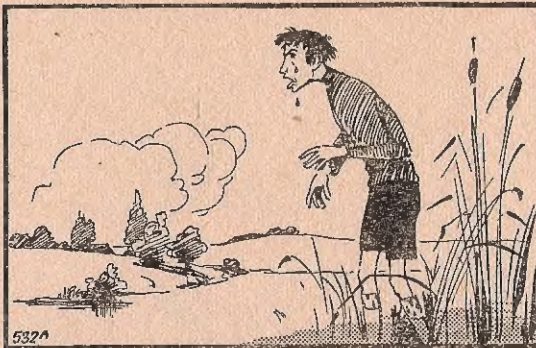
ogenblik meende, dat z'n hoofddeksel in flarden zou gaan. Eindelijk, vlak bij de oever van de rivier, kreeg hij de pet te pakken. En nu trokken ze van weerskanten, de hond brommend en Bonestaak scheldend. En Bulletje moedigde de twee kampvechters van verre aan: „Ksst! Ksst! Cesar... Hou vol Bonestaak! Laat je niet kisten!” Tot ineens de pet uit Bonestaaks handen schoot, net toen ook Cesars tanden loslieten. Daar schoot de pet met een sierlijke bocht opzij en... de rivier in!

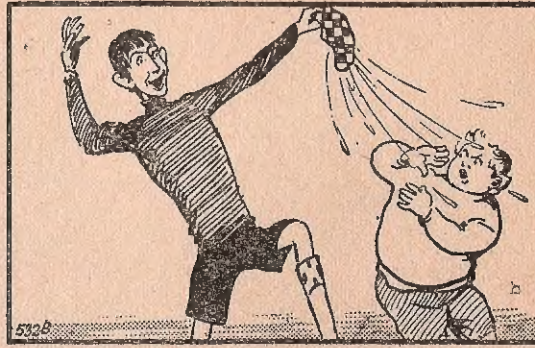
Mensenkinderen! Wat schrok die Bonestaak! Daar ging z'n dierbare pet, lustig dobberend op de golfjes met de stroom mee de rivier af! En die dooie Cesar snuffelde overal in het gras rond om te zien, waar het speelgoed gebleven was! Ook de anderen waren geschrokken en lachten ineens niet meer. Ned kwam haastig aanlopen, maar de pet was te ver van de oever gedreven om hem nog te grijpen en Bonestaak liep radeloos met de stroom mee en schold. „Stil maar,” zei Ned, „hij is nog niet verloren.”

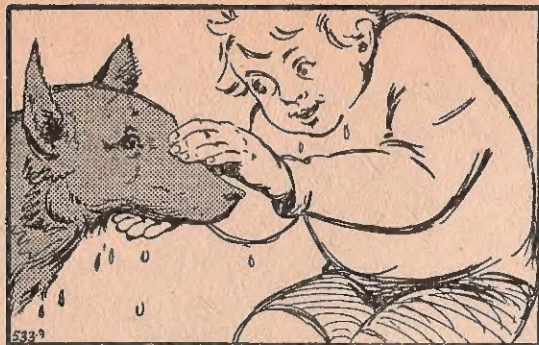
En hij riep luid: „Max! Max! Hier!” De grootste van de wolfshonden kwam aangesprongen. Ned gooide een steentje vlak bij de pet in het water en zei: „Vlug, Max! Halen!” Plons, daar was Max ook al in de rivier gesprongen en zwom snel in de richting van de pet. Luid schreeuwend moedigden de kinderen hem aan. De hond naderde de pet, maar de pet begon bedenkelijk te zinken.

„Gauw! Gauw! Max!” riepen ze allen door elkaar en alsof hij het begreep zo zwom de hond sneller en sneller. Daar was hij bij de pet. Net hapte hij er naar, toen het laatste stukje klep, dat zichtbaar was, onder de oppervlakte verdween! Bonestaak gaf een schreeuw en begon akelig te huilen... Maar meteen was de hond ook verdwenen. Toen gaf Bulletje een harde schreeuw! Want Bulletje dacht, dat brave Max verdronk. Maar

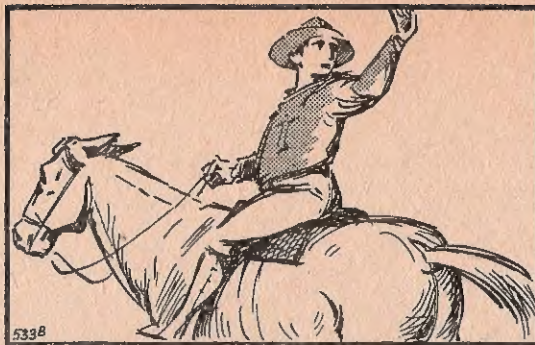

dat was niet zo! Max dook alleen maar onder en kwam tien seconden later weer boven met Bonestaaks geruite pet triomfantelijk in zijn bek. Dat was een gejuich! En wat was die Bonestaak blij, toen hij z'n hoofddeksel weer veilig en wel in z'n handen had. Hij zwaaide het water er uit en lei het listig zo aan, dat Bulletje de hele straal midden in zijn gezicht kreeg! Hij vond, dat ie wel wat verdiend had! Bulletje was te blij bij deze afloop van de pettenhistorie

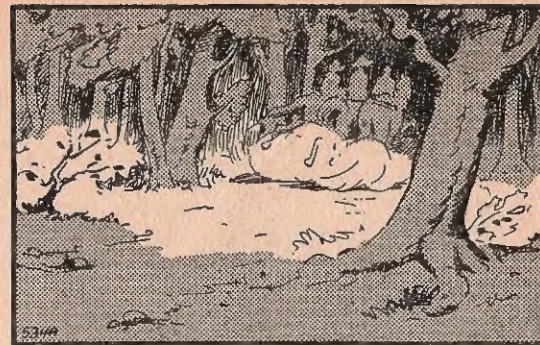

om zelfs maar kwaad te worden. Hij klopte de zich schuddende Max op zijn nek en prees hem uitbundig.

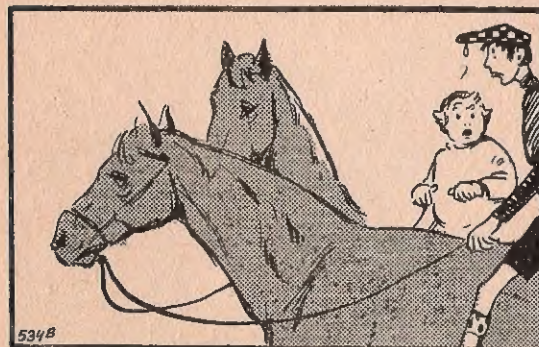
„En nou wordt het tijd dat we opstijgen,” zei Ned, „anders zijn we nooit vanavond op de farm terug.” „Eerst nog wat haantje-wippen,” zei Bulletje, die verlekkerd was op dit nieuwe spelletje. Maar Ned beweerde, dat ze daar geen tijd genoeg voor hadden en dat ze nu verder moesten. Dus braken ze hun „kamp” op en stegen te paard.

Ned gaf zijn paard de sporen en dadelijk vloog het vooruit. „Hallo!” riep de cowboy achteruit, „zie dat je bij blijft! Daar gaat ie...!” En weg stootte hij. Piet en Marie bogen zich over de hals van hun paard en vlogen hem in volle galop na. Maar Bulletje en Bonestaak durfden zo hard niet! Zij vonden dat hun rijdieren toch al te veel vaart hadden. „Niet zo hard,” riep Bulletje, maar niemand hoorde hem. Ver voor hen uit zagen Bulletje en Bonestaak de drie

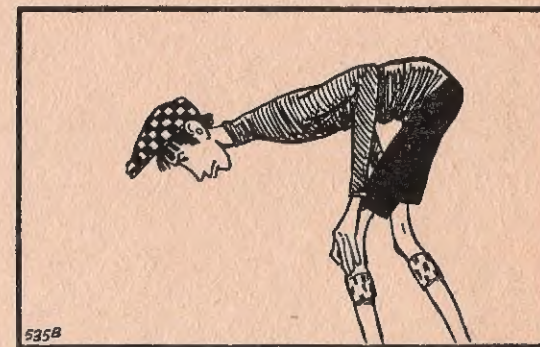
anderen, door de rennende honden vergezeld, het bos in vliegen en daar reden ze nu in hun eentje over de weg en keken mekaar beteuterd aan. „Vin je dat nou aardig!” vroeg Bulletje triest. Bonestaak schudde het hoofd en zei, dat ze hem lelijk tegenvielen. Maar misschien, voegde hij er bij, misschien zijn hun paarden wel op hol gegaan! Dat kon Bulletje niet geloven, daarvoor reden ze toch zeker veel te goed! In het bos gekomen zagen ze niets van hun vrienden. En

ze hoorden ook de paarden niet meer lopen. Een eindje verder splitste de weg zich in vieren... Waar moesten ze nou heen? Ze hielden hun paarden in en keken mekaar aan. 't Was heel stil in dat grote bos, echt geheimzinnig stil... om bang van te worden. En Bulletje en Bonestaak waren ook wel een beetje bang. Ze voelden hun harten veel sneller kloppen. Bulletjes lip hing laag en z'n neus begon verdacht te trillen. Bonestaak was ook al lang niet gerust, maar hij hield zich dapper.

„Waar moeten we nu heen?” vroeg Bulletje met bibberend stemmetje. „Dat moet je mij vragen!” antwoordde Bonestaak bars. „Ik ben hier net precies zo bekend als jij.” „Nou,” protesteerde Bulletje, „je hoeft me niet op te eten!” „Vraag dan niet zulke stomme dingen!” raasde Bonestaak, die z'n bangheid achter z'n ruwe uitvalen wou verbergen. Bulletje keek hem verwijtend aan. Was dat nou aardig

voor een kameraad? En Bonestaak schaamde zich een beetje. „Nou ja,” mompde hij. „Ik meen 't immers zo kwaad niet.” Ze keken eens rond. Al de wegen leken op elkaar. Toen sprong Bonestaak kordaat van zijn paard. Hij begon smaak te krijgen in het avontuur. 't Was eigenlijk net iets uit een Indianenboek. Dat ontkende Bulletje niet, maar hij wou toch wel graag weten, wat er in zo'n geval in een Indianenboek gebeurde.

„Dan ga je spoorzoeken,” vertelde Bonestaak en hij voegde de daad bij het woord en liep met z’n neus dicht bij de grond, om te zien, waar de paarden gelopen hadden.

Maar ongelukkig genoeg vond hij de sporen van paarden al op verschillende wegen. Mismoedig kwam hij bij Bulletje terug.

„Nou,” vroeg die gauw, „heb je ’t spoor gevonden?”

„Wel neen,” antwoordde Bonestaak kribbig. „Die idiote wegen zijn allemaal vol sporen.”

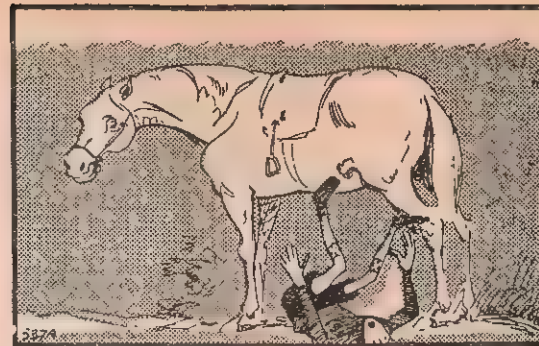
„Heee!” zei Bulletje minachtend. „Jij bent ook een spoorzoeker van lik-me-vessie.”

„Zoek dan zelf,” snauwde Bonestaak.

„Och, jongen,” zei Bulletje hatelijk, „ik snij toch niet op over spoorzoeken. Ik blijf rustig afwachten, tot knappe jongens het gedaan hebben. Welke weg moeten we nou in?”

„Weet ik ’et?” gilte Bonestaak woedend. „Rij voor mijn part welke weg je wilt!”

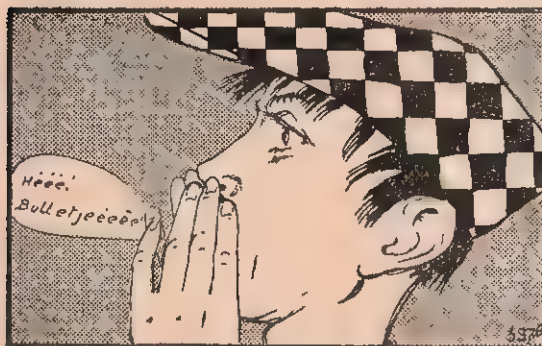
„Goed,” antwoordde Bulletje beledigd en zonder meer

dreef hij zijn paard een zijweg in. Bonestaak ging mopperend naar zijn paard terug en toen stond hij er naast en dacht na.

Bonestaak dacht na over het belangwekkende raadsel, hoe hij op zijn paard zou komen. Ned was er niet om hem in het zadel te helpen en alleen kon hij er zich nog niet opwerken. Hij sprong een paar keer, maar gleed net zo hard weer terug.

Hij probeerde zijn voet in de stijgbeugel te krijgen, maar die zat te hoog en toen hij extra-ver reikte, viel hij achter-

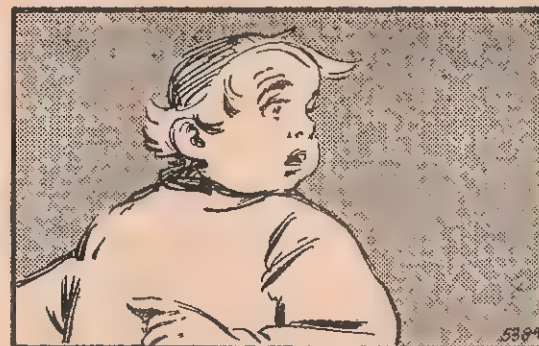

over in het zand. Het paard keek naar hem om en Bonestaak zou gezworen hebben, dat het nare beest hem stiekem uitlachte.

En toen moest Bonestaak of hij wou of niet, zijn vriend Bulletje wel om hulp vragen. Het kostte hem een hele zelfoverwinning, maar eindelijk zette hij zijn handen als een roeper aan zijn mond en riep:

„Bulletjeeeee!... Heee!... Bulletjeeeee!...”

Bulletje was nog niet zo heel ver. Eerlijk gezegd had hij weinig puf om zo maar in z’n dooie eentje dat griezelige

bos in te rijden. Maar hij was evenmin van plan om zo maar bij Bonestaak dadelijk terug te komen.

En dus keerde Bulletje zich quasi verwonderd in de zadel om en wees op zich zelf, roepend:

„Moet je mij hebben?”

„Ja,” schreeuwde Bonestaak.

„Dan moet je maar zien, dat je mij krijgt!” riep Bulletje terug, maar hij hield toch zijn paard in en voegde er bij:

„Wat moet je van me?”

„Ik kan niet op m’n paard komen!” riep Bonestaak en

wat hij verwacht had, gebeurde: Bulletje lachte! Maar hij kwam toch vlug terug draven en hield bij Bonestaak stil. Bonestaak schaamde zich verschrikkelijk en dat verbeterde zijn humeur niet.

„Wel, wel!” zei Bulletje schamper. „Kan je niet op je paard komen?... Ik dacht toch, dat zo’n praatjesmaker als jij handiger was.”

„Ach jongen, zeur niet,” bromde Bonestaak, „help me liever.”

Nou, dat wou Bulletje dan wel, als Bonestaak het maar

wat vriendelijker vroeg en hem vertelde, hoe het moest. Bonestaak bracht zijn paard naast dat van Bulletje en zei:

„Kijk... nou probeer ik m'n voet in de stijgbeugel te krijgen en dan houd jij me in m'n kraag vast en je trekt me wat op. Dan kom ik er wel.”

„Goed,” zei Bulletje gewillig. „Vooruit dan maar.” En Bonestaak met z'n lange been aan 't reiken en Bulletje aan 't sjoeren. Maar net toen de voet in de stijgbeugel zou glijden, schoot Bonestaaks kraag uit Bulletjes

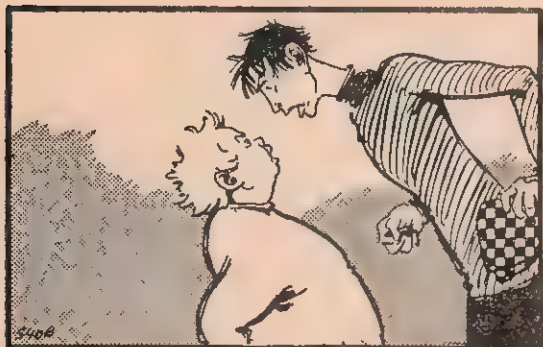

vingers en onze dunne vriend viel weer ruggelings in het zand.

Dat was nu wel erg ongelukkig, maar het ongelukkigst was, dat Bulletje z'n lachen niet houden kon en het ineens uitschaterde. Daaruit maakte Bonestaak de gevolgtrekking, dat z'n vriendje hem met opzet had losgelaten en dat maakte hem zo woedend, dat hij opsprong en met alle macht aan Bulletjes been begon te trekken. Die was op zo'n aanval niet verdacht, gleed uit het zadel en kwakte op zijn beurt in het zand. En daar hij met deze

behandeling helemaal niet ingenomen was, rolden de vrienden dadelijk hevig plukharend over de weg. Maar dat duurde niet lang, want ineens sprongen beiden overeind, omdat ze paarden hard hoorden lopen en toen ze verbaasd opkeken, zagen ze hun rijdieren die verschrikt waren door hun krijgsspektakel, met vliegende manen wegrennen. Daar stonden ze nu! Hun vrienden weg, hun paarden weg en zij alleen midden in een groot onbekend bos en midden in Amerika. Daar had hun kempfanennatuur hun een lelijke poets

gebakken. Ze zagen wit van schrik en wisten niet, wat ze moesten beginnen.

En daarom begonnen ze maar weer ruzie te maken.

„Da's jouw schuld” schreeuwde Bulletje.

„Nietwaar!” riep Bonestaak. „'t Is jouw schuld! Had jij me dan niet laten vallen!”

„Ik liet je niet vallen,” brieste Bulletje. „'t Was een ongeluk.”

„Jij bent helemaal een ongeluk!” gilte Bonestaak en om de belediging nog wat aan te dikken, voegde hij er bij:

„Kleine vetbobbelt!”

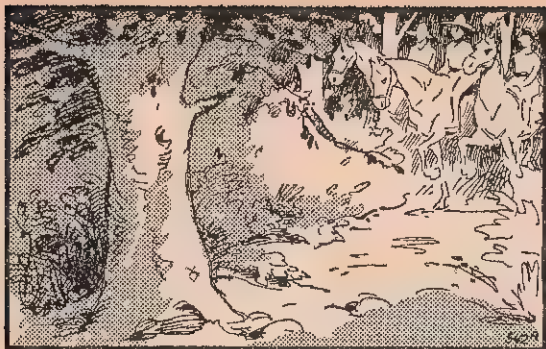
Dat was meer dan Bulletje verdragen kon!

„Zeg dat nog es, as je 't hart hebt!” daagde hij Bonestaak uit en ging met gebalde vuisten dreigend voor hem staan. Nou, Bonestaak was nooit te lui om op zulk soort uitnodigingen in te gaan en hij deed zijn mond al open om zijn beledigingen op ferme toon te herhalen, toen hij zich ineens herinnerde, in wat voor onaangename toestand zij eigenlijk verkeerden. Zijn ogen werden groot van angst en hij zei:

„Hoe moeten we hier ooit vandaan komen?”

Bulletje's knuisten ontspanden zich. Ook over zijn hart viel de angst met volle zwaarte. En toen kwamen de waterlanders. Ze huilden tranen met tuiten en gingen plat op de grond zitten, totaal verslagen en in zich zelf bekenden ze, dat het allemaal hun eigen schuld was. En toen sprongen ze met een schrik weer overeind, want ze hoorden lachen en de stem van Ned, die hard riep: „Schei toch uit met jullie malle gehuul! Dacht je nou heus, dat we je in de steek zouden laten?”

En daar kwamen Ned en Piet en Marie met paarden en al te voorschijn uit het lagere hout, dat tussen de bomen groeide.

Nog nooit van z'n leven waren Bulletje en Bonestaak zo blij geweest. Ze hadden hun vrienden wel om de hals willen vliegen! Ze boenden de tranen met de vuisten uit hun ogen en ze lachten en huilden tegelijk. Ned klopte hun op de schouder en zei:

„Nou, huil maar niet meer.”

En hij voegde er bij:

„Als ik geweten had, dat jullie denken zouden, dat wij echt doorgereden waren, had ik dat grapje niet uitgehaald... Maar wat een kemphanen zijn jullie!”

Bulletje en Bonestaak schaamden zich diep. Het idee, dat de anderen alles gezien en gehoord hadden, vonden ze ook al weinig plezierig. En bovendien: alles was toch niet in orde!

Bulletje zei kleintjes:

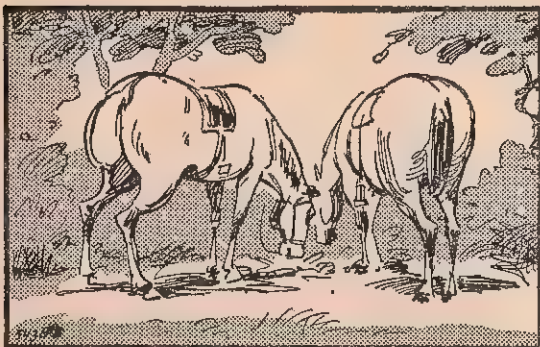
„Ja... maar onze paarden... die zijn d'r van door...!”

De paarden!... Daar had Bonestaak een ogenblik niet

aan gedacht. De schrik schoot hem in zijn magere knieën en angstig keek hij naar Ned op. Maar diens gezicht stond lang zo hopeloos niet als Bonestaak wel gevreemd had. Integendeel: hij lachte goedmoedig. En hij zei: „Maak je maar niet ongerust, hoor... Die zijn zo ver niet weg. Kom, laten we voortmaken. De paarden zijn net de goeie weg ingegaan: die pikken we dadelijk wel op. Vooruit... opstijgen!”

Hij hees Bulletje voor op zijn eigen paard en hielp Bonestaak om achter Piet te komen.

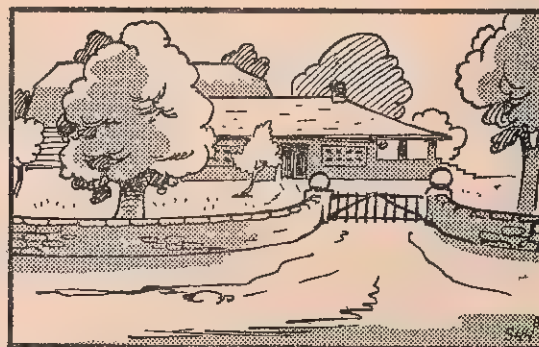
En toen reden ze verder. Ned beval de honden om netjes achter te blijven, want hij was bang, dat ze de loslopende paarden zouden verschrikken. Bulletje en Bonestaak spiedden ijverig vooruit, om te zien of hun rijdieren ook kwamen opdagen. En ja, toen ze de bocht van de weg omkwamen, stonden de beesten daar rustig de blaadjes van een paar lage boompjes af te knabbelen. Dat was een opluchting!

Bulletje en Bonestaak waren de koning te rijk, toen ze weer op hun eigen paarden zaten! Ze namen zich hei-

melijk vast voor om na deze les nooit van z'n leven meer met elkaar te kibbelen en te vechten en ze keken mekaar vriendelijk aan en knikten elkaar bemoedigend toe. Ned merkte het op en lachte stilletjes voor zich heen. Hij had toch schik in die twee kleine vreemdelingen. Ze reden nu stevig door en kwamen zonder verdere ongelukken het bos uit.

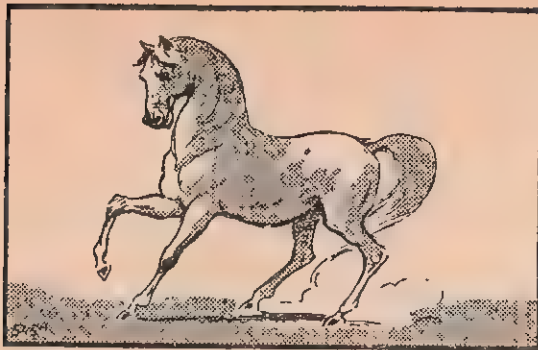
Daar zagen ze de farm, waar Neds broer Joe cowboy was en waar ze zulke lekkere perziken moesten hebben, dicht voor zich. Vóór de boerderij zagen ze niemand,

maar ze hoorden schreeuwen en stampen aan de andere zijde van het huis. Ned was er erg goed bekend, tuigde de paarden af en liet ze lopen in een kleine wei, die naast de schuur lag. Toen gingen ze eens kijken, wat daar toch voor herrie achter de farm was en zodra Piet z'n neus om de hoek had, sprong hij een voet in de lucht en sloeg de vrienden stevig op de schouder.

„Jongens! Dat treffen wel!” riep hij. „Ze zijn net een wilde mustang aan het dresser.”

Haastig liepen ze naar een troepje farmbewoners, die

bij elkaar voor een omheinde ruimte stonden, waarbinnen een briesende, koolzwarte mustang rondstapte. Het was een mooi, vurig dier, met een lange staart en wuivende manen. Zijn ogen fonkelden van drift en hij blies de adem krachtig uit zijn rode neusgaten. Bulletje en Bonestaak vonden het 't mooiste paard, dat ze ooit gezien hadden, op dat van Ned na.

Vol verbazing keken Bulletje en Bonestaak naar de twee cowboys, die zich binnen de omheining bij het paard gewaagd hadden en die een groot zadel bij zich droegen.

Maar de mustang bleef uit hun buurt en als ze er dicht bij kwamen, draaide hij hun z'n staart toe en begon hevig met de achterpoten naar hen te slaan. Eenmaal had een der mannen hem bij zijn manen te pakken, maar toen beet hij zo snel en met zulke gemeen blinkende tanden, dat de jongens koud werden van schrik. Hij miste, maar hij was weer vrij.

De cowboys sprongen buiten de omheining. Een van de twee was Neds broer Joe en de twee mannen schudden elkaar hartelijk de hand. Ook Bulletje en Bonestaak

kregen een hand van Joe en die schudde hun arm haast uit 't lid. 't Was al net zo'n mannetjesputter als z'n broer. „Wil ie 't zadel niet op hebben?” vroeg Bulletje op de mustang wijzend.

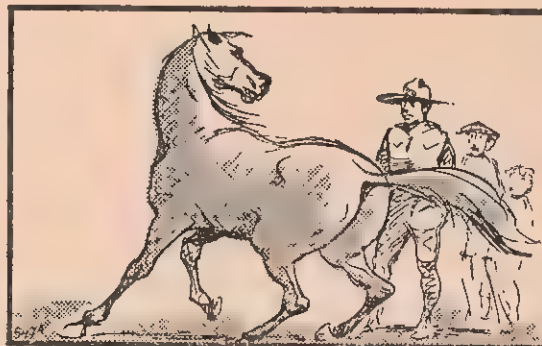
„Nee,” lachte Joe, „jij wel?” Bulletje beweerde dat hij geen paard was, wat Bonestaak een langgerekt heèèè! van verbazing ontlokte.

„Wacht maar even,” zei Joe, „hij zal het zadel gauw genoeg dragen en mij d'r bij. Maar 't is een lastig heerschap, Ned, vlug als water en ongelofelijk sterk.”

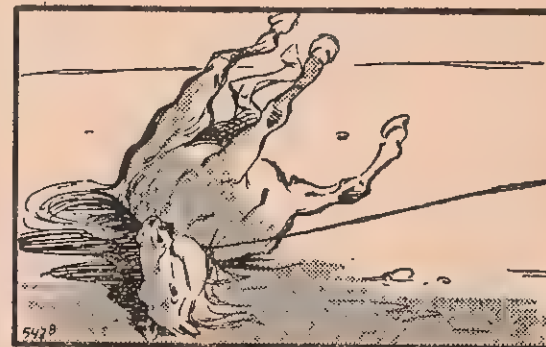

„Je krijgt 'em d'r nooit onder,” zei de farmer. „Zo'n duivel van een beest heb ik nog nooit eerder gezien. Spijt, dat ik 'em gekocht heb. Een cowboy heeft ie z'n arm stukgebeten en een ander ligt met drie gebroken ribben te bed. En wie weet in welke toestand we Joe straks weg moeten dragen.”

„Maak je over mij maar niet ongerust,” lachte Joe. „k Heb er wel andere onder de knie gekregen!” Ned bekeek het paard nauwkeurig en schudde het hoofd. „'t Zal een moeilijk karwei worden,” zei hij. „Ik ken

dat soort. Pas maar een beetje op, Joe.” Joe trok een minachtend gezicht. Bulletje en Bonestaak keken vol bewondering naar dat wilde beest en naar de onverzettelijke Joe, die maar volstrekt niet bang was. Zij stonden met Piet en Marie dicht bij elkaar en eigenlijk waren ze toch een beetje angstig voor de komende gebeurtenissen. Hoe moest je zo'n paard nou temmen? Maar daar zwaaide Joe al een lange lasso razend snel om het hoofd. Sissend schoot de lus weg en viel zonder mankeren om het paard z'n nek. Dat sprong hoog op,

wou wegrekken, maar Joe had de lasso al om een dikke paal geslagen en half geworgd viel het paard op de grond, hevig trappelde het met alle vier z'n poten.

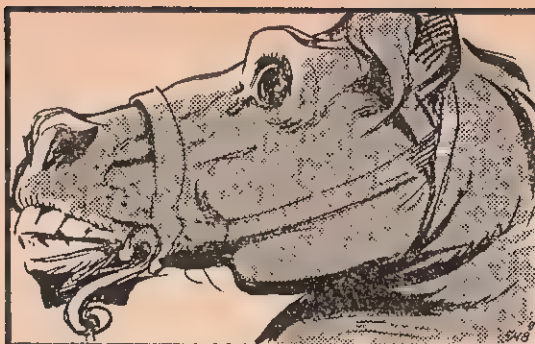
Bliksemsnel maakte Joe een paar bewegingen met de lasso en tot grote verbazing van onze vrienden vloegen er lussen naar het paard, die hem in een ogenblik de hoeven bij elkaar snoerden.

„'t Gaat wel een beetje heel erg ruw,” vond Bulletje en Bonestaak beklagde het arme dier eveneens. Piet en Marie waren zulke tonelen gewend en haalden de schou-

ders eens op. Piet zei: „Ja, maar anders kom je met zulke wilde beesten nooit tot een eind. 't Is eigenlijk gewoon een gevecht, zie je. En als 't beest eenmaal overwonnen is, dan houdt ie z'n gemak en dan is 't niet meer nodig om ruw tegen 'm te zijn.”

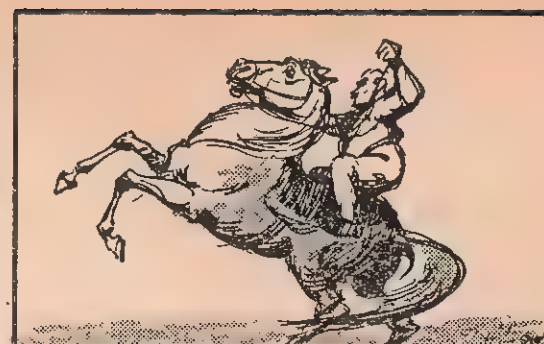
Intussen was Joe weer naar de mustang gegaan. Het beest was nu machteloos en moest wel dulden, dat hem een kopstel werd aangedaan, een bit in zijn bek en het grote zadel op z'n rug. Zodra alles stevig zat, ging de andere cowboy buiten de omheining, slingerde de lussen

van de lasso los en meteen sprong het paard snuivend op de poten.

Maar op het zelfde ogenblik zat Joe in het zadel, de voeten in de beugels, de hand aan de teugel. Verbaasd stond de mustang een ogenblik doodstil. Toen briepte hij woedend en sloeg achteruit. Daar begon de strijd tussen de man en het dier.

Doodstil stonden de toeschouwers te kijken en vooral Bulletje en Bonestaak waren een en al belangstelling. Ze voelden zich ook wat angstig, want wat de farmer

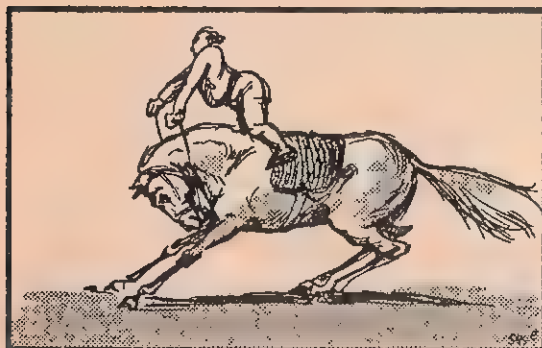

verteld had, was niet geschikt om hen rustig te stemmen. Ze waren bang, dat Joe toch een ongeluk zou krijgen, al was hij ook nog zo'n knappe ruiter.

Onverwacht maakte het paard een snelle zijsprong. Even wankelde Joe in het zadel, maar dadelijk zat hij weer vast, trok de teugels strakker aan en lachte.

Toen probeerde de mustang andere trucjes.

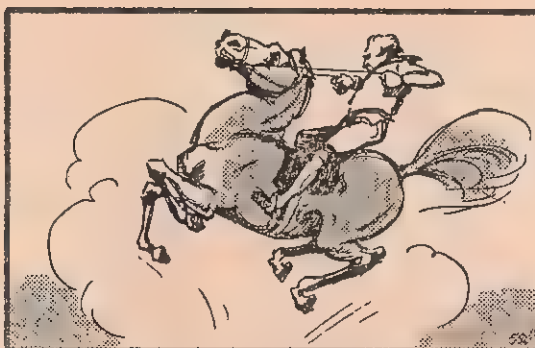
Hij ging op de achterpoten staan, gevaarlijk rechtop. Bulletje en Bonestaak hielden hun hart vast, dat hij niet ruiter en al achterover zou slaan, maar Joe dwong hem

op z'n vier poten terug. Daarop rende het beest plotseling in vliegende vaart weg, stond dan met een schok stil. Joe vloog uit het zadel op, bijna over de kop van het beest. Gelukkig herwon hij zijn evenwicht nog net op tijd. De toeschouwers klaptten in de handen. Het paard trilde op z'n sterke poten en beet op het ijzeren bit. Schuim vloog in vlokken van z'n bek.

„Hij wint 'et!” zei Bulletje, „je zal 'et zien.”

Meteen begon het paard weer allerlei malle sprongen te maken, verbaasd snel achter mekaar, maar Joe bleef

vast in het zadel zitten. De mustang sprong recht omhoog, met alle vier poten van de grond, de kop naar omlaag gestrekt, de rug als een kwaje kat gekromd, maar ook dat was niet in staat de cowboy uit het zadel te werpen. Het paard herhaalde dit kunstje meermalen achtereen, maar aldoor tevergeefs. Het scheen, dat hij in Joe eindelijk z'n meester gevonden had.

Tot plots het paard met een vervaarlijke sprong op zij schoot en — of het opzet of toeval was kon niemand uitmaken — om viel. Een schreeuw van schrik klonk op.

Bijna dadelijk was het paard weer op de been, maar Joe bleef liggen. Het beest rende weg. Ned en de farmer sprongen over de omrastering op Joe toe. Bulletje en Bonestaak bibberden van schrik en ontsteltenis en ook Piet en Marie zagen bleek. Joe werd uit de omheining gedragen. Hij was heel wit in zijn gezicht en z'n ene arm hing slap neer. Hij beet op z'n tanden om niet te schreeuwen van pijn.

Ned, die verstand van zulke dingen had, onderzocht z'n broer vlug.

Het viel mee. De schouder was even uit het lid geweest, maar dadelijk weer uit zich zelf teruggeschoten. Maar Joe zou toch wel een veertien dagen nodig hebben om van de pijn af te komen en weer te kunnen werken. De farmer was woedend. „Nou is 't uit ook,” riep hij. „Ik wil niet hebben, dat iemand d'r zich nog aan waagt. Dat beest is ontembaar.” En hij haalde een grote revolver voor de dag om het paard dood te schieten. Ned lei zijn hand op de arm van de boze man.

„Hallo!” zei hij, „wacht liever nog even. Ik heb nog een appeltje met dat heer te schillen. Hij heeft m'n broer lelijk behandeld. Laat mij het ook nog eens met hem proberen.” De farmer keek hem aarzelend aan. „Jongen, Ned,” zei hij, „wees toch niet zo roekeloos. Je broer is toch warempel ook geen kwajongen te paard en die is toch tegen de vlakte gegaan.” Maar Ned bleef bij zijn plan en toen stak de farmer zijn pistool weg. „Je moet 'et zelf weten, Ned,” zei de farmer, „ik heb je

gewaarschuwd. En ik wil dat lelijke beest toch niet houden. Als je 'm d'r onder krijgt, mag je 'm hebben.” Neds ogen schitterden. „Dat neem ik aan,” zei hij dadelijk. En reeds slingerde zijn lasso door de lucht om het woeste paard opnieuw te vangen. Vijf minuten later zat Ned in het zadel en begon de strijd tussen de man en het dier opnieuw. In nog groter spanning dan eerst keken de anderen toe. De farmer zei: „Als iemand het beest temmen kan, dan is het Ned.”

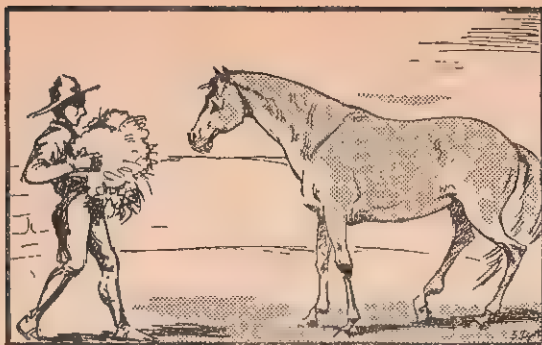
De mustang trapte, sprong, steigerde, gooide z'n achterlijf hoog op, maakte de dolste capriolen, maar hij had bij Ned geen spoor van kans. Die zat op de dansende, schokkende en wippende rug, alsof hij er op was vastgegroeid. Het paard werd al woedender. Zijn ogen schoten vuur. Schuim waaide in grote vlokken om z'n bek. Toen probeerde hij hetzelfde kunstje als bij Joe: wierp zich wild op zij en liet zich vallen. Maar het was mis, want Ned sprong precies op tijd uit het zadel en toen het paard snel opstond, zat hij meteen weer op zijn rug.

Alle toeschouwers klaptten in hun handen en juichtten Ned toe. Nog een paar keer herhaalde de mustang zijn boosaardig kunstje, maar telkens was Ned hem te vlug af en zodra het dier weer op zijn poten stond, voelde het de nijpende knieën weer om zijn lijf. Bewonderend keken de overigen toe. De farmbewoners waren allemaal ruiters, die niet voor een beetje op zij gingen, maar ze erkenden in Ned gaarne hun meester. En de mustang scheen het spelletje zat te worden. Hij

liep rustiger en gehoorzaamde zelfs aan de teugels. Toen riep Ned: „Zet het hek open!” Dadelijk werd het hek van de omheining open gezet. En daar vloog Ned op de mustang er van door. Als een wervelwind rende het dier de vlakte over en verdween met zijn ruiter in het bos. Bulletje en Bonestaak schrokken er van. Maar een ouwe cowboy zei: „Hij heeft 'em d'r onder, baas! Je bent je beestje kwijt!” „Dat ben ik,” gaf de farmer toe. „Nou, Ned heeft 'em eerlijk verdiend. 't Is 'em van harte gegund. Als hij er

niet geweest was, had ik de woesteling toch doodgeschoten."

Een half uur naderhand kwam Ned weer in woeste ren het bos uitvliegen. Eerst vlak bij de farm hield hij het beest in en liet het langzaam stappen. Het was doodmoe, trilde over z'n hele lijf en schuimvlokken kleefden aan zijn zijde.

Trots op zijn overwinning zat Ned in het zadel en liet de mustang langs de bravo-roepende toeschouwers heen en weer stappen.

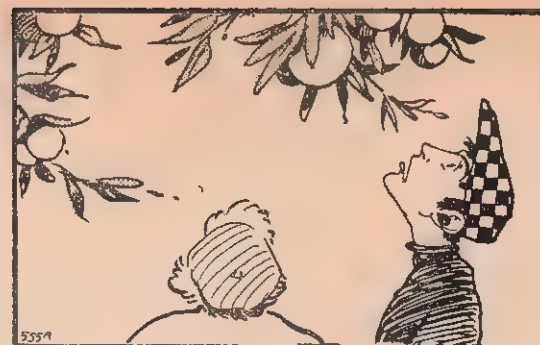

Het wilde beest gehoorzaamde de minste druk van de teugels.

Daarna stuurde Ned hem weer binnen de omheining, deed hem zadel en tuig af en gaf hem een bos hooi.

Van alle kanten werd Ned gelukgewenst en ook Bulletje en Bonestaak putten zich uit in bewonderende kreten en verheugden zich oprecht dat hun knappe vriend daar even een prachtig paard verdiend had. „En wat doe je d'r nou mee, Ned?” vroeg Bulletje.

„Ik hang 'm aan m'n horlogeketting als versiering,”

lachte Ned. „maar laten we nou eerst es wat gaan eten, want ik vlieg haast in brand van de honger.” Daar had niemand iets op tegen en spoedig zat het gezelschap aan tafel en deed zich te goed aan een duchtig middagmaal.

Na tafel zei de farmer:

„Nou moeten de kinderen maar naar de boomgaard gaan, de perziken zijn rijp en zo van de boom zijn ze 't lekkerste.”

Het was volstrekt onnodig hun dat tweemaal te zeggen.

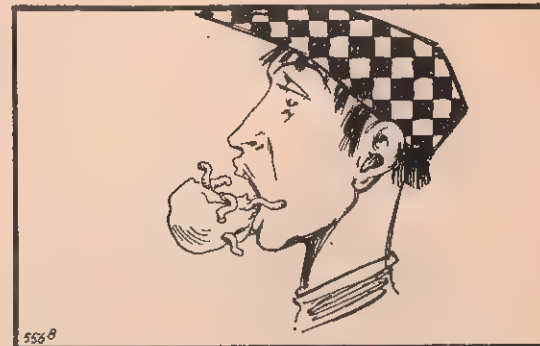
Ze verdrongen elkaar om de deur uit te komen en spoedig stonden ze onder de perzikenboom en Bulletje en Bonestaak verbaasden zich diep over zoveel vruchten. De takken zaten vol met grote, donzige perziken, geel met rood... een fijn gezicht.

Ze zochten de grootste uit en plukten de zachte vruchten voorzichtig van de zwaar-doorgebogen takken. In het gras bij elkaar zittend, smulden ze. Het overvloedige sap liep langs hun kin. Bulletje was in de zevende hemel. Hij zuchtte van genot, streelde z'n spannend buikje en deed

z'n ogen dicht om aan te tonen hoe zalig het was. En toen had hij ineens een zonderling gevoel aan zijn tanden en deed verwonderd zijn ogen open om te zien hoe dat kwam.

Bulletje sperde z'n ogen wijd open van afschuw en ontzetting: hij had een grote dikke worm middendoor gebeten. Haastig spuwde hij de helft, die hij in zijn mond had, op de grond en smet de perzik vol walging van zich af. En terwijl de andere smullers hard lachten, stond Bulletje met z'n zakdoek z'n tanden en z'n tong af te

poetsen en kokhalsde benauwd van misselijkheid bij de gedachte aan het dikke, witte, vieze wormgedierte, dat hij maar liefst middendoor gebeten en haast ingeslikt had.

„Die Bulletje,” gierde Bonestaak. „Dat is toch zo'n gulzig jongetje, hè? Nooit tevreden, als ie perziken eet, wil ie d'r ook nog vlees bij hebben!”

„Hou je mond, viezerik!” snauwde Bulletje. „'k Mag lijen, dat je vijf wormen in je perzik stukbijt.”

„Ik ben niet zo gulzig als sommige dikke jongens,” zei

Bonestaak wijs. „Ik kijk altijd eerst of een perzik goed is, eer ik er mijn tanden in zet.”

Toen ze hun buikje dik en rond gegeten hadden, zwierden de vier bondgenoten de boomgaard en de moestuin door en bij de schuur vonden zij een oude man, die bezig was tuingereedschap schoon te maken en te herstellen.

Hij zag er wat zonderling uit, deze oude man.

Hij droeg een leren buis met gekleurd stiksel, en franje aan de mouwen. Een wijde Mexicaanse broek slobberde om zijn magere benen en zijn voeten staken in zachte

schoenen van vreemd model en ook met gekleurd stiksel versierd. Bulletje en Bonestaak keken hem nieuwsgierig aan. Zijn gezicht was erg gerimpeld en had net een kleur als donkerrood koper. Zijn kleine oogjes waren roetzwart en zijn neus leek net de bek van een roofvogel. Hoewel hij oud leek, was zijn haar nog pikzwart. Het hing sluik om zijn gezicht.

Bulletje en Bonestaak begrepen maar niet, hoe die oude vreemdeling hun toch zo bekend kon lijken. Tot Piet zei: „Dit is de Witte Wolfstand, het grote opperhoofd van de Sioux. Maar sinds hij gedoopt is noemen ze hem Peter.”

Bulletje en Bonestaak kregen een kleur van opwinding. Een echte Indiaan... En een opperhoofd maar liefst! Bulletje en Bonestaak schrokken haast, toen ze Piet en Marie maar doodgewoon hoorden zeggen:

„Dag Peter! Hoe gaat 'et er mee?”

Ze dachten dat het oude opperhoofd vreselijk beledigd zou zijn, maar dat viel erg mee, want hij keek op en antwoordde vriendelijk: „Zo kindertjes... de ouwe Peter heel goed. De ouwe Peter blij jullie te zien.”

Het viel Bulletje en Bonestaak ten minste mee, dat het oude opperhoofd een beetje gebroken praatte.

Intussen ging Peter rustig door met zijn werk. Bulletje en Bonestaak brandden van verlangen om de Indiaan duizend dingen te vragen van vroeger. Eindelijk vroeg Bulletje om het vuur te openen:

„Hebt u Lederkous gekend, meneer Peter?”

„En Padvinder?” voegde Bonestaak er gauw bij.

Peter keek hen verwonderd aan. Hij dacht even na, schudde het hoofd en zei:

„Nee... de ouwe Peter heeft nooit van die heren gehoord.”

„Heren?” herhaalde Bulletje minachtend, en zacht terechtwijzend voegde hij er aan toe: „Dat waren geen heren, meneer Peter, dat waren grote jagers en woudlopers.”

„Ouah,” zei Peter en Bulletje en Bonestaak zwollen van trots bij deze echt-Indiaanse uitroep.

„Woudlopers en jagers heeft ouwe Peter genoeg gekend. Toen hij nog de Witte Wolfstand. Lang, heel lang voorbij. Jong opperhoofd van de dappere Sioux.”

„Dat was zeker wel een heerlijke tijd, hè, meneer Peter?”

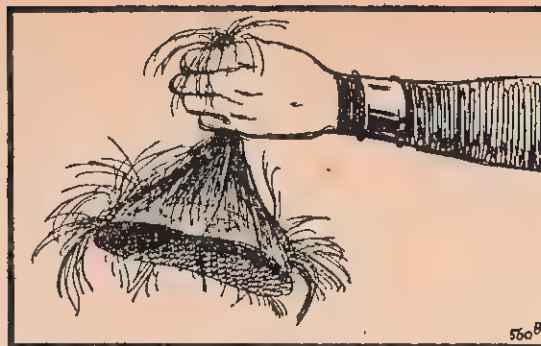
vroeg Bulletje gretig. Peter keek hem aan. Na een poosje schudde hij zijn hoofd en zei:

„Boze tijd. Heel boze tijd!... Altijd op 't oorlogspad. Veel kwaad gedaan. Jammer. Veel scalpen gejaagd. Dominee zegt, onze Lieve Heer heel boos op ouwe Peter. Nou niet meer. Ouwe Peter braaf geworden. Doet niemand kwaad meer.”

En vriendelijk lei hij zijn bruine hand op Bulletjes hoofd. En Bulletje griezelde even bij de gedachte, dat diezelfde hand weleens met minder vriendelijke bedoe-

lingen op het hoofd van een bleekgezicht was neergedaald. Bonestaak was diep teleurgesteld. Hij vond het doodjammer, dat die Witte Wolfstand zo akelig braaf geworden was. Daar stond-ie nou tegenover een echte Indiaan, een Sioux nog al, dat waren zowat de kwaaieste verrajers, die bestonden en daar poetste dat grote opperhoofd rustig een hark op... De wereld viel hem tegen. Wat had-ie d'r nou aan, in 't land van de Indianen te zijn, als die tuinmanswerk deden en zeiden, dat scalpjagen slecht was? Kon je net zo goed thuis blijven! Om toch wat te zeggen, vroeg hij:

„Zijn d'r nog veel Sioux, meneer Peter?”

Peter haalde de schouders op.

„Stam helemaal verspreid,” zei hij langzaam. „Hier een, daar een. Net als ouwe Peter. Vroeger groot volk, dapper. Maar slecht, heel slecht. Echte scalpjagers. Dominee zegt: daarom Grote Geest boos op Sioux. Grote Geest houdt veel van bleke man. Daarom Sioux uitsterven, als straf.”

Bulletje keek erg verwonderd.

„Daar geloof ik niks van,” riep hij. „De bleekgezichten maken ook oorlog en veel erger dan de Sioux.”

„Maar ze nemen geen scalpen,” zei Peter slim.

Dat kon Bulletje niet tegenspreken. Maar hij dacht, dat het de Grote Geest weinig zou kunnen schelen, of je je gedode vijand z'n hoofdheid afnam of niet. Je mocht 'em niet doodmaken. Daar kwam het op aan.

Maar Peter schudde z'n hoofd en hield vol, dat de Sioux gestraft waren, omdat ze scalpen hadden gejaagd van bleekgezichten... Nou vond Bonestaak er helemaal niks meer aan! Stel je voor, dat je Indianen zou bevechten en niet de scalpen nemen! Dan was de aardigheid er immers helemaal af. Hij vroeg:

„Hebt u veel scalpen gehad, meneer Peter?”

Peter keek een beetje schuw. Hij glimlachte en zei verontwaardigd: „Ja... maar ouwe Peter toen niet beter wist. Wel vijftig scalpen nam de Witte Wolfstand, van witte mannen en vrouwen en kinderen.”

„Van kinderen ook?” vroeg Bulletje verontwaardigd.

„Ja,” antwoordde Peter schuld bewust. „Eerste scalp was van een dik jongetje, net jou... maar bruin haar... heel mooi scalp... o ja.”

Bulletje rilde even en Bonestaak mompelde:

„Zo'n lelijke ouwe moordenaar,” en begreep niet eens, dat ie nou zich zelf tegensprak.

„En heb je nou nooit meer lust om scalpen te jagen, Peter?” vroeg Piet lachend.

Peter schudde het hoofd en trok een minachtend gezicht.

„O neen,” zei hij. „Peter nooit meer doen, Ouwe Peter nou een braaf christen. Zit liever in de kerk bij dominee as jagen de scalp. Peter wil in de hemel komen.”

„En ga je dan niet liever naar de eeuwige jachtvelden van de Sioux?” vroeg Bonestaak nijdig.

Ouwe Peter grinnikte.

„Zijn d'r niet,” verklaarde hij. „Hebben de blanke mannen natuurlijk ook bezet. Daarom gaat ouwe Roodhuid liever naar hemel van blanke man. Roodhuid erg braaf.” Bulletje moest er om lachen. Die ouwe, bekeerde heiden had toch maar een raar idee van de hemel, dacht hij. En Bonestaak walgde er van. Een Indiaan, een Roodhuidenopperhoofd, die liever in de kerk zat dan scalpen te jagen en die er op rekende om doodgewoon in de hemel te komen... daar hield nou toch alles bij op!

„Laten we verderop nog eens gaan kijken,” stelde Bonestaak voor, en hij liep meteen weg, terwijl hij zei: „Goeden dag, meneer Peter.” De anderen groetten eveneens de oude Indiaan en liepen achter Bonestaak aan. Bulletje was maar half tevreden. „Waarom ging je nou ineens weg?” vroeg hij aan Bonestaak. „Ik had 'em nog van alles willen vragen. Over bisonjacht en hoe die aan z'n naam gekomen is en hoe die christen is geworden en van z'n gevechten en zo.” „Bah!” riep Bonestaak. „Ik ben d'r gewoon misselijk van! Is dat nou een Roodhuid! Die wil in de kerk gaan

zitten en naar de hemel gaan! In plaats dat ie jaagt en de scalpen neemt van zijn vijanden... nee, hoor, niks voor mij!” „Had jij dan soms liever geweld, dat ie je scalp genomen had?” vroeg Piet. „De mijne nou juist niet,” grinnikte Bonestaak. „Maar die van Bulletje bijvoorbeeld. Hadden wetenminste gezien hoe 'et gaat.” „O, merci, je bent wel vriendelijk,” riep Bulletje en hij wreef eens over z'n hoofd om te voelen of de scalp er nog wel zat.

„Zijn Hollandse jongens altijd zo bloeddorstig?” vroeg Marie. Bonestaak vond, dat hij helemaal niet bloeddorstig was. Hij hield alleen van avonturen en vond het vervelend, dat ie in het Indianenland kwam net nou de toestanden uit z'n Indianenboeken niet meer bestonden. Maar Marie en Piet waren blij, dat dat zo was, want ze voelden er weinig voor om ieder ogenblik gescalpeerd te kunnen worden. Waarop Bonestaak verklaarde, dat ze zulke kleinigheden op de koop toe moesten nemen.

„Kleinigheden,” schaterde Piet. „Dat noemt ie een kleinigheid, as ze de huid met haar en al van je hoofd halen.” „Je moet rekenen,” verklaarde Bulletje zachtzinnig. „Bonestaak denkt altijd maar aan z'n eigen. En zijn scalp vind ik ook maar een kleinigheid.” „Verroest jij,” riep Bonestaak en toen lachten de andere drie nog veel harder en werd Bonestaak helemaal boos. Gelukkig kwam Ned de hoek van de grote schuur om en zei, dat het tijd was om te vertrekken.

Vlug namen zij afscheid van de farmers-familie en bedankten voor het fijne onthaal. Ze zeiden Joe gedag, die met een pijnlijk gezicht in een leunstoel zat en daarop stegen ze te paard. Ned zat op de mustang, die nog erg schichtig deed, maar heel gehoorzaam was. Neds andere paard liep los mee, verwonderd omdat z'n meester op een ander dier zat en misschien ook wel een beetje jaloers. Ned was blij met z'n nieuwe paard en Bulletje en Bonestaak benijdden hem om z'n buitenkansje.

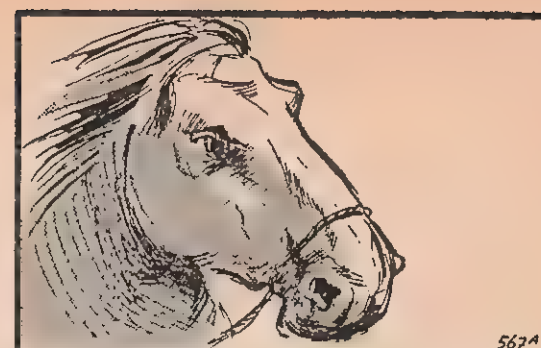
„Als ik geweten had, dat je zo gemakkelijk een paard verdienen kon, had ik hem wel even getemd,” vertelde Bulletje en het verwonderde hem helemaal niet, dat de anderen in een lach schoten, want hij was er nu eenmaal aan gewoon, miskend te worden. Zij hadden nog een aardige afstand af te leggen en ze reden kalmjes aan, omdat de paarden die dag heel wat gelopen hadden. „Weet je wat, Ned,” stelde Piet voor, „je kon ons onderweg wel eens een fijn verhaal vertellen.”

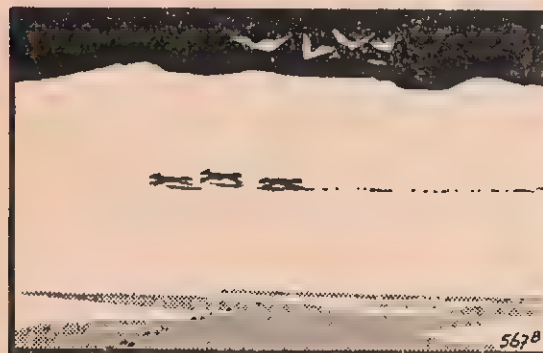
Bulletje en Bonestaak vielen Piet geestdriftig bij en ook Marie was er sterk voor. Ned keek bezorgd. „Een verhaal?” zei hij. „Wat moet ik voor een verhaal vertellen? Van Klein Duimpje of van de Gelaarsde Kat?” „Ach, nee, gekkerd,” zei Marie. „Een geschiedenis van je eigen leven of zo.” „Je hebt toch zeker heel wat fijne dingen beleefd, Ned?” riep Bonestaak. „Toe wees nou niet flauw!” „O, wat dat betreft,” zei Ned bescheiden, „beleefd heb ik genoeg. Maar ik weet niet of jullie 'et aardig zult vinden.”

De vier kinderen verklaarden eensgezind, dat ze 't wat bar aardig zouden vinden en dat ie maar dadelijk beginnen moest. Ned keek peinzend en wreef eens langs z'n kin. „Tja,” zei hij. „Wat moet ik jullie nou vertellen? 't zijn allemaal zulke doodgevone dingen die ik beleefd heb. Niks bijzonders, weet je... Es kijken... Wil ik jullie wat vertellen uit 'et Hoge Noorden van Alaska, het Goudland? 't Is wel niet veel bijzonders, maar misschien vinden jullie 'et toch wel aardig.” Alle vier vonden ze 't best en ze drongen hun paarden

dicht tegen de schichtige mustang van Ned aan, die angstig de oren achteruit lei en gevaarlijk begon te snuiven. Maar Ned klopte hem op z'n nek en sprak hem kalmerend toe. En dadelijk werd het verstandige dier kalmer, en Bulletje en Bonestaak vonden daarin nieuwe reden om hun vriend Ned te bewonderen. „Wel,” begon de cowboy, „jullie moet dan weten, dat Alaska een goudland is. Maar 't is ook een koud land. Jongen, nou! 's Winters is 't verschrikkelijk. Veertig graden onder nul is niks. De rivier de Yukon loopt er dwars door heen en die is

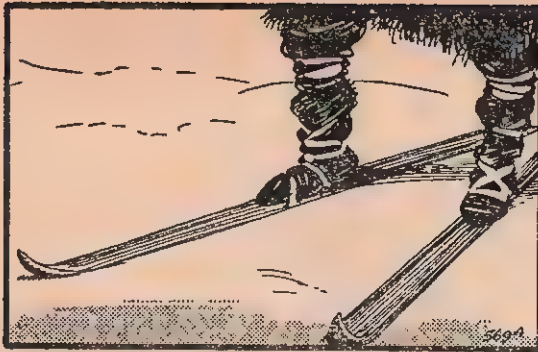
heel de winter stijf dichtgevroren, hoewel het water erg snel stroomt. En dan komt er een laag sneeuw, die alles bedekt, zodat de hele wereld wit is en je niet meer weet, waar water of land ligt. Nou, er wordt alzo goud gevonden in Alaska en dus zwerft er altijd gespuis rond. Ik kwam niet in dat land om goud te zoeken, maar om pelsdieren te jagen, sneeuwvossen, opossumratten en hermelijnen en zo. Als je een beetje gelukkig bent, kun je daar aardig wat geld mee verdienen. Maar 't is geen licht werkje, dat verzeke ik je.

Als pelsjager bouw je hier en daar in de bossen een waarplaats voor huiden die je al bij elkaar hebt. Zo'n bergplaats voorzie je van een merk, dat de anderen weten, wie de eigenaar van de huiden is. De jagers zijn allemaal eerlijke mensen en je hoeft niet bang te zijn, dat de een ook maar een huidje uit de voorraad van een ander zal stelen. Je kan dus licht begrijpen, hoe raar m'n twee vrienden en ik opkeken, — we jaagden dat jaar met z'n drieën voor gezamenlijke rekening — toen we op een dag een goed voorziene bergplaats aan de Yukon hele-

maal leeggehaald vonden. En we ontdekten geen spoor van de dieven, want de sneeuw was na hun vertrek gevallen en alle sporen dus uitgewist. Alleen vonden we in de bergruimte een dynamietpatroon, zoals de goudzoekers gebruiken om rotsen te laten springen. Toen wisten we tenminste, aan wat voor gespuis wij ons verlies te danken hadden. Je snapt wel, dat we wat ongerust waren voor onze andere bergplaatsen en dat we daar snel heentrokken met onze sleden en honden. Want je reist daar in de winter met sleden en honden, zie je, en as je

niet dood op bent, vlieg je zelf op sneeuwschoenen er naast.

„Sneeuwschoenen?” vroeg Bulletje. „Wat zijn dat?”

„Ja,” lachte Ned, „dat zijn eigenlijk helemaal geen schoenen. 't Zijn lange houten schaatsen, brede latten meer, van voren puntig en opgebogen. Je staat er met je voet midden op vastgemaakt en in iedere hand hou je een lange stok met wieltes er onder aan, om op de sneeuw te steunen.”

„O, ski's!” riep Bonestaak en nu was Bulletje er ook.

„Juist,” zei Ned, „ski's noemen ze die dingen ook. Nou, daar kan je goed mee vooruitkomen en dat is nodig,

want de honden vliegen over de sneeuw. Dat zijn bar sterke dieren. Een loopt vooraan, de grootste en sterkste trekker, die d'r bij is. Dat is de aanvoerder. Achter trekken er dan nog een stuk of vijf, soms meer, wel tien of twaalf, dat hangt natuurlijk af van de zwaarte van de slee. Wij hadden prachtige spannen honden en we voerden op de sleden alles mee, wat we nodig hadden: een tent, dekens, geweren, bijlen, meel, koffie, gedroogd vlees, vis voor de honden en een hoop dingen nog, die je als jager in de wildernis niet missen kunt. Je moet bedenken, dat je soms in geen weken een mens ziet, laat staan een dorp of een stad.”

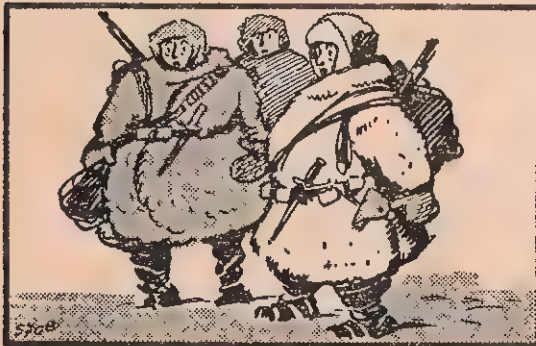

„Hè, dat moet fijn zijn,” zuchtte Bonestaak, maar Ned zei:

„Zo fijn is 'et niet. Je hebt heel wat te verduren en 't is gevaarlijk ook. Je moet goed de weg weten en overal voor oppassen. Voor wilde beesten ook, want daar leven nog hele troepen wolven, en beren kom je 'dr ook wel eens tegen.”

„Nou, dat is juist fijn!” riep Bulletje met schitterende ogen. Ned moest even lachen.

„Wel, wel!” zei hij. „Wat een strijdlustige Bulletje is dat toch; als we soms een beer ontmoeten dan mag jij met hem vechten, hoor!”

Bulletje bromde dat hij het best vond en Ned ging verder:

„We vonden nog een paar van onze bergplaatsen leeggehaald en we waren door 't razende heen. De winter was al meer dan half om en daar hadden we nou heel die moeilijke tijd als paarden gewerkt, alleen om de beurs te spekken van die smerige dieven.”

„Waarom waarschuwden jullie de politie niet?” vroeg Bonestaak.

Ned lachte hem uit.

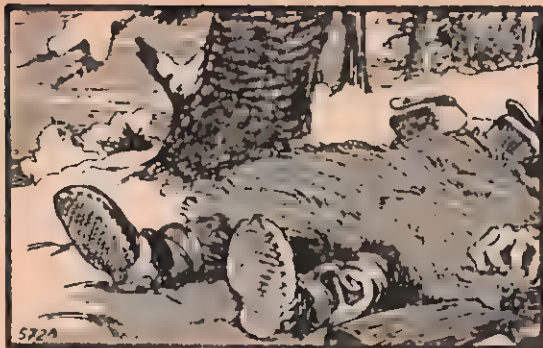

„Politie?” zei hij. „Die was daar niet in de buurt en in de wildernis moet je soms zelf voor politie spelen. En niet alleen voor politie, maar ook voor rechter. Als wij de dief of dieven hadden kunnen pakken, zouden wij ze niet naar de beschaafde wereld hebben kunnen brengen. Wij zouden zelf rechtgedaan hebben en ze kalm hebben doodgeschoten... Ja, dat klinkt erg hard, maar zo is nou eenmaal de wet van de wildernis. Dieven, zei ik, want bij de laatste bergplaats vonden we de sporen van twee mannen. Je begrijpt, dat wij als hazen die

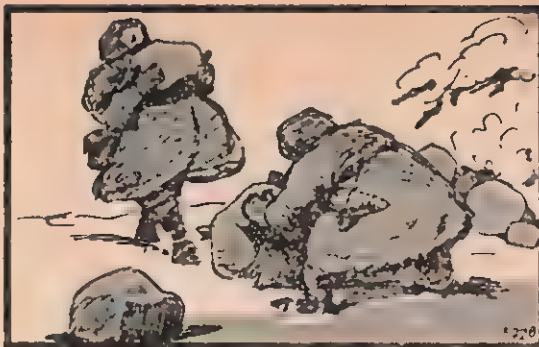

sporen volgden. Al gauw bleek ons, dat deze dieven in de wildernis nieuwelingen moesten zijn, want hun weg liep al heel zonderling.

Telkens hadden zij grote omwegen gemaakt en soms waren ze in een grote kring rondgedwaald en weer op dezelfde plaats teruggekomen. En toch konden we de schooiers maar niet vinden. Dagen lang zwierven we op hun spoor en de dagen werden weken en wij geraakten er langzamerhand lelijk aan toe. Onze proviand raakte op en wij zelf voelden ons uitgeput door de lange, onaf-

gebroken reis. Af en toe schoten wij een eland, maar toch kregen wij te weinig vers voedsel en dan krijg je scheurbuik, een lelijke ziekte, waar je tandvlees van opzwelt, zodat je niet meer kauwen kunt en als je dan geen hulp krijgt, ga je onherroepelijk dood. De honden waren er ook slecht aan toe. Verschillende waren al gestorven, zodat we een slee in de steek hadden moeten laten. 't Verstandigste zou geweest zijn als we maar regelrecht naar een stad gegaan waren, maar daar waren we te koppig en te wraakzuchtig voor. We wouen en we zouden die dieven pakken, al moesten we d'r zelf ons hachje bij inschieten. D'r kwam nog bij, dat een van ons verdwaalde,

toen hij het spoor van een eland volgde en de andere morgen vonden we hem doodgevroren in het bos... Ja, ja... dat is geen pretje, Bulletje, al denk jij er maar luchtig over." Bulletje protesteerde. Dat vond hij natuurlijk ook vreselijk. Zo had hij het niet bedoeld. „Nou,” vervolgde Ned, „we begroeven onze arme kameraad in het bos en stapelden stenen op z'n graf om te zorgen, dat de wolven het lijk niet konden opeten. Treurig zochten wij verder naar de rovers, grimmiger dan ooit besloten om ze te straffen. Na een paar dagen bemerkten we, dat we hen begonnen te naderen. We

vonden kampvuren die nog niet zo heel lang verlaten konden zijn en hun sporen werden verser. Voorzichtig trokken wij voort, vol goede hoop. Op een avond vonden we een verlaten kamp, waarvan de stenen, die om het vuur gestapeld waren geweest, nog niet koud waren. Nu moesten we dus dicht bij hen zijn. Ongelukkig werd het gauw donker en daar het nieuwe maan was, zou de nacht buitengewoon zwart zijn. We moesten dus wel tot de volgende morgen wachten. In de verte hoorden we schieten en we zeiden tegen mekaar: „Morgen hebben we de schooiers te pakken... wee hun gebeente!”

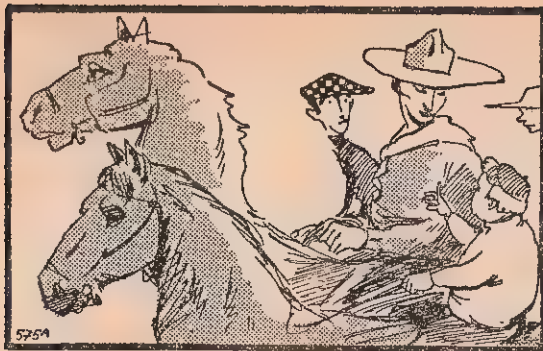
Bij het krieken van de dag braken we op en stoven over de verlaten vlakte, op het spoor van de dieven. Tegen de middag zagen we in de verte rook. 't Was dicht bij een bos en er scheen een soort hut te zijn. Toen we wat dichterbij kwamen, zagen we twee kerels met een grote slee, hoog opgeladen en een enorm span honden, er met razende vaart vandoor gaan en in het bos verdwijnen. Wij zetten alles op alles. De gedachte dat we vlak bij ons doel waren gaf ons vleugels. We stoven met een snelreinvert over de sneeuw en waren spoedig bij

de hut. Want het was een hut en zelfs een vrij ruime. We hielden er even halt om te zien, of er soms niet een vriend van de bandieten op ons zat te loeren. En daar deden we een verschrikkelijke ontdekking. In de hut vonden we twee mannen, een oude en een jonge, doodgeschoten door de rovers, die wij achterna zaten. We namen niet eens de tijd tot een nader onderzoek en snelden voort. Nu moesten wij die menselijke roofdieren van de wildernis zeker te pakken krijgen. We lieten de sleden bij de hut achter om sneller vooruit te komen en

drongen haastig het bos in, het geweer in de hand, op alles voorbereid. En aan de sporen zagen we, dat we snel op de bandieten wonnen. Het kon niet lang meer duren, of we moesten ze inhalen. Opeens hoorden we van dichtbij een vreselijk lawaai. Er werd geschoten en gevloekt, geschreeuw, gehuil, geblaf, alles klonk door elkaar. Wij kenden dat lawaai maar al te goed en bleven staan, bleek van schrik en opwindning. „Wolven!” zei m'n kameraad. „Ze hebben zeker hier gekampeerd en zijn door een bende wolven overvallen.”

We keken mekaar eens aan.

„De ene soort wolven gaat de andere verscheuren,” zei ik, en rilde onwillekeurig.

„Moeten we d'r wat aan doen?” vroeg m'n makker.

„Stiekem laten opvreten,” zei Bulletje grimmig. „Die gemene bandieten hadden niet beter verdiend.”

„Daar heb je misschien wel gelijk in,” zei Ned, „maar als er vlak bij je een paar mensen wanhopig om hun leven vechten met een troep uitgehongerde wolven, dan kan je ze toch maar slecht in de steek laten.”

„En jullie waren zelf van plan, om ze dood te schieten,” zei Bulletje verwonderd en in z'n wiek geschoten.

„Dat waren we,” bekende Ned eerlijk. „Maar zo'n raar ding is een mens nou eenmaal. We zouden de bandieten zonder genade een blauwe boon door d'r kersepit gejaagd hebben in een eerlijk gevecht. Maar ze door wolven te laten verscheuren zonder een hand uit te steken, dat konden we niet.”

Bulletje vond 'et raar, maar Bonestaak voelde er wel wat voor: Die wolven hadden zich er niet mee te bemoeien, vond hij. Ned en z'n vrind konden dat zaakje alleen wel opknappen.

„Enfin,” ging Ned voort, „hoe dit zij, wij vlogen allebei vooruit om de aangevallenen te helpen.

Maar we kwamen te laat! Het ongeluk was al gebeurd. Een hele troep wolven krioelde door en over elkaar en betwistten mekaar huilend en jankend de restjes van de twee mannen en de honden, die ze allemaal doodgebeten hadden. Ze verscheurden met even veel woede de lijken van hun eigen makkers, die in het gevecht gesneveld waren. Het was een verschrikkelijk gezicht en een leven om er doof bij te worden.

't Was het beste geweest als we maar stilletjes omgekeerd waren en gevlucht. Misschien hadden de woedende dieren ons dan niet opgemerkt.

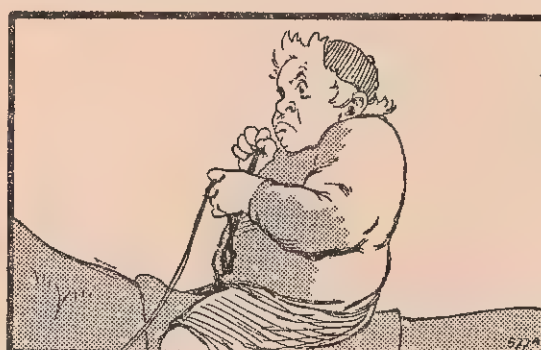
Maar we waren allebei te ontsteld en te woedend om

wat we daar zagen en zonder lang na te denken schoten we een stuk of wat van de grootste wolven achter mekaar dood. Maar o wee... toen keerde de hele huilende bende zich tegen ons.

Ze stoven als gekken op ons af en zo gauw konden we niet schieten dat we ons de bloeddorstige monsters van het lijf hielden.

We gingen gauw ieder tegen een boomstam staan en verdedigden ons zo goed mogelijk. Toen ik geen patronen meer in m'n geweer had, nam ik het bij de loop en

sloeg op de koppen van de aanspringende wolven en elke slag was een dooie.”

„Hè,” huiverde Bulletje, „dat is vreselijk!”

„O zo,” zei Ned voldaan, „'t doet me tenminste plezier, dat je 't nou nog niet fijn vindt. Ik verzeker je, dat ik 't ook vreselijk vond! Al die felle, groen glinsterende ogen en die wijddopen bijtbekken en de gedachte, dat ik zo meteen door die monsters opgevreten zou worden... de haren rezen me te berge van angst! En op dit ogenblik vliegt de kolf van m'n geweer in splinters en meteen

hoor ik een vreselijke gil en stuiven de wolven bij me vandaan.

Ik kijk naar m'n kameraad... Hij was weg. De arme kerel had het afgelegd tegen de woeste wolven en die vochten met elkaar boven op z'n arm verscheurd lichaam. Het was ontzettend, maar dit moment was mijn kans! Als ik me ook maar een halve minuut bedacht, zouden de wolven terugkomen en mij ook verslinden. Ik bloedde al uit verschillende beten en snel besloten keerde ik om en vluchtte weg. Loop je niet, zo heb je niet! 't Ging

nu om mijn leven! De sneeuw stookte in wolken rond m'n ski's en ik nam alvast in elke hand een revolver. Het duurde ook niet lang of ik hoorde achter mij het gekef en gehuil van de wolven, die me achterna kwamen om mij ook als maaltijd te gebruiken. Jongens, wat maakte ik benen! Maar telkens kwamen de schoeljes dichterbij en ik hoorde ze al weer vlak achter me hijgen. Ineens sprong er een verder naar voren en ik hoorde z'n vreselijk gebit op mekaar klappen, vlak achter m'n rug. In de vaart keerde ik me half om en schoot pardoos m'n twee revolvers af, midden in de bende. Twee vloegen

over de kop en de andere vielen er dadelijk op aan om ze te verscheuren. Dat gaf me weer een kleine voorsprong en zo ging het tot vijfmaal toe. Toen had ik nog maar één kogel op allebei m'n revolvers en als die verschoten waren, zou het met mij gedaan zijn. Dan had ik alleen nog m'n lang jachtmes en daar kon ik het zeker niet langer dan een paar minuten mee uithouden, tegen de woeste, uitgehongerde troep, die nergens voor achteruitgaat, als hij eenmaal door het dulle heen is, zoals deze. Daar schoot ik het bos uit en de vlakke in. De hut was dichtbij. Ik hoorde de honden voor de sleeën

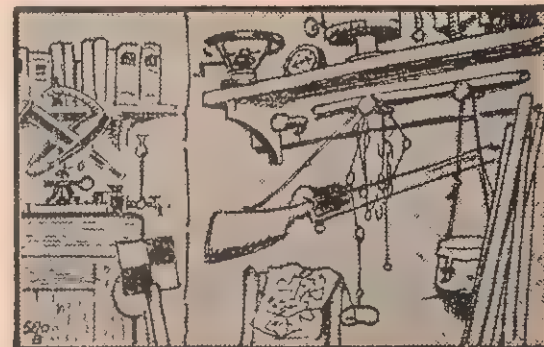
blaffen. Nog eenmaal schoot ik... m'n laatste patroon! Ik rende wat ik kon. Ik kuchte van vermoeienis en ik was misselijk, zo klopte m'n hart en zo bang was ik. Met inspanning van m'n laatste krachten verdubbelde ik m'n snelheid. Een wolf liep al vlak naast mij. Ik gaf hem een haal met m'n jachtmes zodat ie huilend op zij stook. Toen vloog ik met een vaart de open deur van de hut in, gooide die achter me dicht, schoof er de zware tafel voor, hoorde nog even hoe de teleurgestelde wolven tegen de deur opsprongen en viel bewusteloos neer..." „Hé... dat was op 't kantje!" zuchtte Bulletje en Bonestaak zag bleek van opwindning.

Ned knikte en veegde z'n voorhoofd af. Bij de herinnering was hem het zweet weer uitgebroken. Na een poosje vroeg Piet: „En verder, Ned?" „Ja," zei de cowboy, „laat me eerst een beetje op adem komen. Ik hijg nog van vermoeidheid als ik die geschiedenis weer vertel. Jongen, jongen, wat heb ik toen gelopen..." Hij zuchtte en zweeg. Maar dat was weinig naar de zin van z'n toehoorders, die allerlei ongeduldige uitroepen slaakten. „Ja, ja!" riep Ned lachend, „ik ga al verder!... Nou,

toen ik weer bijkwam en op kon staan, keek ik es door de heel kleine ruitjes van de hut en wat denk je?... Daar ligt me die hele troep wolven in de sneeuw om het huisje, met d'r lelijke rooie tongen uit d'r bek en d'r groene ogen begerig op m'n schuilplaats gericht, te wachten of ik er niet uit zou komen. Van de honden was niets meer te zien dan wat grote bloedvlekken in de sneeuw. Zelfs de sleden hadden ze uit mekaar gescheurd, de loeders. En zo was ik de gevangene van een troep hongerige wolven. Het was niet plezierig!

Ik keek eens in de hut rond. De twee doodgeschoten mannen lagen er ook nog altijd. En overal zag ik wonderlijke instrumenten, waarvan ik het gebruik niet eens kende. Toen begreep ik ineens waar ik was! Dit waren twee leden van een geleerde expeditie, ik weet niet precies meer met welk doel die achtergebleven waren en overwinterden om de instrumenten te bewaken. En nu waren ze de slachtoffers geworden van dat dievengepuis! Als hun makkers in de zomer terugkwamen, zouden ze hen niet meer vinden.

Het was heel droevig, maar eerlijk gezegd, dacht ik toen het meeste aan mijzelf.

Ik keek es rond en vond allerlei dingen, die me uitstekend te pas kwamen. Eetwaren, een paar geweren, touw, kortom, alles wat een mens in de wildernis maar nodig heeft. Ik liet de wolven buiten huilen, zette koffie op de kachel, die gauw lekker snorde, at en dronk tot ik haast niet meer kon en ging toen, in een lekkere warme deken gewikkeld, es uitslapen van al de vermoeienissen die ik doorstaan had.

Toen ik de volgende middag wakker werd, was ik weer helemaal opgeknapt, maar treurige gedachten kwelden me.

Gedachten aan m'n verloren vrienden, aan de vermoorde geleerden, aan m'n mislukte winter, waar ik zo arm als Job uit zou komen. Als ik er uitkwam? Want ik zat hier lelijk opgesloten. Zonder slede, zonder honden. Alleen op m'n ski's zou ik nooit levend uit deze wildernis komen. Ik was zeker drie weken reizen van de naaste nederzetting van blanke mensen en voor zolang kon ik nooit genoeg mondvoorraad meenemen. Bovendien krioelde de streek blijkbaar van wolven. Ik hoorde ze buiten nog altijd blaffen en huilen.

Wat moest ik aanvangen in deze toestand?"

Bulletje en Bonestaak hadden er een hard hoofd in. Ze

zagen nergens uitkomst en voelden grote angst voor het leven van hun vriend Ned, die toch gezond en wel naast hen reed op een pas verdiende mustang.

„De hut leek me groter dan de kamer waar ik in was,” ging Ned verder, „en dus bedacht ik dat er achter de deur aan de andere wand nog een kamer of zo moest zijn. Voor alle zekerheid laadde ik een geweer, nam dat in de hand en deed voorzichtig die deur op een kier open. Het was er pikdonker en dus deed ik hem helemaal open.

En zoals ik toen geschrokken ben! Ineens werd het geweer uit m'n hand gerukt en ook m'n mes werd uit m'n

gordel getrokken. Met een schreeuw smet ik de deur dicht, sprong achteruit en trok m'n revolver. Ik moet je zeggen, dat ik beefde van schrik en ik schrik niet zo heel gauw. Ieder ogenblik verwachtte ik de deur open te zien gaan en een vijand met z'n geweer op me te zien toespringen. Maar er gebeurde niets. Alles bleef doodstil. Alleen de wolven buiten blaften woedend.”

„Hè, wat geheimzinnig,” zuchtte Bulletje vergenoegd. „Ik wist tenminste niet wat ik er van denken moest,” verklaarde Ned. „Maar het idee, dat ik met onbekenden

in het huisje was opgesloten en dat ik niet wist, wat die van plan waren, stond me helemaal niet aan. Ik besloot dan ook er een eind aan te maken. D'r moest maar gebeuren wat wou. Ik stak een houtspaander in de kachel aan, nam die fakkel in m'n ene hand, hield met de andere m'n revolver voor me uit en trapte ineens de geheimzinnige deur open. Voor alle zekerheid schreeuwde ik hard:

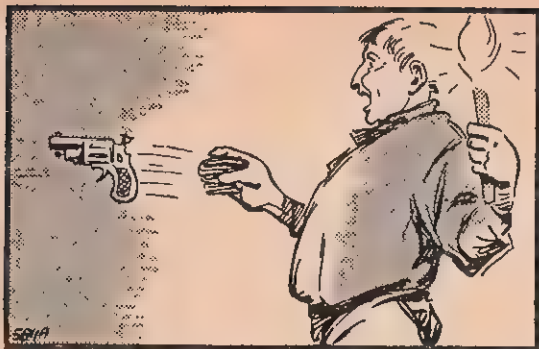
„Handen omhoog, of ik schiet!”

Het bleef stil. Ik zag niemand, maar voelde plotseling

weer, hoe er aan m'n revolver getrokken werd. Zo hard, dat ik alle moeite had, om 'em vast te houden en zelfs langzaam van m'n plaats naar voren werd getrokken. En toch was de hut leeg en had niemand m'n revolver vast.

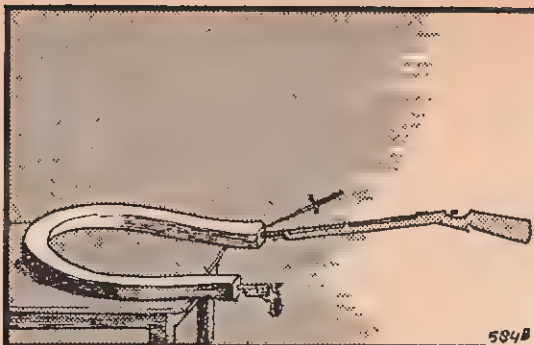
Woedend trok ik af, maar er gebeurde niets en de geheimzinnige hand trok nog maar altijd even sterk aan mijn revolver en ik had alle moeite om niet met een vaart naar de donkere hoek te stuiven, waarheen de hand mij trok.”

„Het spookte daar zeker,” veronderstelde Bonestaak. „Eerlijk gezegd dacht ik ook zo iets,” bekende Ned. „Maar ik had nog nooit aan spoken geloofd en daarom zocht ik er liever nog eens rond of ik geen andere verklaring voor het raadsel vond. En toen ik met m'n fakkel dichterbij de donkere hoek kwam, begreep ik ineens wat de zaak was. Ik schoot in de lach en liet m'n revolver los, die uit zijn eigen wegschoot door de lucht, het geweer achterna.”

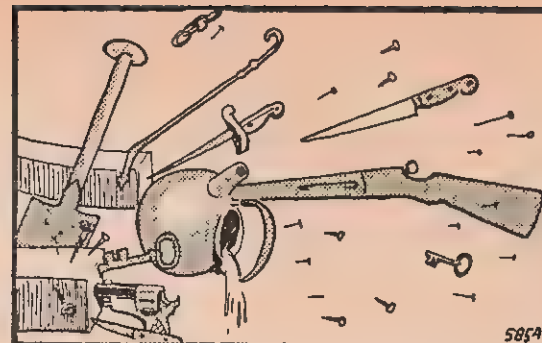
Ned zweeg en dadelijk begonnen ze alle vier door elkaar te roepen en te vragen:

„Wat was er dan? Wat was er dan?...”

„Begrijpen jullie het nog niet?” vroeg Ned, verbaasd over hun gebrekkig begripsvermogen. „'t Is toch dood-eenvoudig.”

„Wat dan?... Toe! vertel nou op!” riepen de toehoorders ongeduldig. „Wel,” zei Ned, „daar in die hoek van de kamer lag op de tafel de grootste en sterkste magneet, die ik ooit in mijn leven gezien heb. Hij had de vorm van een hoefijzer en de armen waren zo dik als m'n pols en het ding trok met een kracht die gewoon ongelooflijk was. Het geweer zat er met de tromp tegen gekleefd en de revolver ook. Ik moest wringen en trekken uit al m'n macht om m'n wapens weer terug te krijgen.”

De kinderen zuchtten van verlichting. Deze oplossing van de spookachtige historie voldeed hen uitstekend. Alleen waren ze verbaasd over een magneet, die net zo sterk was als Ned zelf en dat zei nogal wat, want de cowboy beschikte over reuzenkracht, dat wisten ze allemaal.

„Ja,” ging Ned voort, „ik had ook nog nooit van zulke sterke magneten gehoord en later heb ik er ook geen meer gezien, maar die geleerde natuurkundigen hadden het ding gemaakt en ik verzeker je: 't was een wonder-instrument. Alles wat maar ijzer was in de buurt, vloog er met een reuzenvaart tegen aan.

Nou, ik liet 'et ding liggen, waar het lag en dacht eerst helemaal niet, dat ik er m'n leven nog eens aan te danken zou hebben.”

„Heeft die magneet je leven gered?” vroeg Bulletje ongelovig.

„Precies,” antwoordde Ned, „dat heeft ie. Je weet, wij Amerikanen zijn echte uitvinders. En bij het nadenken over het moeilijke vraagstuk, hoe ik levend uit m'n door de wolven belegerde vesting zou komen, kreeg ik eindelijk een idee. Het was eigenlijk erg eenvoudig, maar

je moet er eerst opkomen natuurlijk. Zo is het met alle dingen trouwens.”

„En hoe lapt je 't 'em dan?” vroeg Bonestaak nieuwsgierig.

„Nou moet je eens goed opletten,” zei Ned, „want het lijkt nogal ingewikkeld, al is het ook vreselijk eenvoudig. Die magneet was geweldig sterk. Zo sterk, dat ie me best kon dragen. Als ik enkel aan het geweer hing, kwam er geen beweging in. Let nou op. Ik dacht zo: als de magneet mij naar zich toe trekt, ga ik vooruit.

Maar als de magneet dan tegelijkertijd van mij vandaan ging, dan bleven we zo voortdurend samen in beweging. „Nou, daar heb ik gebruik van gemaakt,” vervolgde Ned. „Aan de armen van de magneet maakte ik een paar houten verlengstukken en die kon ik met riemen onder m'n armen door op m'n schouders bevestigen. Zo had ik dus de magneet boven m'n hoofd.

„Maar je bent niet van ijzer,” riep Piet, „en dus trok de magneet jouw niet aan.”

„Dat is heel slim opgemerkt,” lachte Ned. „Maar wat

zou je d'r van denken als ik nou es een ijzeren pot op m'n hoofd zette, met het hengsel onder m'n kin vastge-maakt!"

Verbaasd keken de vier kinderen hun vindingrijke vriend aan. Helemaal begrijpen deden ze 't nog niet.

„Wel,” zei Ned, „dan trok de magneet mij immers met ijzeren pot en al naar zich toe. Maar zodra ik van de grond ging, ging de magneet ook omhoog, omdat die met zijn houten verlengstukken op m'n schouders vast-zat. Zo bleef ie aldoor maar trekken en wij bleven toch even ver van mekaar, en ik ging kalmweg de lucht in. Snap je?”

maakte ik het hele zaakje klaar, gereed om op te stijgen, de magneet op m'n schouder. Alleen de ijzeren pot hield ik nog even uit de buurt. Toen schoot ik op zij van het huis een stuk of tien wolven dood en terwijl de andere vochten om de lijken, deed ik de voordeur open, ging buiten staan, zette de ijzeren pot op m'n hoofd... en daar ging ik, statig, de lucht in. Ik was gered!”

„Hoera!” schreeuwde Bulletje en zwaaide met z'n pet. De kinderen keken elkaar en hun vriend Ned eens aan. Ze waren het er, eigenlijk gezegd, in hun hart toch niet

De kinderen dachten diep na. 't Was nogal ingewikkeld. „Zo kon je dus vliegen?” vroeg Bulletje paf, en hij keek met ogen als kniekers in Neds lachend gezicht.

„Precies,” riep Ned, „dat kon ik. En zo zou geen wolf me kwaad kunnen doen. En sturen kon ik ook. Want ik had m'n hoofd maar te draaien in de richting, die ik uit wou en de magneet trok me vanzelf daarheen.” Ja, dat was waar... Vreemd was het, maar als je d'r goed over nadacht, was het eigenlijk doodgewoon. Jongen, die Ned was een slimmerik! Dat was de eenvoudigste vlieg-machine, die je je maar bedenken kon!

„En lukte het?” vroeg Bonestaak nog twijfelend.

helemaal mee eens. Ze konden wel geen fout ontdekken en ze vonden het allemenselijk leuk, maar het leek toch erg vreemd.

„Wat kijken jullie raar!” lachte Ned. „Geloven jullie me niet?”

„Ja, dat nou wel, zie je,” zei Piet. „Maar 't is toch zo'n vreemd idee.”

„Wel, jongen, dat is immers met alle nieuwe dingen zo,” zei Ned. „Wat zou jouw grootvader wel van de draadloze telegrafie gezegd hebben?”

„Nou, en of het lukte!” riep Ned. „Ik probeerde het eerst in de hut en ik zat zo tegen de zolder. En naar beneden komen was ook erg eenvoudig: dan maakte ik de ijzeren pot los... die vloog tegen de magneet aan... daarmee hield het trekken op en het hele zaakje ging terug naar de vloer... Zo kon ik dus dalen als ik wou!” De kinderen werden hoe langer hoe geestdriftiger voor Neds uitvinding. En het sprak allemaal zo vanzelf! En toch werd je d'r een beetje draaiërig van, als je d'r aan dacht.

„Wel,” zei Ned, „de kunst was nou maar, om weg te komen, zonder dat de wolven d'r erg in hadden. Daarom

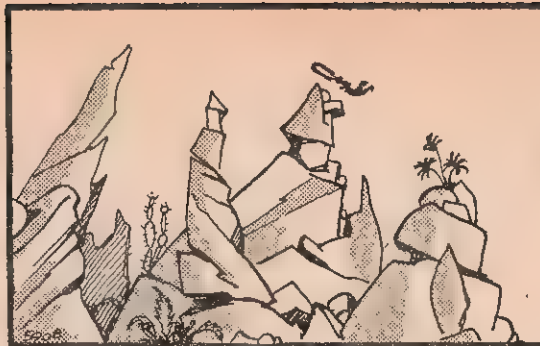
Ja, dat was ook weer waar. Bovendien, wat kwam het er eigenlijk op aan? En Bonestaak was met Bulletje van oordeel, dat ze na alles wat ze van Ouwe Hein al geloofd hadden, dit verhaal van Ned zeker wel als waarheid konden aannemen. En dus zei Bonestaak, zo rustig als iets:

„En hoe ging het toen verder, Ned?”

„O, man, het ging prachtig!” zei Ned. „Ik ging door de lucht zo zacht als een veertje. Toen ik hoog genoeg boven de bomen was, stak ik m'n hoofd vooruit en daar-

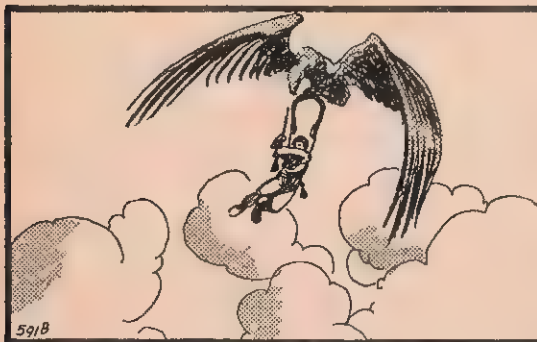
door kwam ik plat in de lucht te liggen, net of ik zwom. Zo stuurde ik naar het zuiden, want ik wou zo gauw mogelijk uit dat koude Alaska weg komen, dat snap je. Ik had wat eten meegenomen, dat ik rustig opat, al zwevende. Het ging met een aardig vaartje, veel gauwer dan ik zelf dacht. Beneden gleden bossen en bergen en steden en meren voorbij en voor het avond was, zag ik al lang geen sneeuw meer en 's nachts werd het nog erger. Zo warm, dat ik m'n ene kledingstuk na het andere naar beneden gooide en toen het morgen werd, zag ik een hoog gebergte beneden me. Ik stuurde wat op zij, want die puntige rotspieken be-

vielen me niks. Ik dacht: „waar zou ik toch zijn?” En toen ik nog een geweldige brede rivier zag, begon ik te snappen, dat ik boven Zuid-Amerika zijn moest. Dat gebergte was zeker de Cordilleras de los Andes en die rivier was de Amazone-stroom! Ik was een en al verbazing, dat snap je. En toen viel d'r ineens een grote schaduw over me heen en hoorde ik een vreemd gesuis boven m'n hoofd. Verschrikt keek ik op en wat zag ik daar met een zevenmijlsvaartje op me afschieten?” „Nou?” riepen Bulletje en Bonestaak tegelijk, toen Ned zweeg. „Een kondor!” riep de cowboy. „Je weet wel, de grootste

roofvogel van de wereld, die in de Cordilleras woont. Goeie genade, wat schrok ik! Dat beest zag me voor een vreemd soort vogel aan natuurlijk en wou me grijpen om me mee naar z'n nest te slepen. Ik kon moeilijk schieten, want die verdraaide magneet trok m'n geweer en m'n revolver voortdurend uit de richting en ik schoot ook tot drie keer mis. Door dat geknal werd de kondor nog veel woedender. Hij krijste, dat m'n oren d'r haast van scheurden. En toen schoot-ie met een vervaarlijke snelheid op me toe en sloeg z'n kromme klauwen om de bovenkant van de magneet. Hij rukte m'n schouders haast uit het lid en

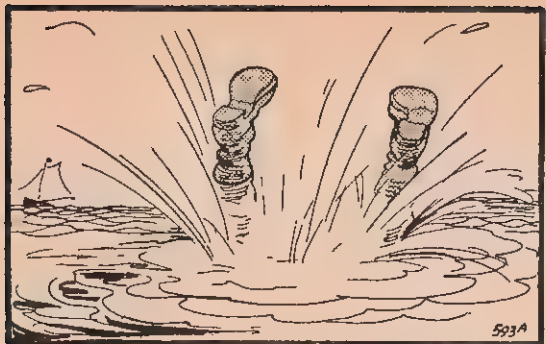
klapte met z'n reusachtige vleugels om me lam te slaan, maar hij kon me niet raken, gelukkig, daar hing ik te laag voor. Ik schoot nog een paar keer op 'em en ik raakte hem wel, maar niet dodelijk. Dat maakte z'n woede nog maar weer erger. Het was een verschrikkelijk gevecht en dat zo'n paar duizend meter van de grond.” „Hoe is 't mogelijk, dat je d'r nog levend afgekomen bent!” riep Bulletje. „Zeg dat wel!” zei Ned, „dat heb ik later ook menigmaal tegen mezelf gezegd. Want je moet weten, dat ik in de

verwarring van het gevecht helemaal niet op m'n richting gelet had en we vlogen zo maar kriskras het luchtruim door en telkens verder de hoogte in. En eindelijk, ja hoor, daar deed ik een gelukkig schot! M'n kogel vloog het ondiep midden door z'n kop. Z'n poten lieten los, hij klapwiekte nog een paar keer en toen viel-ie als een steen naar beneden. Maar dat werd ook mijn ongeluk. Want in z'n val sleurde hij met z'n ene klauw de ijzeren pot van m'n hoofd.” „Ooo!” riepen de toehoorders angstig, want ze begrepen

dadelijk wat er nou gebeuren moest. „Ja, dat was je wat!” zei Ned. „Ik begon dadelijk te vallen. Met m'n hoofd naar beneden, omdat de magneet het zwaarste was. In m'n angst sneed ik de riemen door en toen viel de magneet sneller dan ik. Maar ik had nog vaart zat en ik dacht: ziezoo, Ned, nou is 't afgelopen met je. Je moet niet vergeten, dat ik van een hoogte van zowat vijf duizend meter kwam.” „En viel je dan niet te pletter?” vroeg Bonestaak huiverend.

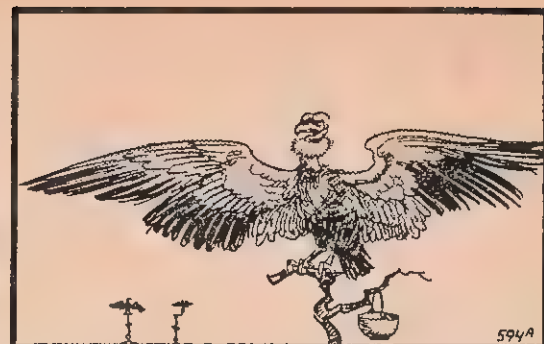
„Nee, ik bofte,” zei Ned. „Ik viel precies in de Caraïbische zee. Zo ver waren we al vechtende afgedwaald. Ik schoot met een vaart naar de diepte, man! Zo'n duikie had ik m'n leven niet genomen. En toen ik eindelijk stuitte op de bodem, greep ik me met beide handen daaraan vast, maar dadelijk werd ik losgerukt en door de druk van het water naar boven geperst. Aan de oppervlakte grepen stevige handen me beet en trokken me aan boord van een klein kustvaartuigje, dat precies passeerde.” „Je moet maar boffen,” lachte Piet.

„Ja, en ik bofte nog veel meer,” ging Ned verder. „Want

in m'n handen had ik oesterschelpen van de zeebodem meegebracht en daar zaten drie grote parels in. Ik was twee honderd meter diep het water ingeschoten en zo diep komen de parelduikers nooit. De parels waren dan ook zo groot als nog nooit iemand gezien had en ik kreeg er meer geld voor as voor een winter pelsjagen. Zo kwam alles nog goed terecht. De mensen aan boord waren erg lief voor me. Nou, ik had wel wat geluk verdiend na zoveel schrik en angst!”

„En de kondor?” vroeg Bulletje, die altijd het naadje van de kous moest weten.

„Die hebben we uit zee opgevist,” vertelde Ned dadelijk. „'t Was een kanjer. Met de punten van z'n uitgespreide vleugels spande hij zes meter. Dat is nog al wat hè? We hebben 'm mee aan land genomen en daar is ie opgezet. Hij staat nou in het museum in Havannah. Als je daar ooit komt, kun je hem zien. 'Et hele verhaal van z'n strijd met mij en hoe we gevonden werden, staat er bij.” „Als we in Havannah komen, gaan we kijken,” verzekerde Bonestaak.

„Dat moet je vast doen,” zei Ned. „Dan kan je meteen zien, dat alles wat ik je verteld heb de zuivere waarheid is.”

Nou, daar twijfelden de kinderen geen ogenblik aan! Hoe zouden ze ook? Alles klonk zo natuurlijk, dat het wel waar moest zijn. „En nou leggen we d'r een stapje op,” zei Ned, „anders zijn we niet vóór donker thuis.” En toen ze 's avonds, doodmoe, maar heerlijk voldaan in hun bed lagen, zei Bulletje tegen Bonestaak:

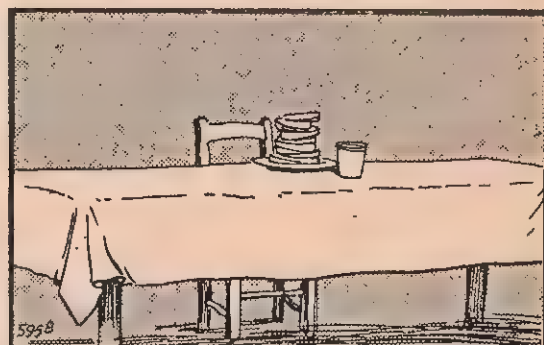
„Fijne vertellers heb je toch overal hè?” Maar Bonestaak antwoordde niet: hij was al in slaap gevallen.

Toen Bulletje de volgende morgen wakker werd, keek hij vreemd op: Bonestaak en Piet waren er niet. Dat

vond onze ronde kameraad helemaal niet zoals het hoorde! Zelf stiekum naar beneden gaan en hem laten doorslapen! Hoe kregen ze 't in hun hoofd? Mopperend en brommend kleepte Bulletje zich aan, wies de slaap uit z'n ogen, stak z'n hoofd in de waskom en proestte tegen het koude water. Toen ging hij haastig naar beneden.

Maar in de grote eetkamer vond hij geen mens. Het was er akelig hol en leeg. Bij die hele grote tafel stond maar één stoeltje. En op het kolossale witte vlak één

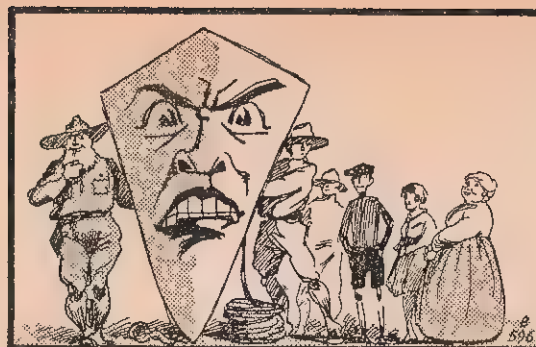

bordje met een stapel dikke boterhammen en een groot glas melk. Bulletje voelde zich akelig verlaten, en verdrietig at hij al de boterhammen op en dronk het glas melk leeg en hij voelde zich erg klein en eenzaam in die grote ruimte, die hoe langer hoe groter begon te lijken. En hij verwonderde zich, waar ze toch allemaal waren? Net toen hij de laatste hap en de laatste slok triestig naar binnen werkte, hoorde hij buiten zijn naam roepen, heel hard: „Bulletje! Hééé! Bulletje!” Het leek wel een beetje op de stem van Bonestaak, maar het klonk zo

verschrikkelijk hard als hij niet wist dat zijn vriendje schreeuwen kon. Maar Bulletje was veel te blij, dat hij tenminste iets hoorde, om daar lang over na te denken en haastig liep hij naar buiten.

En daar zag hij Bonestaak en Piet en Marie en Oom en Tante, die hem wenkten, dat hij gauw naderbij moest komen. Nu, Bulletje liep wat hij lopen kon, want hij had al dadelijk gezien, dat Ned bij een vlieger stond, die nog groter was dan de lange cowboy zelf. En dat was een wonderlijke vlieger! Er stond een groot gezicht op geschilderd met kwaje ogen en een grijnzende mond vol

witte tanden. En in plaats van papier hadden ze zwaar linnen gebruikt. Een kanjer van een vlieger!

„Die gaat nooit op,” zei Bulletje deskundig, zodra hij de vlieger van dichtbij bekeken had, „veel te zwaar!”

Piet snoof minachtend en Ned zei lachend:

„Nou, Bulletje, dat zou je tegen vallen! De wind is vandaag sterk genoeg en hij gaat wel op. We hebben alleen maar op jou gewacht om te beginnen!”

„Hij gaat nooit op!” hield Bulletje vol en toen keek hij ineens erg verschrikt naar de vlieger, want hij had een zachte stem horen zeggen:

„Dat zullen we dan eens zien, mannetje!” en die stem... die stem kwam van de vlieger. Dat kon natuurlijk niet en Bulletje keek de kring rond, vragend, zoekend, wie dat gezegd had, maar ze keken allemaal even onschuldig en gewoon, net alsof ze de vlieger niks hadden horen zeggen. Toen begon Bulletje te lachen: hij liet zich niet zo gemakkelijk beetnemen!

„Zo, nou zal ik 'em ophouwen en Ned loopt uit,” zei Oom en daar ging het dan.

Ned liep een heel eind uit en Bulletje merkte met verbazing op, dat het vliegertouw wel zo dik was als zijn

pink en dat er een kloen van op de grond lag, zo groot als een biervaatje.

Hij lachte minachtend in z'n eigen: dat was nou weer van die echte Amerikaanse opschepperij! Maar ze maakten hem niet wijs, dat 'et ding de lucht in zou gaan. Hij wist ook wat vliegeren was! O zo!

„Los,” schreeuwde Ned en Oom liet de lat schieten. Heel, heel langzaam ging de vlieger een eindje omhoog. Iedereen schreeuwde: „Hoera!” behalve Bulletje, die nog altijd ongelovig toekeek. En het scheen dat hij ge-

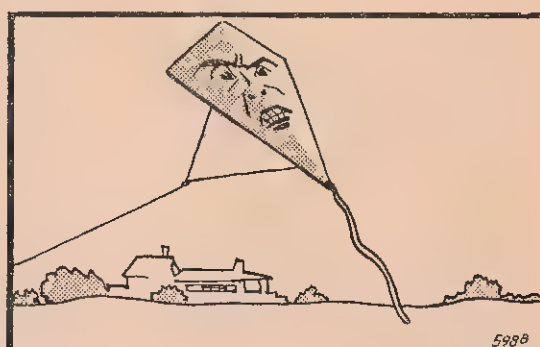

lijk zou krijgen. Want de vlieger bleef een eindje boven het veld hangen, de punt van de staart een halve meter boven de grond.

En hoe Ned ook liep, rukte en trok, de reuzenvlieger vertikte het en steeg niet. Bulletje genoot. Hij danste in het rond en zwaaide met z'n pet en riep: „Wat heb ik gezegd? Wat heb ik gezegd?”

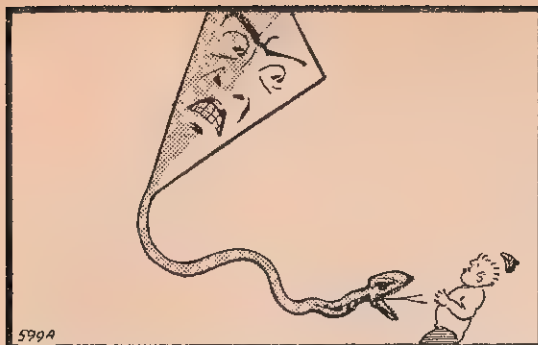
„Vieren,” schreeuwde Oom hard.

„Dat helpt toch niet!” gilte Bulletje en hij danste nog veel doller in de rondte. Tot ie ineens verschrikt stil-

stond, met het idee, dat ie dicht bij zich heel vreemd hoorde lachen. Bonestaak, Piet, Marie, Oom, Tante stonden een heel eind van 'em af. Hoe ze zo gauw weggekomen waren, snapte hij niet. En de vlieger! Die verschrikkelijke, grote vlieger wankelde door de lucht naar hem toe, aan het slappe touw, dat Ned gevierd had. De staart kronkelde als een levende slang!

Wie had er nou gelachen? Zo raar, spottend gelachen? Dat moest de vlieger geweest zijn!... Ja, warempel, kijk, hij lachte nog! En die akelige, grote ogen draaiden! En

hij kwam hoe langer hoe dichterbij, met z'n kronkelende griezeltaart, waar onderaan een ijzeren haak zat... Die was er daar straks niet aangeweest!... En daar hoorde hij weer dat nare, onbegrijpelijke gegriinnik! Bulletje werd er koud van! En van angst rende hij hard weg, het veld over, loop je niet zo heb je niet! Maar zo hard kon Bulletje niet lopen, of de zonderlinge vlieger bleef vlak achter hem. En het doodsbenauwde Bulletje hoorde weer die vreemde, ijle stem, die spottend zei: „Niet de hoogte in, hè? Niet de hoogte in?... Dat zullen we dan eens zien!... Wacht maar mannetje!”

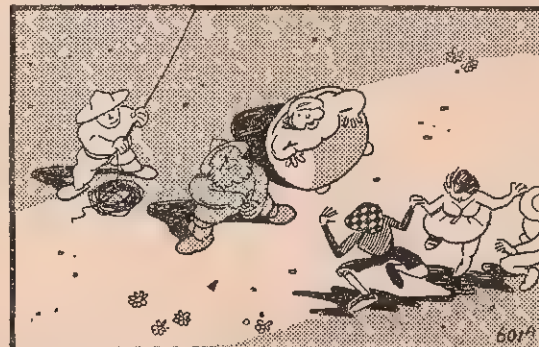
Het zweet brak Bulletje uit en van angst stonden de haren recht overeind op zijn hoofd. Hij holde over kluiten en gaten, over velden en weiden, dwars door korenakkers. Maar de vlieger bleef hem vlak op de hielen... Toen struikelde de kleine vluchteling en viel voorover op de grond. Snel richtte hij zich op de knieën op, vouwde in overgrote angst z'n handen en huilde: „Genade! Genade alsjeblieft!... Ik zal 'et nooit meer zeggen!” Maar de vlieger draaide met z'n afschuwelijke ogen en grijnsde. De staart kronkelde achter Bulletjes rug om en toen...

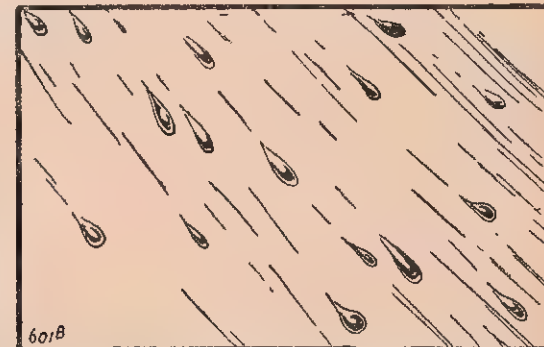
Toen voelde de kleine dikzak, hoe de haak van die staart stevig om zijn broekriem sloeg en met een ruk lag Bulletje plat op de grond. Hij sloeg schreeuwend zijn handen in het gras, maar een nieuwe ruk sleurde hem omhoog en daar hing hij tussen hemel en aarde, twee graszoden in z'n handen en schreeuwend of ie vermoord werd! Maar z'n moeder zat in het verre Holland en hoorde hem niet!... „Niet omhoog, hè? Niet omhoog?” zei de lichte stem, nu een eind boven hem. „Zo zie je, hoe eigenwijze, dikke jongetjes, die altijd gelijk willen hebben, te pas komen!” „Genade!” gilte Bulletje nog es.

„Nee,” zei de stem, „te laat. Nou ga je omhoog!” En statig steeg de grote vlieger nu recht de lucht in. Bulletje bungelde onder aan de staart, zwaaiend met armen en benen, en zag de aarde langzaam onder zich wegzakken en huilde tranen als knikkers zo groot... En daar zag hij beneden zich op het grasveld de anderen. Ned hield het touw vast en vierde het rustig, net of alles in orde was. Met schrik zag Bulletje het reuzenkloen touw: dat kon een heel tijdje duren, eer dat helemaal afgewonden was! En oom stond te lachen en stopte een

pijp. En tante had haar handen in de zijden en lachte, dat de tranen over haar gezicht liepen. En Piet, Marie en Bonestaak hadden mekaar bij de handen genomen en dansten in het rond als wilden. Ze hadden er allen evenveel pret in... Bulletje kon het allemaal nauwkeurig zien, al werd de afstand ook met ieder ogenblik groter. Eerst werd hij boos en toen verdrietig... Het was ook wel bar! Daar hing hij onder aan een vliegerstaart en als ie d'r afviel, was hij minstens te pletter en die anderen, z'n familie

en z'n vriendjes, in plaats van angstig te zijn en hem te helpen: die lachten! die hadden lol! die verheugden zich om zijn ongeluk! die hadden schik in zijn angstig ge-zwaai! die vierden het touw nog maar aldoor verder! Wat een gemene bende! Duidelijk hoorde Bulletje ineens de stem van Bonestaak, die verrukt kraaide: „Kijk 'em spartelen! Net een kikkervisje aan de haak.” En toen Piet, die gierend schreeuwde: „'t Is net of 'et regent, maar dat zijn Bulletje z'n tranen maar!”

En toen proestte het hele gezelschap van 't lachen en ze zwaaiden met hun bovenlijf heen en weer en hielden hun buik vast en riepen:

„O! O! O!...”

En toen werd Bulletje zó verontwaardigd, dat hij ineens ophield met huilen. Hij gooide woedend de graszoden weg, stak z'n handen in z'n broekzakken en kneep z'n knieën stijf tegen elkaar. Spartelen wou ie ook niet meer! Daar zouden ze tenminste geen plezier van hebben, die beulen daar beneden. En als ie straks viel — en hij zou vast vallen! — en met gebroken nek en armen en benen

daar beneden lag, dan zou ie nóg geen kik geven! En dan zouden ze spijt hebben en huilen en zeggen: „'t Was toch een dapper Bulletje!” Maar dan was 'et lekker te laat! En toen Bulletje daar zo stil onder aan die vliegerstaart hing en al maar hoger en hoger steeg, zo langzaam en rustig, en die grote wereld daar zo onder zich zag wegzakken, toen verdween zoetjes aan alle angst uit hem en begon hij het hele geval een beetje komiek en zelfs een beetje prettig te vinden. Zó'n mooi gezicht had ie nog nooit gehad! O, wat kon ie ver kijken! De boerderij en de schuren en de stallen waren net dingetjes uit een speel-

goeddoos! En hij zag de heuvels en in de verte zelfs bergen, hoge bergen!

Hij zag de rivier door de groene landen liggen, net als een lint van zilver, slingerdeslang over de wereld. Er dreven lucifersdoozjes op en dat waren de schepen. En die stippeltjes op de witte wegen, dat moesten zeker mensen verbeelden en paarden...

O, o, wat was dat allemaal klein en prutserig! En wat was de aarde mooi, as je d'r zo uit de hoogte bekeek! Hij zocht naar z'n vrienden op het veld, maar hij kon ze niet meer terugvinden. Het vliegertouw leek in

de lucht te verdwijnen. En hij steeg maar en steeg... Af en toe hoorde hij even boven zich die hatelijke vlieger lachen, maar hij zei niks meer. 't Kon 'em nou niet meer schelen! Die gemene plagerij viel 'em erg mee! Voor zijn part mochten ze 'em gerust iedere dag zo plagen! 't Was fijn!... Nou zou ie es een poosje z'n ogen dicht doen en dan weer ineens naar beneden kijken, om te zien of ie weer erg veel gestegen was!...

Een hele poos hield Bulletje zijn ogen stijf dicht, tot ie ze ineens verschrikt opende en riep:

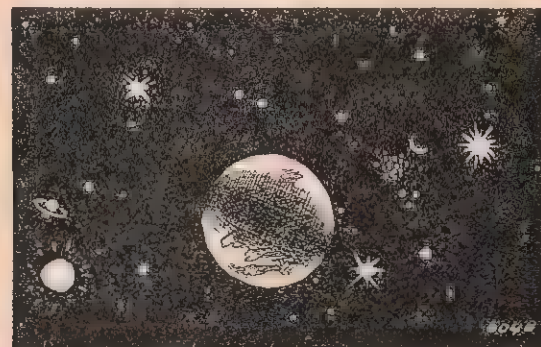

„Aul!”

Hij had zijn hoofd gestoten. Hoe kon dat? Zo hoog in de lucht?... En tot zijn grote verwondering keek hij midden in het gezicht van de maan, die ook bleek zag van schrik en ook: „Aul!” zei.

Bulletje wreef zijn hoofd en de maan knipte met z'n linkeroog, waar Bulletje tegen gestoten had.

„Neem me niet kwalijk, meneer de maan,” zei Bulletje, „ik deed 'et per ongeluk.” De maan lachte goedig en zei: „'t Is niet erg hoor, 't kwam alleen wat onverwachts!”

„Gossie,” zuchtte Bulletje, „ik wist niet, dat ik al zo hoog was... Waar is de aarde nou?”

„Die donkere bal daar beneden,” zei de maan. „Kijk, de ene helft is een beetje verlicht, daar schijn ik op, zie je. En aan de andere kant schijnt de zon.”

Bulletje schrok er van. Dat balletje, nog niet zo groot als een mensenhoofd! Moest dat de aarde voorstellen? Lieve hemel, hoe moest hij daar ooit weer terugkomen? „Waar kom je eigenlijk vandaan?” vroeg de maan. „Van Amsterdam,” zei Bulletje met een benepen stemmetje.

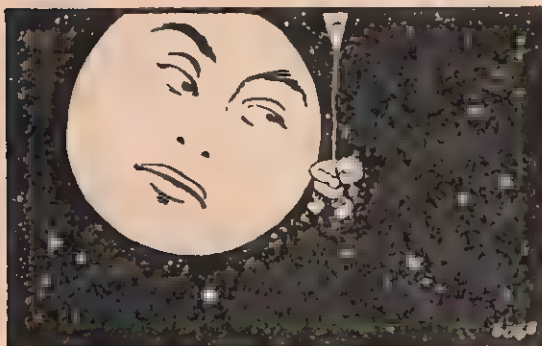
„Wel,” zei de maan, „dat tref je. Je kunt Amsterdam net zien. Wacht, ik zal es even wat helderder schijnen.” En toen werd het op aarde ineens heel licht en Bulletje, die scherp toekeek, zag nog niets. „’t Is veel te ver weg,” zuchtte hij. „Ik zie niks.” „Hier,” antwoordde de vriendelijke maan, „neem deze verrekijker, dan zal ’t wel beter gaan.” En toen had Bulletje ineens een verrekijker in z’n handen. En toen zag hij Amsterdam heel duidelijk liggen.

Snel zocht hij naar de straat, waar hij woonde en warempel, daar had hij hem al gevonden. Maar er liepen haast geen mensen. ’t Was zeker al laat in de avond! Maar... ja... heus... daar... voor dat open raam... maar daar zat zijn moeder!... O! o! wat was Bulletje blij!... En wat deed ze daar? Ze had een papiertje in haar hand, een brief, die ze las. Een brief... Bulletjes brief uit New York zowaar! Nou keek ze op en haar ogen stonden vol tranen. Ze

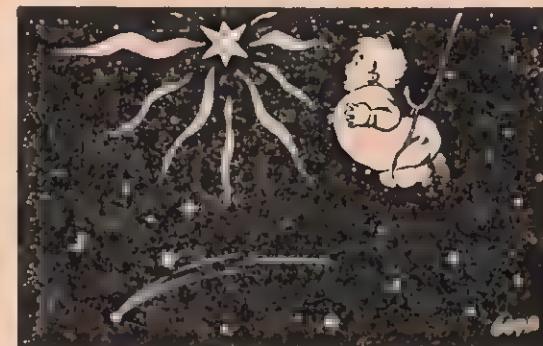
streekte het briefje met haar vlakke hand, en las het nog eens over en streekte het weer en veegde toen haar ogen af met haar zakdoek. Ach, wat voelde Bulletje zich schuldig! En toen las ze het briefje alweer en neen, ’t was echt waar, toen glimlachte ze. En ze keek door het open raam naar buiten, naar de maan, precies in Bulletjes gezicht. En ze knikte... „Dag moeder!” schreeuwde Bulletje. Maar Bulletjes moeder wendde haar gezicht af en zei

niets. Ze had hem natuurlijk helemaal niet gezien of gehoord en zo maar es tegen de maan geknikt. Bulletje snikte het uit van verdriet. En de maan zei ernstig: „Ja, jongetje, dat komt er van as je van je moeder wegloopt. Kijk es wat ze nou doet.” Bulletje veegde gauw z’n ogen droog en keek weer. Hij zag z’n moeder door de open deur in de slaapkamer gaan. Daar sliepen haar andere kinderen. Bulletje zag hoe ze de dekens wat beter in hun rug stopte, hoe ze zich over hen heenboog en ze één voor één een

zoen gaf. Toen bleef ze nog een poosje naar hen staan kijken en keerde daarna langzaam in de voorkamer terug. O, o! wat voelde dat Bulletje zich eenzaam en verlaten. Er kwam een floers voor z’n ogen. En toen hij weer helder kijken kon, zag hij Amsterdam net in het donkere gedeelte wegdraaien. „Moeder,” mompelde hij en snikte zachties. „Kom,” zei de maan troostend, „huil nou maar niet. D’r is toch niets aan te doen.” Bulletje zuchtte als een blaasbalg. Meteen voelde hij de

haak an z’n broeksband trekken en hij hoorde de vage stem van de vlieger zeggen: „Kom, we gaan nog een beetje hoger.” De maan zei: „Blijf nog wat, jongetje, ik heb het hier zo alleen.” „Ik wou wel,” zuchtte Bulletje, „maar ik ben geen baas.” En daar dreef hij alweer van die goeie, bleke maan weg. „Dag, meneer de maan,” zei hij beleefd. „Dag, jongetje,” zei de maan, „pas maar op, dat je je niet brandt aan de zon of aan de sterretjes.”

Angstig keek Bulletje om zich heen. Daar had-ie nog in het geheel niet aangedacht! 't Was waar, de sterren stonden al veel dicht bij en ze flikkerden nijdig. Een schrik schoot door Bulletjes hart: stel je voor, dat het vliegertouw eens doorbrandde! „Ik wou naar beneden!” riep hij naar de vlieger, maar die gaf hem geeneens antwoord en steeg maar. De maan keek bedenkelijk en schudde zijn wijze hoofd. Bulletje zag de sterren al maar naderen en hij wist geen raad van angst.

Hij dacht: „Ik moet ze daar beneden waarschuwen!” Maar hoe? Daar viel hem iets in: telefoneren langs het vliegertouw. Misschien zou dat lukken. En Bulletje aan het slingeren en zwaaien, net als op school aan de ringen. De vlieger schommelde mee en dat was niet naar zijn zin. „Schei toch uit,” bromde hij. „Moet ik zeeziek worden.” „Voor mijn part!” riep Bulletje, blij, dat de vlieger ook eens iets onplezierigs overkwam.

„Ik kan d'r niet tegen,” klaagde de vlieger. „Ik word er vast misselijk van.” „Wel goed voor je,” zei het onbarmhartige Bulletje, en schommelde nog wat harder. De vlieger zuchtte hartbrekend, maar Bulletje liet zich niet vermurwen, en slingerde net zo lang, tot hij het vliegertouw te pakken had. Toen lei hij zijn hoofd er langs en schreeuwde: „Hallo, is daar iemand?” En daar kwam zowaar de stem van Ned terug, die zei:

„Ja, hier is Ned. Hallo, Bulletje, ben jij 'et?” En die stem klonk helemaal niet verbaasd of verontrust. Dat greefde Bulletjes teergevoelig hartje en nogal stuurs riep hij naar beneden: „Zeg, is dat lolletje nou haast uit. Haal die vlieger nou in! Ik ben de maan al voorbij!” Hij hoorde duidelijk lachen en toen kwam Bonestaaks stem die zei: „Is het mooi weer daarboven, Bulletje en heb je 't nogal gezellig?” Bulletje vond hem onuitstaanbaar en gaf geen antwoord. Hij wachtte een poosje en toen hoorde hij de stem van

zijn oom, die vroeg: „Hallo, Bulletje! Hoe gaat 'et? Ben je niet duizelig?” „Gelukkig,” dacht Bulletje, „oom is tenminste nogal een verstandig man” en hij zei vriendelijk: „Nee, oom, dat gaat wel. Maar, ziet u, we komen zo akelig dicht bij de sterren, en as nou het vliegertouw doorbrandt, dan...” Verder kwam hij niet. Want langs het touw steeg een gelach naar hem op van al de stemmen tegelijk, van oom, tante, Marie, Piet en Bonestaak en Ned!

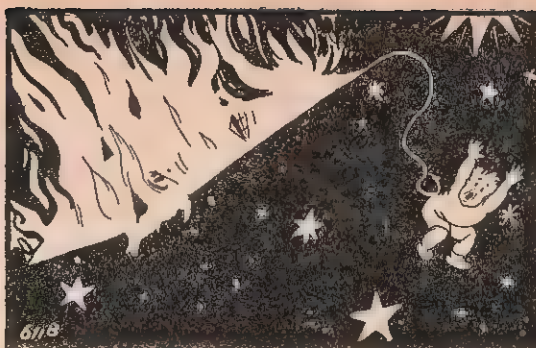

Wat een gemenerikken, om daarom te lachen! 't Kon ze zeker niks schelen, dat hij uit de sterren naar beneden duikelde en op de aarde te pletter viel!... Moedeloos liet hij het vliegertouw los en viel met een schuine zwaai weer onder de vlieger. Die zuchtte en bromde: „Daar moet je geen gewoonte van maken, jongetje, want anders laat ik zo mijn haak los!” Bulletje werd ijskoud van angst bij dat dreigement en hield zich zo stil als een muisje. En beneden ging die

onbarmhartige Ned zeker maar kalm door met z'n reuzekloen touw te vieren, want ze stegen maar, stegen maar... Ze gingen door wolken heen, de maan raakte al dieper en dieper onder hen, de aarde zag Bulletje al lang niet meer, en de sterren kwamen al dichter en dichter bij. En hoe hoger ze kwamen, hoe angstiger dat arme Bulletje werd.

En ja hoor, daar kwamen ze al tussen de sterren in. Bulletje hoorde een raar gebrul en toen hij opkeek, schoot hij rakelings langs de Grote Beer waar de bootman hem zo dikwijls van verteld had. Het beest bromde en sperde z'n bek open, maar gelukkig kon het niet van

z'n plaats komen en zo kwam Bulletje er nog goed af. Maar nu dreven ze regelrecht op Orion af, die z'n zwaard al klaar hield om het touw door te snijden en vals naar Bulletje loerde...

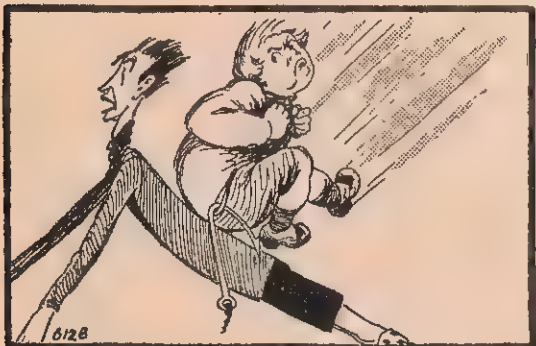
O! O! wat zat dat Bulletje in de penarie! Daar moesten immers ongelukken van komen! En jawel hoor, nog voor ze bij de loerende Orion waren, kwam daar een komeet aansuizen, een ster met een lange, vurige staart en die mikte, mikte... en schoot ineens dwars door de vlieger heen!...

De vlieger stond in een oogwenk in lichter laaie en daar was geen brandweer in de buurt om te blussen.

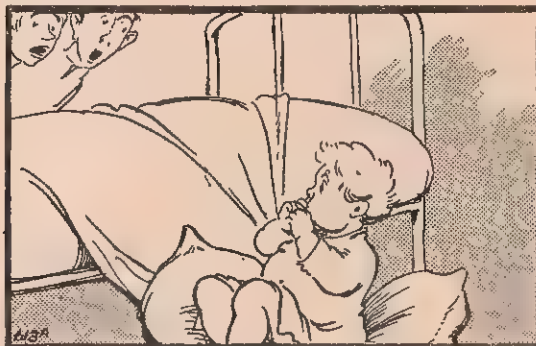
„Help! Brand!” schreeuwde Bulletje, maar het enige dat hij hoorde als antwoord, was het tevreden gebrom van de Grote Beer en het valse lachen van Orion, die nog schik in het geval hadden bovendien. In een halve minuut was het gebeurd: de vlieger verbrandde tot poeier, de staart schroeiende los en daar ging Bulletje! In duizelingwekkende vaart schoot hij naar beneden, het hoofd omlaag, door de wolken heen, rakelings langs de maan, als een steen!

De vogels in de lucht schoten met verschrikt gekrijs op-zij, als Bulletje aan kwam suizen en vlogen dan achter hem aan, nieuwsgierig waar dat rare ding naar toe wou.

En Bulletje gilde in één adem door. Daar zag hij de aarde al weer dichtbij. Heuvels en velden en bossen, weiden en bergen en rivieren, steden en boerderijen, kon hij al onderscheiden... en daar had je het veld al, waar hij opgestegen was, en zijn kwelgeesten, die lachend naar hem keken...

Het hardst van allemaal lachte Bonestaak natuurlijk. Die schreeuwde het uit en danste ouder gewoonte op één been in het rond. Bulletje was woest. En hij besloot zich voor het laatst nog eens te wreken! Hij veranderde met

een ruk zijn richting en schoot als een kanonskogel op Bonestaak af. Die kon zo gauw niet op zij komen en daar had je het. Bulletje botste in volle vaart tegen hem aan. Bonestaak ging als een plank tegen de grond. Bulletje lag schreeuwend boven op hem, sloeg en sloeg, en toen...

Toen werd Bulletje van zijn eigen geschreeuw wakker en vond zich terug op de vloer naast zijn bed, waar hij met zijn hoofdkussens en zijn dekens lag te vechten, die hij allerafgrijselijkste stompen en trappen toediende.

Verbaasd hield Bulletje op en bracht zijn vuisten aan zijn mond, want hij had de planken van de vloer ook op enige ferme opstoppers getraceerd. En hij keek in de verwonderde gezichten van Bonestaak en Piet.

Die waren wakker geworden van Bulletjes gegil en van de herrie, die hij gemaakt had, toen hij uit zijn bed viel en met de dekens en kussens aan het vechten was geraakt. Bonestaak schudde meewarig het hoofd en zei tegen Piet: „Het arme kereltje is stapelgek geworden.” Piet knikte en zei met treurige stem: „Ik geloof het ook.”

We zullen Ned vragen, of ie 'em een dwangbuis aan wil doen."

En Bulletje keek maar aldoor even verbouwereerd.

Eindelijk zuchtte hij diep en zei uit de grond van zijn hart: „Hè, hè, hè... wat ben ik blij, dat het maar een droom was! En het is jouw geluk ook, Bonestaak, want je was zo plat geweest als een botje..."

„Het schijnt heel erg met hem te zijn, Piet," zei Bonestaak met een bedenkelijk gezicht. Maar Piet was veel te nieuwsgierig, om met de plagerij door te gaan en hij vroeg: „Wat heb je gedroomd, Bulletje?"

Bulletje stond op, scharrelde zijn beddegoed bij elkaar

en klauterde weer in zijn ledikant. Hij sloeg de dekens om zich heen, trok zijn knieën op en zat zo, lekker ingepakt, met alleen z'n bolronde vergenoegde toet zichtbaar. Hij zuchtte nog eens van welbehagen en sloot eventjes zijn ogen, om eens goed te bedenken, dat ie lekker veilig in z'n bed zat en dat het hele verschrikkelijke avontuur maar een benauwde droom geweest was.

Hij glimlachte en zei: „Hè... lekker in bed!"

Maar daar waren Bonestaak en Piet niet mee geholpen. En Bonestaak, vriendelijk als altijd, zei: „Zeg, grinnikende oliebol, zou je nou es niet vertellen, waarom je zo kwaad was op de dekens en je hoofdkussen?"

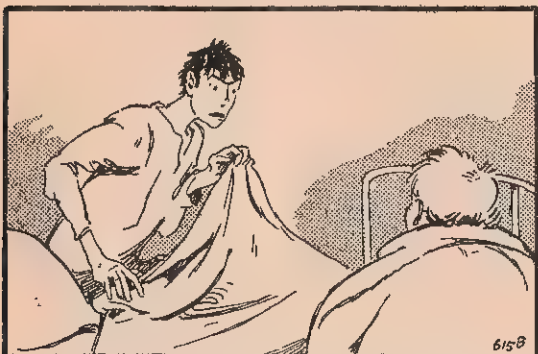
„Oliebol is goed," zei Bulletje vergenoegd. „Dat heb je heel aardig bedacht, Bonestaak. Ik mag dat wel." Toen begreep Bonestaak, dat er iets heel bijzonders aan de hand moest zijn, want anders was Bulletje wel woest opgestoven.

Daarom zei hij nederig: „Nou, Bulletje, vertel nou je droom es. We branden van nieuwsgierigheid."

Bulletje liet hen rustig nog een poosje branden en zei daarna heel geheimzinnig: „Maar je brandt lang zo hard niet als die grote vlieger!"

„Welke vlieger?" vroeg Bonestaak ongeduldig.

„Nou, je weet wel, die vlieger," zei Bulletje plagerig. En

toen werd Bonestaak echt kwaad. „Ventje," zei de lange dreigend, en hij schoof zijn dekens al vast een eindje terug: „ventje, nou moet je me niet langer treiteren, want anders zal ik jou es uit je dekens pellen en de vloer met je dweilen."

„Anders niks?" vroeg Bulletje met een dankbaar gezicht. „Je bent toch maar een hartelijk vriendje. Kom maar op!"

Bonestaak gooide een van z'n lange benen uit bed en Bulletje trok de dekens extra vast om zich heen.

Maar Piet was bang, dat het droomverhaal voorgoed

verloren zou gaan. En al vond hij een worstelpartij tussen die twee kemphanen ook niet te versmaden, het verhaal leek hem op dit ogenblik toch fijner. En daarom zei hij gauw: „Zeg Bonestaak, maak nou geen heibel! Laat Bulletje nou vertellen. Toe Bulletje."

„Nou," zei deze, „als Bonestaak z'n dweilplannen opgeeft, wil ik wel vertellen."

En toen trok Bonestaak aarzelend z'n been weer onder de dekens.

Bulletje deed z'n ogen dicht en glimlachte. Hij deed net,

of-ie erg lang en diep moest nadenken, maar dat was eigenlijk alleen om Bonestaak wat te plagen en hem goed ongeduldig te maken. De lange hield zich echter verwonderlijk goed en zei niks. En toen moest Bulletje eindelijk wel van wal steken. Hij vertelde het hele gekke verhaal van zijn droom en er was maar één ding dat hij stiltejes verzweg: dat waren zijn verdriet en z'n tranen, toen hij zijn moeder had zien zitten met zijn brief in haar handen.

Piet en Bonestaak luisterden aandachtig en moesten

telkens even lachen om de onmogelijke dingen, die Bulletje in zijn droom beleefd had. En toen hij klaar was, klapte Piet in z'n handen en riep:

„Een fijne droom, een fijne droom...”

Bulletje lachte gevleid, maar Bonestaak trok een minachtend gezicht en zei: „Hoe kan iemand zich zo van streek maken om zo'n droom! Alles is toch immers helemaal onmogelijk in heel die droom.” Bulletje voelde zich diep gegriefd. Die Bonestaak had nu ook altijd wat! Zelfs Bulletjes dromen kon hij niet met rust laten. En Bulletje zei verontwaardigd: „Maar daar denk je toch in een droom niet aan! In een droom kan toch alles!...”

„Ja,” zei Bonestaak op z'n gewone schimperige manier, „as je maar gek genoeg bent om alles te geloven. As ik dat gedroomd had, zou ik vast niet bang geweest zijn.”

„Nou,” riep Bulletje, zo nijdig als een spin, „dan mag ik lijen, dat jij vannacht ook es zo'n droom hebt.”

„O, gerust hoor,” smaalde Bonestaak. „As ik ooit zo gek ben om zoiets te dromen, dan zeg ik in m'n droom tegen m'n eigen: „maak je niet druk om die flauwe onzin, Bonestaak, je droomt 'et natuurlijk toch maar!’” En dan ben ik natuurlijk ook niet bang meer.”

En dat vond Bulletje zo onduldbaar eigenwijs, dat ie niet wist, wat ie daarop moest antwoorden, en dat ge-

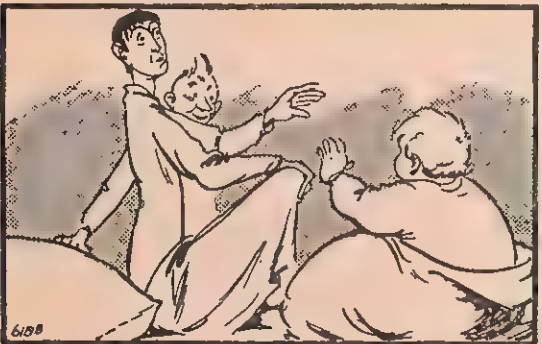
beurde niet gauw! Ze zwegen alle drie een poosje. Piet omdat-ie benieuwd was, hoe de kibbelarij verder zou aflopen, Bonestaak, omdat-ie zich verheugde in Bulletjes stiekeme kwaadheid. En Bulletje, omdat ie eerlijk niet wist, wat-ie zeggen moest.

Eindelijk zei Piet: „Hoe kom je aan zulke rare dromen, hè?”

Bulletje haalde de schouders op. 't Kon hem niks meer schelen. Heel de aardigheid was voor hem van die dromerij af. Maar Bonestaak zei minachtend:

„Nou, dat is nogal begrijpelijk.”

„O!” kraaide Bulletje, „hij weet het natuurlijk weer! Hij

weet altijd alles, maar nou lieg ik! Nou, knappe jongen, vertel nou es op? Waar is die droom nou vandaan gekomen?”

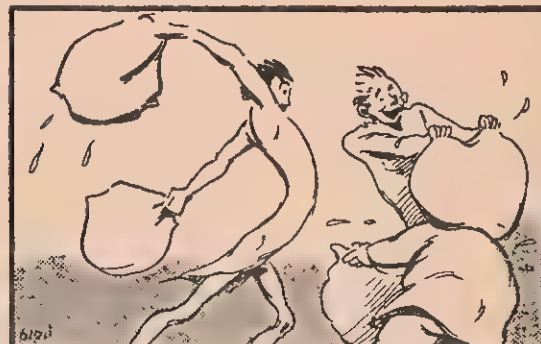
Bonestaak floot eerst een klein liedje en toen zei hij overtuigd: „Van Ned z'n verhaal over dat vliegen met die magneet. Dat is in jouw malle hoofte an 't draaien geraakt en daarom heb je ook zo'n vlieggeschiedenis gedroomd. Doodeenvoudig!”

Bulletje kreeg het benauwd in z'n dekens! Zo iets ongelofelijks had ie zelfs van Bonestaak nog nooit gehoord.

Hij blies van kwaadheid, en toen Piet nadenkend zei: „Ja, dat zou best kunnen,” toen hield onze dikke vriend het niet langer uit, gooide de dekens van zich af, greep z'n hoofdkussen bij de punten beet en gaf de twee droomuitleggers een klap tegen het hoofd, dat ze allebei achterover in bed tuimelden.

Deze gunstige uitslag van zijn aanval verdreef Bulletjes slechte humeur met één slag en hij lachte dat hij schaterde. Maar het volgende ogenblik was zijn lach alweer over, want hij kreeg met Piets hoofdkussen een klap, dat ie

naar Bonestaaks kant haast uit zijn bed viel. Zover kwam het echter niet, want Bonestaak was ook alweer overeind en sloeg hem met zijn kussen weer rechtop. Het mishandelde Bulletje ging gauw overeind staan in z'n bed en begon als een razende op de hoofden van z'n vrienden te timmeren.

Bonestaak en Piet sprongen ook op en daar was de veldslag in volle gang. Ze sloegen met hun kussens als dollen op mekaar in, zonder meer te kijken wie ze raakten. Het was een fijne vechtpartij, want zeer deden de klappen

niet, al viel je ook haast telkens omver, zoals ze aankwamen. De bedden waren te klein voor zo stevige bewegingen en al gauw liepen ze mekaar gierend en schreeuwend in de kamer achterna en sloegen als wilden met de dofklappende kussens.

En toen overkwam Bonestaak een klein ongelukje: hij zwaaide met zijn kussen langs een spijker in de muur. Even zei het „krak,” toen daalde het kussen op Bulletjes hoofd neer en op hetzelfde ogenblik begon het in de slaapkamer te sneeuwen!

Al de veren stoven uit het totaal opengescheurde kussen naar alle kanten door de lucht. Bulletjes haren en gezicht

zaten er vol van en ook Piet en Bonestaak zelf hingen vol witte pluusjes en veertjes. Het gevecht was ineens uit. Geschrokken keken ze mekaar aan.

„Gossie,” zei Bulletje, terwijl hij probeerde een paar veertjes van zijn lippen te blazen.

Piet niesde zeven keer achter mekaar, want die had een veertje in zijn neus zitten. Bonestaak zei niets. Hij keek met grote verschrikte ogen naar het bijna lege kussen in zijn handen. Hij zweette van angst en ontsteltenis: wat zou tante daar wel van zeggen? En terwijl ze daar zo met z'n drieën bijeen stonden en keken of ze geen tien konden tellen, ging achter hen de deur open.

De jongens keerden zich om en daar stond tante, met Marie bij zich, die haar nachtjapon nog aan had. De drie zondaars keken naar tante, of ze hun laatste oortje versnoept hadden en ze zagen er zo onmogelijk uit met hun drie verdwaasde gezichten en die komieke veertjes in hun haren, dat tante het niet langer uit kon houden en begon te schateren van het lachen. En Marie deed niet voor haar onder. Ze lachten, tot de tranen haar over de wangen liepen. En toen keken de drie oorlogshelden in hun hemd nog veel beteuterder.

Eindelijk stotterde Bonestaak: „Ik kon het niet helpen, tante... dat kussen...”

„Ja, ja!” riep tante en ze deed ineens haar best om boos te kijken, „natuurlijk, dat kussen is uit z'n eigen gescheurd, zo maar, zonder dat je er iets mee uitvoerde.” „Nee, ziet u tante,” kwam Bulletje z'n vriendje verdedigen, „maar Bonestaak kon het heus niet helpen. Hij zag de spijker niet en zo kwam 't.” „O,” zei tante, „da's erg duidelijk.”

Marie stond schuin tegen haar moeder aangeleund en lachte nog maar aldoor. Dat ergerde Piet verschrikkelijk en hij riep ineens:

„Sta toch niet zo te giechelen. Wat is er nou te giechelen?” Toen moest Marie nog veel harder lachen en tante had halswerk om ook weer niet opnieuw te beginnen. Ze zag wel, dat de drie jongens er erg mee inzaten en omdat ze een goede tante was vond ze, dat ze door hun schrik en angst al erg genoeg gestraft waren.

Daarom raasde ze maar niet en wachtte even, tot ze eindelijk een ernstig gezicht kon zetten. En toen zei ze: „Nou... ik wil er niks meer van zeggen, maar ik hoop toch, dat jullie voortaan een beetje wijzer zult zijn. En

kleden jullie je nou maar gauw aan, want 't is tijd om naar beneden te gaan.”

Ze duwde de proestende Marie voor zich uit en ging weg. Toen de deur achter haar gesloten was, keken de jongens mekaar aan.

Bonestaak zuchtte diep en veegde met z'n arm zijn voorhoofd af.

„Daar komen we genadig af, jongens,” zei hij toen met een benepen stem.

„Tante is een schat,” zei Bulletje uit de grond van zijn

hart, „gewoon een schat! Je had gerust een pak op je ziel verdiend, Bonestaak!”

„Ja,” zei Bonestaak gul, „dat had ik. Maar jij ook, want je bent begonnen.”

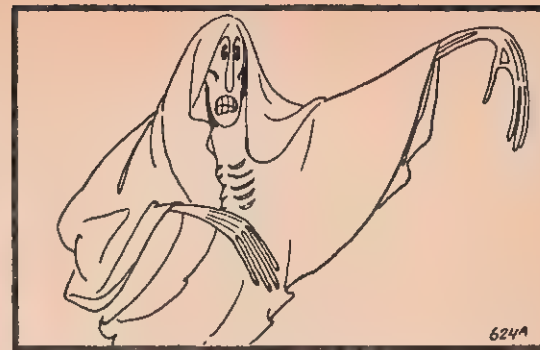
„En Piet ook,” rekende Bulletje uit, „want die heeft meegedaan.”

Zo waren ze alle drie tevreden, en blij dat ze hun straf niet behoeften te ondergaan. Zij scharrelden de veren bij mekaar, zo goed en zo kwaad als het ging en stopten ze in het kapotte kussen, dat ze voorzichtig op een stoel legden. Toen wasten ze zich en kleedden zich aan. En geen enkele keer hadden ze ruzie, of plukhaarden ze met

elkaar. Het was een wonder, zo braaf en eensgezind als ze waren. Je kon zien, dat de schrik er nog goed in zat. En beneden kwamen ze ongeloofelijk rustig de kamer in. Zo netjes en onschuldig, dat tante zich omdraaide, om niet te laten zien, dat ze lachte.

En oom keek de drie brave jongens, die zo kalm goeie morgen zeiden en zo fatsoenlijk meteen aan tafel gingen zitten, stom verbaasd aan, de een na de ander. De jongens merkten het wel en kregen alle drie een beetje een kleur. Achter ooms rug lei tante haar vinger op de lippen, om ze te beduiden, dat ze niets moesten zeggen. Nou, dat zou ze niet moeilijk vallen!...

Zwijgend aten de jongens hun brood. Oom schoof onrustig heen en weer op zijn stoel. Hij voelde zich helemaal niet prettig in die ongewone, brave rust.

„Zeg es, brave Hendrikken!” bromde hij, „wat is er aan de hand? Hebben jullie een geest gezien?”

„Nee, vader,” zei Piet zachtzinnig.

„Zijn jullie dan misschien geschrokken van je eigen ondeugendheid!” vroeg oom verder.

„Nee, oom,” antwoordde Bulletje braafjes.

„Nou,” riep oom, „dan kan ik tenminste zien, dat je nog dezelfde rakkers bent, want een behoorlijk mens zou daar zeker van schrikken. Zijn jullie dan misschien ziek?”

„Kijk maar es, hoe de zieken van hun boterhammetjes happen,” lachte tante.

„Ja maar, wat duvel nog toe,” viel oom uit, „waarom zetten ze dan zulke uitgestreken gezichten. Daar steekt wat achter! Zijn jullie soms wat heel ergs van plan?” „Helemaal niet!” betuigden ze alle drie, zo lief, dat oom zuchtend in z'n stoel achterover ging liggen en niet meer wist, wat ie er van denken moest.

Toen kwam Marie binnen en zodra ze de drie brave-rikken zag zitten, schoot ze in een onbedaarlijke lach.

Oom keek verwonderd op.

„Wat nou weer?” vroeg hij.

„O,” zei Marie, „o vader... die jongens... als u dat gezien had!...”

„Wat gezien?” riep oom ongeduldig. Maar Marie had naar moeder gekeken en die had weer de vinger op de lippen gelegd. En toen zei Marie eigenwijs: „Gezien, vader? Ik heb niks gezien. Wie praat er nou van gezien?” De jongens grinnikten zachtjes en oom trok z'n wenkbrauwen op. Marie kwam hem een zoen geven en toen

nam haar vader haar op zijn knie. Hij zei met een erg verdrietige stem:

„Iedereen weet 'et en ik alleen niet! En nou was ik nog al van plan om dat mooie wit-en-zwarte lammetje aan m'n dochter te geven. Maar nou zal ik 'et maar voor m'n eigen houden, hoor.”

„Krijg ik 'et heus, vader?” vroeg Marie. Oom knikte en hoewel de jongens luid protesteerden, zei ze toen:

„Nou, moet u horen.”

En ze vertelde daarfijn, wat er boven gebeurd was.

De jongens zaten er bij en kauwden met terneergeslagen ogen hun brood. Maar als ze bang geweest waren, dat oom boos zou worden, viel dat bar mee, want toen het verhaal uit was, zuchtte hij diep van verlichting en zei: „De hemel zij dank!... De schooiers zijn dus nog zo gezond als een visje! Ik was al bang, dat ik om de dokter zou moeten sturen!”

Toen ademden de jongens ook verlicht op!

En Piet zei: „Mot je weer echt een meid voor wezen, om zo te klikken.”

Marie stak haar tong naar hem uit en zei: „Maar ik krijg lekker 'et lammetje.”

„We zullen dat 'et kliklammetje dopen,” verkondigde Piet.

Marie haalde haar schouder op, en zei: „Ach jongen, ik wist toch veel te goed, dat vader niet boos zou zijn! Anders had ik 'et toch zeker niet verteld!”

En toen kwam Ned met een ontsteld gezicht binnenlopen.

Oom zag dadelijk aan Neds gezicht, dat er iets ernstigs aan de hand was. Hij sprong op en vroeg:

„Wat is er gebeurd?”

„D'r zijn twee paarden weg, baas,” zei Ned. „Mijn nieuwe mustang en uw zwarte hengst.”

Ooms gezicht betrok.

„Kunnen ze weggelopen zijn?” vroeg hij.

„Bestaat niet,” antwoordde Ned. „Ik had de mustang zelf een kluisterblok aan zijn poot gebonden. De knoop is losgesneden. De paarden moeten gestolen zijn.”

De grote mensen en de kinderen keken mekaar aan. Paarden gestolen? Bulletje en Bonestaak vonden het dadelijk buitengewoon interessant en de anderen toonden ook duidelijk een opwinding, die bewees, dat zo iets niet maar wat heel gewoons was.

„Ontbreekt er geen mens op de farm?”

„Nee,” zei Ned, „ik heb ze allemaal gezien.”

„Verdenk je misschien iemand van de mensen?”

„Nee baas, ik geloof niet, dat 'et iemand van de farm geweest is.”

Oom dacht na. Vol spanning keken Bulletje en Bonestaak hem aan.

„Heb je al een of ander spoor gevonden?” vroeg hij toen.

„Nee, baas, maar ouwe Peter is aan 't zoeken.”

„Goed,” zei oom, „maak je dan klaar om de dief te achtervolgen. Peter en ik gaan ook mee.”

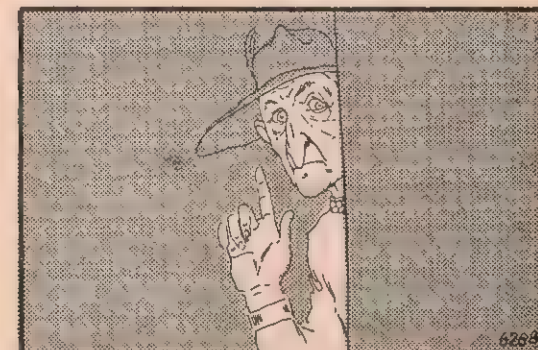

Ned liep de kamer uit. Oom nam z'n geweer en z'n patronengordel van de wand. Bulletje en Bonestaak beefden van opgewondenheid. Een jacht op paardendieven in het verre, wilde Westen!

„Mogen we mee, oom?” vroeg Bulletje ineens.

Oom keek hem verbaasd aan. „Mee?” zei hij. „Zo'n kleine krekkel mee op jacht naar paardendieven? Ben je niet wijs? We komen misschien in geen drie, vier dagen terug.”

„O, dat hindert niet, oom,” riep Bonestaak, en Piet voegde er bij:

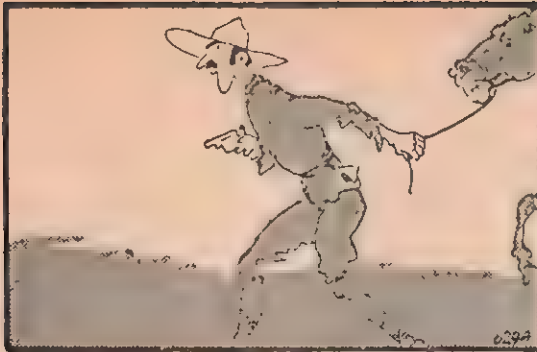
„O nee vader, dat geeft niks!”

„O, wou jij ook al mee?” vroeg oom en hij lachte.

„Ze zijn enkel maar niet wijs,” stelde tante vast.

Oom zei niets meer. Hij had zijn patronengordel omgespeet en ook zijn revolvers. Met zijn geweer over zijn schouder, in z'n lange rijlaarzen en met zijn grote baard, leek hij een vervaarlijke rover en Bulletje en Bonestaak keken hem vol bewondering aan.

Ze konden wel huilen, omdat ze thuis moesten blijven, maar naar al die wapens te oordelen, moest het heus wel

iets zijn, waar je kinderen bij missen kon. Ze durfden niets meer te vragen.

Ned kwam terug, eveneens met z'n geweer en revolvers gewapend. Hij keek erg donker. Niet alleen, omdat zijn eigen mustang gestolen was, maar meer om de diefstal zelf. In dat land is paarden stelen zowat de ergste misdaad, die je denken kunt en het maakt de mensen altijd erg driftig.

Nauwelijks was Ned terug, of het donkere Indianengezicht van ouwe Peter kwam om de deur kijken en hij zei:

„Oue Peter heeft spoor gevonden.”

„Kom binnen Peter, en laat horen,” zei oom.

Nieuwsgierig drongen de kinderen dicht om ouwe Peter heen.

„Is maar één man geweest,” zei deze. „Blanke met Indiaanse schoenen. Heeft revolver, grote hoed en bruine buis. Lange man. Schooier. Zullen 'm vangen.”

„Hij heeft een grote voorsprong,” zei oom.

„Hindert niet,” beweerde Peter, „Last met mustang. Kan niet gauw vooruit komen.”

„Hoe weet je dat allemaal?” vroeg Bulletje paf.

„Heel eenvoudig,” lachte Peter vriendelijk. „Spoor in 't zand. Grote voet, zwaar ingedrukt, lange, zware man,

hoed afgevalen, op brede rand getrapt. Peter gezien, revolverkogel gevonden, uit gordel gevallen, strikkie bruin goed aan stalhaak, niet van ons. Indiaanse schoenen gelapt, Peter gezien in spoor, zo alleen blanke mannen lappen, met spijkers. Zullen 'em vangen, kan ouwe Peter niet ontlopen.”

Bulletje en Bonestaak waren een en al bewondering! Dat was nog es een spoorzoeker, een echte Indiaanse spoorzoeker!

„Konden we maar meel!” zuchtte Bonestaak.

„Je bent mal, jongen,” zei tante. „'t Is voor de groten al gevaarlijk genoeg.”

Ouwe Peter lachte, en schudde het hoofd.

„Helemaal niks nie gevaarlijk,” zei hij.

Hoopvol keken de jongens oom en tante aan.

„Nee,” zei ouwe Peter. „Niks nie. As spoor warm wordt, jongens achter in bosje. Ouwe Peter vooruit sluip, vóór dief en met geweer op kop, hij zegt: „handen omhoog! dief gevangen.”

„Ja,” zei ze, „als 't zo eenvoudig was.”

„Gaat vast zo,” hield Peter vol. „Spoor warm, kinderen achter. Wij vangen dief. Hij niet vecht tegen drie mannen

met schietgeweren. Hij bange lafaard. En Ned altijd raak schiet. Maar niet nodig, hoor, vast niet,” voegde hij er lachend bij.

En toen begonnen de jongens allemaal tegelijk te roepen en te smeken en te zaniken, dat de grote mensen er tureluurs van werden.

En op 't laatst zei oom: „Och, Peter heeft eigenlijk gelijk, vrouw. D'r kan ze niks gebeuren bij ons.”

„Zo,” riep tante verschrikt. „En als die dief nou es uit een hinderlaag op jullie schiet?”

Peter lachte luid en zei:

„Hij knap man as hij kan zit in hinderlaag en Peter hem niet in de smiezen. Kan niet. Hij dom, groot bleekgezicht! Peter lacht om 'em.”

„Nou dan!” riepen de jongens in koor.

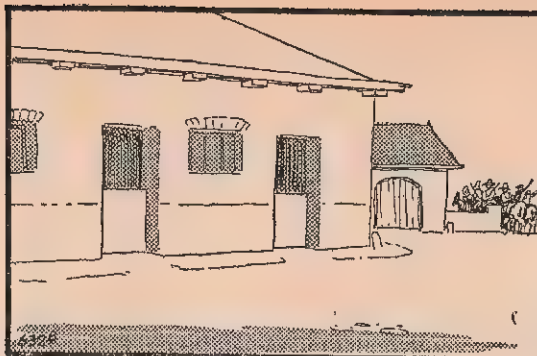
Tante protesteerde nog, maar oom zei:

„Och, je weet toch wel, dat er al in geen jaren meer op iemand geschoten is hier.”

„Zo,” zei tante, „maar je neemt je geweer toch maar mee.” „Da's voor de beren en zo,” zei Ned lachend.

„Daar begint die ook nog,” zuchtte tante. „Wij staan er voor in, dat de jongens veilig weer thuis komen,” beloofde Ned. Toen gaf tante dan maar toe, al was het met een zwaar hart. Maar met drie zulke beschermers kon er ook eigenlijk niks gebeuren! De jongens dansten van blijdschap en liepen mekaar haast ondersteboven in hun haast om bij de stallen te komen en hun paarden te zadelen. Al gauw was alles kant en klaar, proviand op de paarden gepakt, een tentdoek er bij, gereed voor een tocht van enige dagen.

„En ik?” riep Marie half huilend. „Ik mag toch zeker ook mee?” Maar daar wou tante helemaal niet van horen. Marie moest thuis blijven. Dat was geen meisjeswerk. En al haar smeken was tevergeefs. „Troost je maar, Marie,” zei Bonestaak. „Ik zal de hoed van de paardendief voor je meebrengen als herinnering!” Marie vond, dat ze daar weinig aan had, maar ze moest wel berusten in het onvermijdelijke. Triestig keek ze de kleine troep ruiters achterna, die achter de stallen om tussen de korenvelden zwenkten. Tante schudde het hoofd en zei:

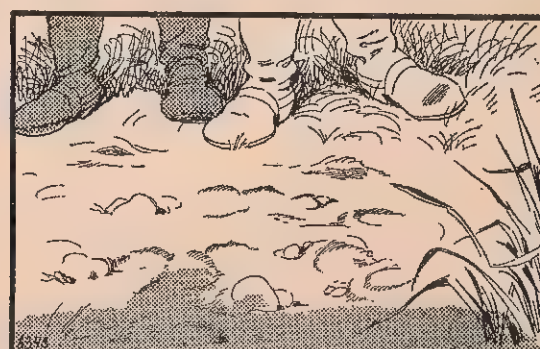
„Ik begrijp niet, dat ik ze heb laten gaan. Die apen van jongens moeten ook overal bij zijn. En die grote lummels van mannen zijn ook niet wijzer.” Ze was bijna echt boos. Op het smalle weggetje tussen de korenvelden, was het spoor van de twee gestolen paarden gemakkelijk te volgen. Maar verderop kwam men in bosachtig land en daar sprong ouwe Peter telkens van zijn paard, ging met z'n neus vlak op de grond liggen en kroop zo een heel eind voort. Dan kwam hij terug en vertelde een heel verhaal van wat de dief daar allemaal gedaan had. Eenmaal bracht hij twee blonde haren mee, die aan een

boomtakje gehangen hadden en nu wist hij precies hoe groot de man was, zei hij. Een ander maal vertelde hij, dat de dief een geweer had, een ouderwets geweer, waar-ie niet veel mee kon doen tegen hun repeteergeweer: hij had de indruk van de kolf in de grond gezien en een geschaafd plekje tegen een boomstam, waar de loop gerust had. De man moest veel last hebben van de mustang. Telkens vond hij plekjes waar alles vertrapt was onder de hoeven van een steigerend paard. Ned lachte, hij begreep het best. Hij was

alleen maar bang, dat het de dief te bar zou worden en dat die de mustang zou doodschieten. Bulletje en Bonestaak en Piet genoten. Ze speurden achter Peters hielen aan en probeerden ook wat uit te vinden. Maar ze zagen nooit iets bijzonders, waar ze wat uit te weten zouden kunnen komen. En dan waren ze weer dubbel verbaasd als die ouwe Indiaan een heel verhaal vertelde van wat-ie uit de sporen gelezen had. Maar Bonestaak werd al gauw wantrouwig. Hij begreep van die spoorlezerij niets en begon te vermoeden, dat Ouwe

Peter ze voor 't lapje hield. En Bulletje was daar ook bang voor. Piet schudde het hoofd. „Nee hoor,” zei hij. „Peter weet alles heel precies. Ge-loof maar, dat alles uitkomt wat ie zegt.” Juist kwam Peter weer terug van een sluiponderneming door het gras naar de oever van een beek, waarheen het spoor leidde. Zijn gezicht stond ernstig. „Wat is er?” vroeg Oom. „Is-ie in de buurt?” „O nee,” antwoordde Peter. „Hij is nog minstens zes

uren voor. Maar Peter gelooft, dat-ie weet, wie slechte dief is. Boos man! Heel boos man." Hij bracht hem bij de oever van de beek. Daar was een stuk nat zand en daarop zag je veel diepe indrukken van paardenhoeven, wild door mekaar. „Ruzie met mustang,” zei Peter. „Maar kijk hier.” En hij knielde neer bij de duidelijke indruk van een grote revolver. „Kopspijkertjes in de kolf,” zei hij, met z’n vingers op ronde puntjes wijzend in de afdruk. „En hier schildje met J. J. d’r op zien. Zien?” Ja, dat zagen ze allemaal.

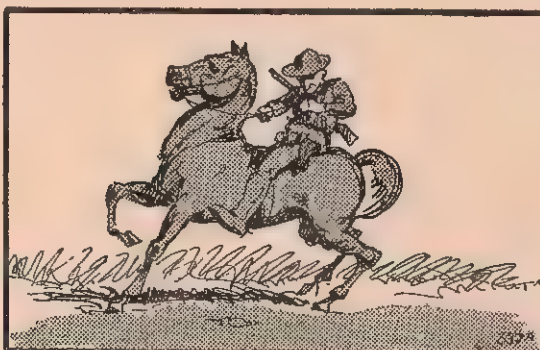
„Komt uit,” zei Peter. „J.J., James Jeffries. Ken ik. Grote, blonde man. Slecht hij! Kopspijkertjes betekenen mensen, die die doodschoot. Vechtkerel. Rover. Heel slecht. Wij hem vangen. Ooah!” Zijn zwarte ogen glinsterden. Oom keek bedenkelijk. „Ik geloof,” zei hij, „dat Ned maar met de jongens mee naar huis terug moest gaan en dat ik met Peter het spoor verder alleen volg.” Peter schudde het hoofd en zei: „Niks nie nodig baas. Helemaal geen gevaar. Wij vangen de dief zonder schieten, gerust Ned beste lassowerper. Kunnen 'em niet missen.”

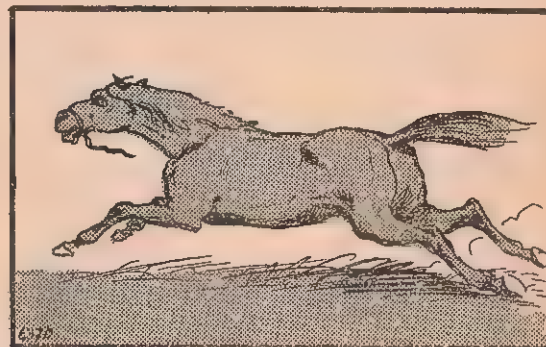
Oom bleef bezorgd kijken. Hij had nu toch spijt, dat hij de jongens bij zich had. Met zo’n gevaarlijke sinjeur kon je beter praten als er geen kinderen bij waren! Maar ze alleen terug sturen ging ook niet. De jongens herademden. Ze begonnen het nou pas goed interessant te vinden. Maar het werd meteen heel moeilijk. Want de sporen hielden hier volkomen op. Aan de overkant van de beek was ook geen enkele indruk van paardenhoeven te ontdekken. „Is door beek gegaan,” verklaarde Peter. „Ned en ik zoeken, waar weer op de oever. Baas koffie zetten.” Ned en hij reden weg, ieder naar een kant. Oom maakte

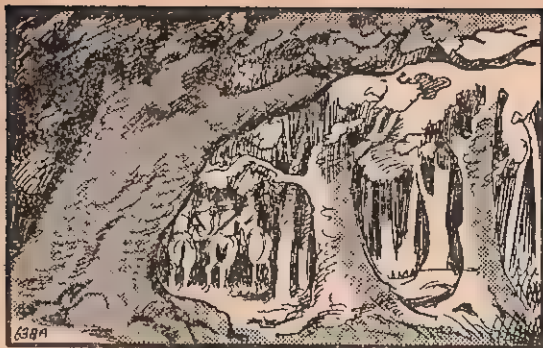
met de jongens een kampvuur en zette koffie en sneed brood en vlees. „Da’s nou toch zeker een echt avontuur in het wilde Westen,” verkneuterde Bulletje zich. „En of!” riep Bonestaak. „Op jacht naar de paardendief. De Indiaanse spoorzoeker en de dappere cowboy!” „Vergeet de flinke jongens niet,” vermaande Bulletje. Spoedig verkondigde een revolverschot, dat Ned het spoor had teruggevonden. Hij en Peter kwamen terug bij de anderen en het maal begon. De jongens konden

haast niet eten van opwinding en haast. Bulletje zelfs toonde weinig belangstelling voor de boterhammen. „Laten we opschieten,” zei hij. „Anders komt de dief nog verder voor.” „De dief moet ook eten,” zei oom. „Dat doet-ie natuurlijk onder het rijden,” riep Bonestaak. Ned glimlachte. „Z’n paarden moeten ook rusten,” zei hij. „Wij komen gemakkelijker vooruit dan hij met die wilde mustang.” De jongens waren er maar half gerust op, en ze waren

niet tevreden, eer ze weer te paard zaten en het spoor volgden van de paardendief, dat nu al dieper het bos in voerde. Ineens bleef Peter staan en sprong van zijn paard. Hij snuffelde over het gras en floot tussen zijn tanden. Blijkbaar had hij iets bijzonders ontdekt. „Wat zie je Peter, wat zie je?” riepen de jongens door elkaar. „Mustang d’r vandoor!” zei Peter. „Hij losgebroken of losgelaten. Hier het bos in. Dief daar langs verder.”

De jagers keken elkaar aan. Ned zei: „We moeten de mustang zoeken. Die is vast niet ver weg.” Oom steeg af.

„Zoek maar,” zei hij. „De jongens en ik wachten hier wel.” Maar daar hadden de jongens niet veel zin in! Zij waren bang, dat de dief ontsnappen zou, als ze zo telkens halt hielden. En ook wouwen ze, als 't dan moest, liever mee naar de mustang zoeken. Oom verzette zich niet. Ze moesten het dan zelf maar weten, als ze zich voor niks moe wilden maken. Nou, daar waren de makkers niet bang voor en vrolijk dreven ze hun paarden achter Peter en Ned aan, die al een eind

het bos in gedrongen waren. Het spoor van de mustang was gemakkelijk te volgen. Dieper en dieper kwamen ze in het donkere woud.

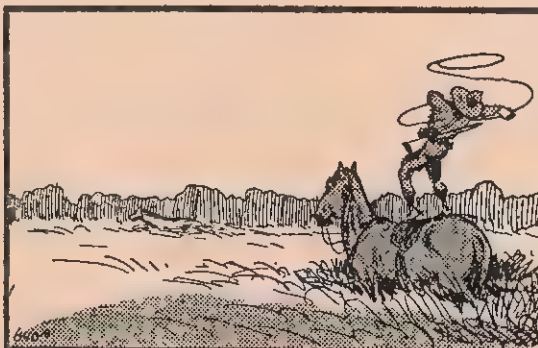
Na een half uurtje bleef Peters paard ineens uit zichzelf staan en begon luid te hinneken. Dadelijk gaf Ned zijn paard de sporen en sprong vooruit: hij wist wat dat betekende! En inderdaad... daar zagen zij op een afstand de kop van de mustang tussen de struiken uitkijken, verwonderd en ontsteld. Het volgende ogenblik was hij er al vandoor. En daar joeg de hele karavaan in dolle galop achter hem aan. Dat was een jacht! Bulletje en Bonestaak schreeuwden van plezier!

Na een korte rit eindigde plotseling het bos en lag een wijde prairie voor hen. Ned stiet een lange vreugdekreet uit en zijn paard schoot de anderen vooruit, achter de wegrennende mustang aan. Er was geen denken aan, dat Peter en de jongens hem bij konden houden en daarom hield de Indiaan zijn paard in en riep de jongens toe, hetzelfde te doen. Toen keken ze met z'n vieren in gespannen aandacht naar de dolle jacht van Ned achter de mustang. Het was de moeite van het kijken waard! In het hoge prairiegras zag je de poten van de paarden niet bewegen. Het was net of ze zweefden, maar wat zweefden ze snel! Ned lag voorover op de nek van zijn

paard en moedigde het aan met wilde kreten. En hij won meer en meer. De mustang veranderde telkens van richting, maar Ned kwam al dicht en dicht bij, doordat hij telkens bochten afsneed en eer de mustang zijn kunstje bemerkte, iedere keer een stukje op hem won. Eindelijk zagen de achtergeblevenen, dat Ned recht op ging zitten en de lasso om zijn hoofd zwaaide. Ademloos van aandacht vooruitgebogen op hun paarden, keken zij toe. De lasso schoot plotseling weg en viel zonder mankeren met de lus om de kop van de mustang. Ned

hield zijn paard in. Hij stond rechtop in de stijgbeugels, wachtend op de schok, die komen moest, als de mustang door liep. Maar de mustang liep niet door! Hij had iets geleerd de vorige dag en toen hij de lasso voelde, stond hij maar liever stil...

De jongens zwaaiden met hun petten en riepen zo hard ze konden: „Hoera! Hoera! Leve Ned!”

Ned zwaaide terug met zijn hoed en wendde toen zijn paard naar hen toe, de lasso al meer en meer inhalende. En de mustang kwam gedwee achter hem aan: hij had

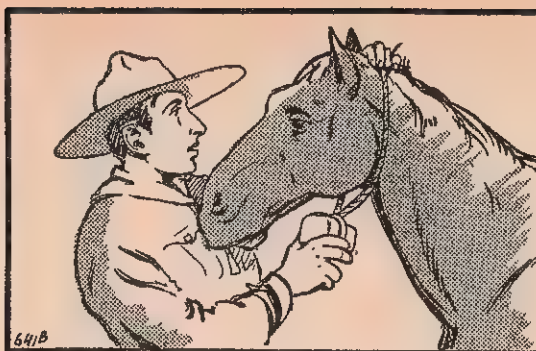
zijn bedwinger herkend en waagde het niet, zich te verzetten.

„Ziezo,” zei Ned, toen hij bij zijn vrienden terugkwam, „een hebben wij er al terug. Nou de andere nog.”

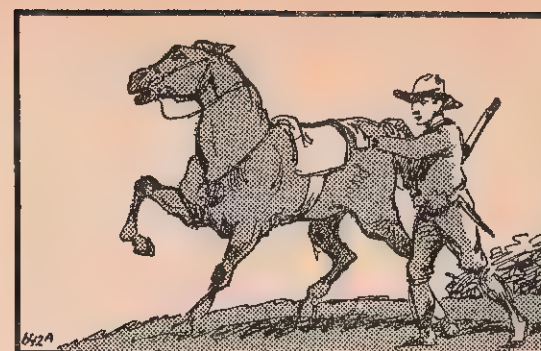
Oom zat kalm tegen een boom zijn pijp te roken, toen ze terugkwamen op de plaats, waar zij hem achtergelaten hadden. Hij lachte tevreden, toen hij de mustang zag en feliciteerde Ned met zijn vangst. Ook Ned was heel tevreden. Maar hij zei: „Een los paard meenemen, en dan nog een half getemde mustang, is te lastig.”

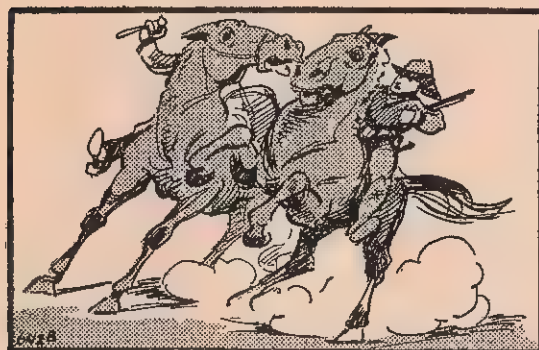
En meteen begon hij zijn paard af te zadelen.
„Wat ga je doen?” vroegen de jongens.
„Mijn oude paard naar huis sturen,” zei Ned lachend.
„Wacht,” zei Oom, „dan zullen we 'm een briefje mee-
geven voor moeder. Ze mocht es ongerust worden, als
ze het paard alleen zag thuis komen.”
Hij scheurde een blaadje uit zijn zakboek en schreef daar
op, waarom het paard terugkwam en dat alles best ging.
Toen wikkelde hij het blaadje om een steen, die aan de

hals van het paard gebonden werd. Daarop zei Ned,
precies of ie tegen een mens sprak: „Ziezo, ouwe jongen,
nou naar huis. En niet spelen onderweg!”
Hij streekte het paard nog eens over zijn nek en gaf
toen een klap met zijn vlakke hand op zijn bil.
Hinnikend sprong het verstandige dier weg en was in een
oogwenk in het schemerige bos verdwenen.
„En zou 't nou heus regelrecht naar huis gaan?” vroeg
Bullette een beetje ongelovig.

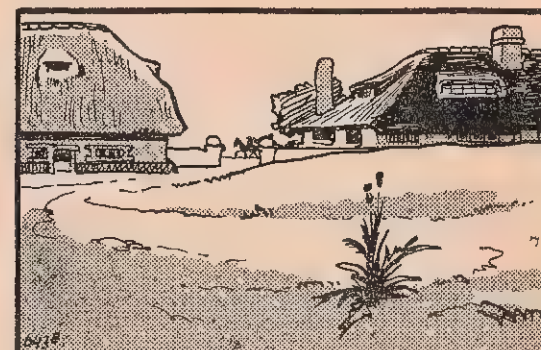
„Regelrecht,” verzekerde Ned. „Voor de avond is ie er.
En geen mens zal 'em onderweg pakken, al zouden ze het
willen.”
Daarop stegen ze te paard en zetten de achtervolging
van de paardendief voort.
In het begin hadden ze een beetje last van de mustang,
want de andere paarden toonden zich niet ingenomen
met de nieuwe kameraad en wilden hem telkens bijten.
En de mustang was ook niet van de zachtmoedigsten en

beet woedend terug en steigerde en trapte naar de andere
paarden. Maar langzamerhand wenden ze aan mekaar
en bovendien hadden Neds temmerskunsten een zeer
kalmerende uitwerking op de mustang, zodat alles zonder
ongelukken afliep.
Tegen het ondergaan van de zon kwamen ze uit het bos
op de grote weg. En daar raakte zelfs de knappe Peter
in verlegenheid, want op die weg krioelden massa's sporen
van paarden, wagens en mensen door elkaar en het was

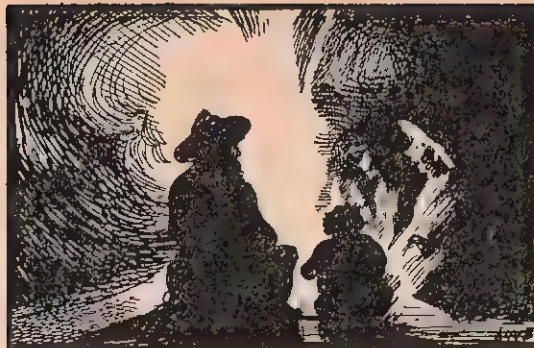
onmogelijk, het spoor van de paardendief te volgen.
Daar stonden ze nu. Bullette en Bonestaak waren hevig
teleurgesteld. Zouden ze nu de jacht moeten opgeven
en onverrichterzake naar huis terugkeren? Na al die
moeite? En ooms mooie zwarte hengst dan?
Na een poosje zei Peter:
„Deze kant uit de weg voert naar Omaha. Daar overmorgen
en oververmorgen paardenmarkt. Peter gelooft, de
man is daarheen.”

Er was iets voor te zeggen. De dief zou het gestolen
paard zo gauw mogelijk willen verkopen. Ned zei:
„Een half uur rijden naar de andere kant ligt een farm.
Slaan jullie het kamp op, dan ga ik daar eens horen, of
ze iets gezien hebben, dat op onze zwarte hengst en zijn
dief lijkt.”
Daar hielden ze zich voorlopig bij. Ned stookte weg en de
anderen zetten de tent op, maakten een kampvuur klaar
haalden water uit de beek en tuigden de paarden af.

De drie jongens werkten wat ze konden, sleepten dood hout aan en zongen in één adem door. Ze hadden het geweldig naar hun zin. En toen de soep boven het vuur hing te pruttelen zaten ze er rond met de knieën opgetrokken en keken mekaar vergenoegd in hun gezicht, dat vuurrood zag van de gloed der rossige vlammen. Rondom werd het donker en dat maakte alles nog veel fijner. Jongen, wat zaten ze daar fijn en wat was alles heerlijk geheimzinnig! Het vuur knetterde zo lustig en boven

hun hoofden ruiste de wind in de zware boomkruinen, en het werd zó donker! Je zag buiten de lichtkring van het vuur niets. Ze waren door een muur van duisternis ingesloten. Misschien zouden de jongens minder rustig geweest zijn, als ze Oom en Peter niet bij zich gehad hadden met hun geweren en revolvers. Maar nu was alles even fijn. „Hè,” zei Bulletje, „nou ontbreekt er nog maar één ding aan!” „Wat dan?” vroeg Piet.

„Ouwe Hein, om ons een verhaal te vertellen,” zuchtte Bulletje. „Hè ja,” stemde Bonestaak toe, „dat zou reuze fijn zijn!” „Maar Ouwe Peter kan het ook,” riep Piet en keek hoopvol naar de Indiaan. Deze echter schudde het hoofd en zei: „Nee, niet nou. Ouwe Peter denken aan paardendief. Dan kan ie niet vertellen.” „Nou, enfin,” zei Bulletje getroost, „t is wel jammer, maar zo is 't ook al fijn genoeg.”

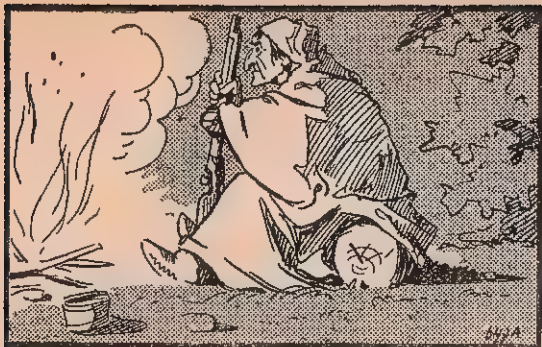
Dat waren de anderen met hem eens en dus vroegen of zeiden ze maar niets meer, en zaten rond het vuur en deden hun best echte woudlopers- en spoorzoekersgezichten te trekken. Na een poosje zei Bulletje wraakzuchtig: „Als ik die paardendief te pakken krijg... Nou!” „Wat zal je 'm doen?” vroeg Bonestaak belangstellend. „Dat weet ik nog niet precies,” zei Bulletje onverschillig. „Daar moet ik nog es over nadenken. Maar hij zal 't lelijk bezuren, dat kan ik je wel vertellen!”

„Ik denk,” veronderstelde Bonestaak, „dat Bulletje hem levend vilt en hem daarna met huid en haar opeet.” „Je bent net zo'n stomkop als altijd,” zei Bulletje minachtend, „want hoe kan je nou iemand met huid en haar opeten, als je-n-em eerst gevild hebt?” Piet hielp Bulletje om Bonestaak uit te lachen, maar deze haalde verachtelijk de schouders op en zei niets terug. Juist toen de soep gereed was, hoorden ze snelle hoof-

slagen en even later kwam Ned in de lichtkring gestapt. „De dief is niet langs de boerderij gekomen,” vertelde hij. „Dus moet ie naar Omaha gegaan zijn.” „Als ie ten minste onderweg niet een andere richting uitgegaan is,” zei Oom. „Kunnen we morgen zien,” besliste ouwe Peter. „Nou eerst eten en dan slapen. Als zon opgaat, wij verder.” En toen begon het maal. De jongens vonden het fijn. Zo met een pannetje op je

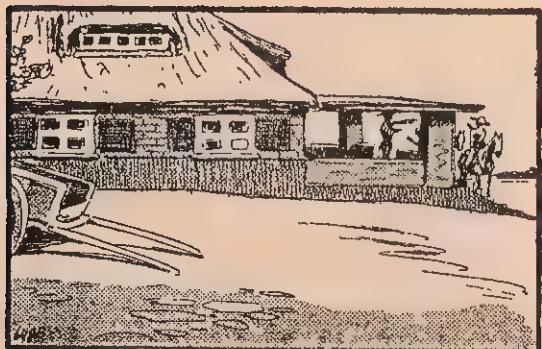
knieën, plat op de grond of op een stuk omgevalen boom, met de tent achter je en het vuur voor je, met een Indiaan en een cowboy en een grote, gewapende farmer bij je, wel, als dat niet een echt, een geweldig avontuur was, dan wisten ze 't niet! En toen ze in een deken gerold op het gras onder de tent lagen, vonden ze 't nog fijner. Door een kier zagen ze net het vuur en Peter, die met z'n deken om z'n schouders op een houtblok zat, het geweer in de arm, en de wacht hield. Zodra de morgen krlakte, stonden de jagers op.

Ned, die de laatste nachtwacht gehad had, had de koffie klaar, het brood gesneden en nadat zij zich in een heldere beek gewassen hadden, lieten zij zich het ontbijt lekker smaken. Het was een heerlijke morgen. De vogeltjes zongen alsof ze feest hadden. De dauw hing aan het gras, en de bloemen leken net nieuw, zo fris stonden ze in dat klare ochtendlicht te bloeien. De jongens moesten zingen of ze wilden of niet. Bulletje duikelde van louter plezier over zijn hoofd door het gras en Bonestaak maakte knie- en buikzwaaien aan

een lage boomtak. Piet was rustiger van aard en zat ver genoeg toe te kijken met een grashalm in zijn mond. Toen alles opgeruimd en op de paarden geladen was, steeg het gezelschap op en draafde lustig weg, het bos uit, de grote weg langs in de richting van Omaha, waar ze na de middag konden aankomen, als ze onderweg geen oponthoud hadden. Een paar maal passeerden ze een farm en daar vroegen ze telkens of er niet een ruiter voorbijgekomen was op een zwarte hengst. En de derde keer vertelde een cowboy

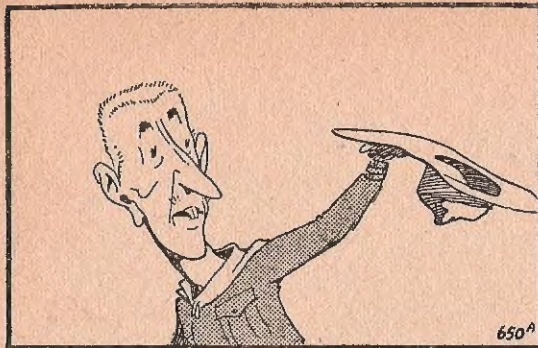
dat hij zo iemand gezien had. Of het misschien een lange, blonde vent was, met een grote hoed op, een bruin buis en Indiaanse schoenen. Hij had dat speciaal opgemerkt, omdat 'et zo'n gek gezicht was, die vent zonder rijlaarzen of sporen op zo'n prachtig paard. Bulletje en Bonestaak en Piet wisselden verrukte blikken: was die ouwe Peter een knappe spoorzoeker ja of nee? Alles kwam precies uit zoals hij gezegd had.

Bulletje vroeg gauw: „Had ie een lang geweer bij 'em?“ „Ja, dikkerd,“ zei de cowboy, „een ouwerwetse glazen spuit met één loop.“ Bulletje vond die cowboy erg onbeleefd, maar hij was tevreden met zijn inlichting. „Is die man een kameraad van jullie?“ vroeg de cowboy. Ned lachte. „Nee,“ zei hij, „dat nou precies niet. Maar denkkelijk

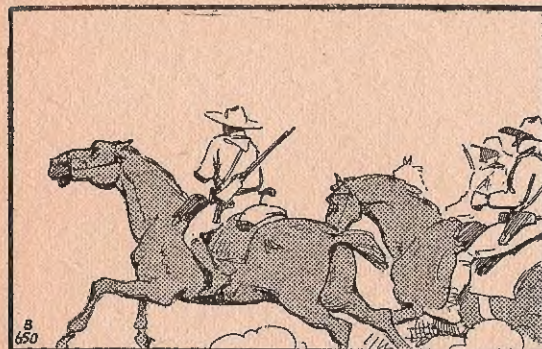
is het wel de paardendief, die we zoeken en de zwarte hengst is van de boer hier.“ „Wat?“ riep de cowboy. „Een paardendief? Beginnen ze weer brutaal te worden? Daar moeten we gauw een eind aan maken, anders gappen ze weer overal, links en rechts onze paarden weg, de schobbejakken.“ „Hij zal wel naar Omaha zijn,“ zei Oom, „naar de paardenmarkt.“

„Best kans,” gaf de cowboy toe. „Weet je wat, ik haal een paar kameraads en dan kom ik achter jullie aan. Als er paardendieven gepakt moeten worden moeten we laten zien, dat we allemaal één lijn trekken.”

Hij zwaaide zijn hoed af en rende weg naar de farm. Onze vrienden reden door en de jongens waren zeer tevreden, dat ze nog meer belangwekkend gezelschap zouden krijgen.

Al gauw reden de drie vreemde cowboys hen achterop,

de onvermijdelijke revolvers op de heup, het geweer op de rug. Ze hadden weinig zachte woorden voor de paardendief en Bulletje en Bonestaak griezelden nogal, toen ze hoorden praten van doodschieten en ophangen en zo. Maar ze dachten, dat het wel niet zo'n vaart zou lopen en draafden lustig te midden van het avontuurlijke troepje, heuselijk op jacht naar een heuselijke paardendief in het verre Westen.

Ja, en nu ben je natuurlijk verschrikkelijk benieuwd hoe deze jacht afloopt! Is de paardendief werkelijk naar Omaha gegaan om daar ooms zwarte hengst op de markt te verkopen? Krijgen onze vrienden hem te pakken? Zal het heus zo gaan als die slimme ouwe Peter heeft voorspeld?

Als je het antwoord op al deze spannende vragen aan de weet wilt komen, lees dan het volgende deel:

het zesde deeltje van Bulletje en Bonestaak

TOT ZIENS!

Scanned by WJ Flipper V.

